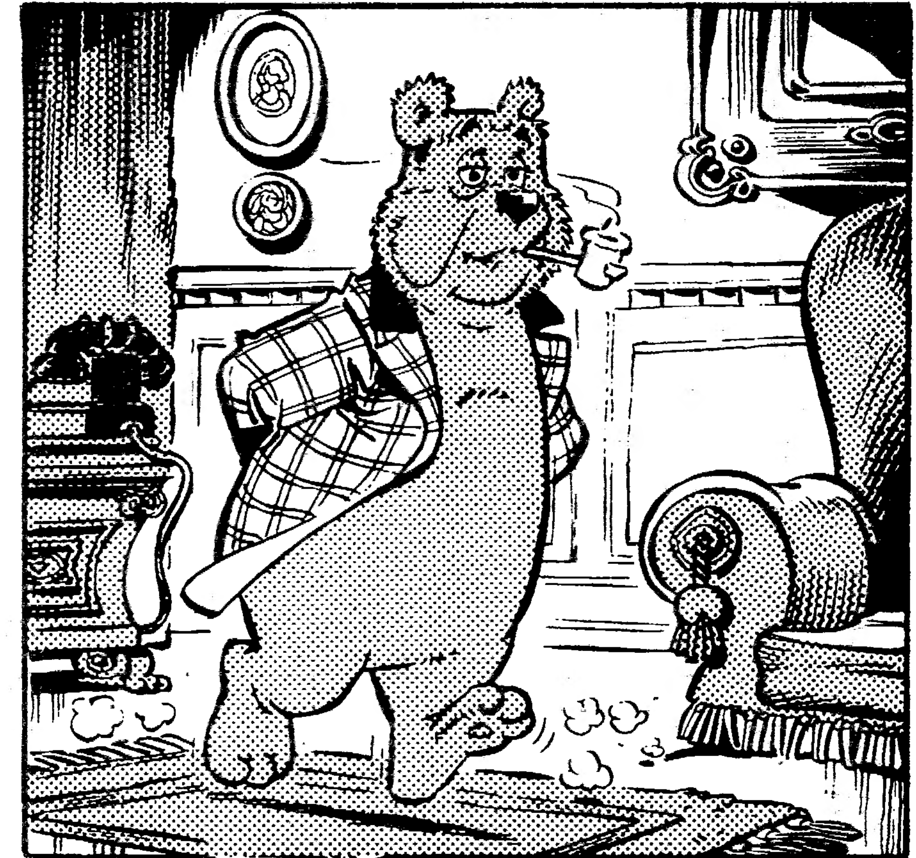
Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01334 Door de gulle schenking van heer Bommel werd de opbouw van het stadslaboratorium voortvarend ter hand genomen. De beide dienstdoende geleerden hadden in de tussentijd echter geen passend werk, en daarom werden ze voorlopig ingedeeld bij het Meteorologisch Instituut van Rommeldam. Hierboven kan men dan ook het platform zien waarop ze met de nieuwste middelen het zwerk bespiedden.

"Der wederkundige studie is mij een weinig teweder", sprak professor Prlwytzkofski. "Maar het wordt hoogster tijd, dat de voorzeggingen een wetenschappelijker wending nemen. Het is lacherlijk om der steking der hoenderogen als grondslag te gebruiken."

Hij richtte zijn instrument, en nadat hij het had scherpgesteld liet hij een verrast gemompel horen.

"Praw!", prevelde hij. "Zie maar aan! Daar aanschouw ik mij ener stratusbewolkering, die gans beduidingsvol is".

"Het is daar nogal donker", gaf de assistent Pieps toe. "Wat betekent dat?"

"Dat beduidt elektriciteit in de hogere lagen", verklaarde zijn chef.

"En ik neem evenzo elektriciteit in de nederige lagen waar. Dat kan een zachter uitwisseling geven, met ener mogelijkheid voor elmusvuur en bolbliksem. Het is wetenschappelijk niemaals vastgesteld geworden wat dat exact is, mijnheer Pieps. Wij moeten het nauw in der acht nemen en het studeren. Ik mene, dat het zich ontwikkelen zal boven der Bomlsteen, waar der Boml woont, noteert u dat".

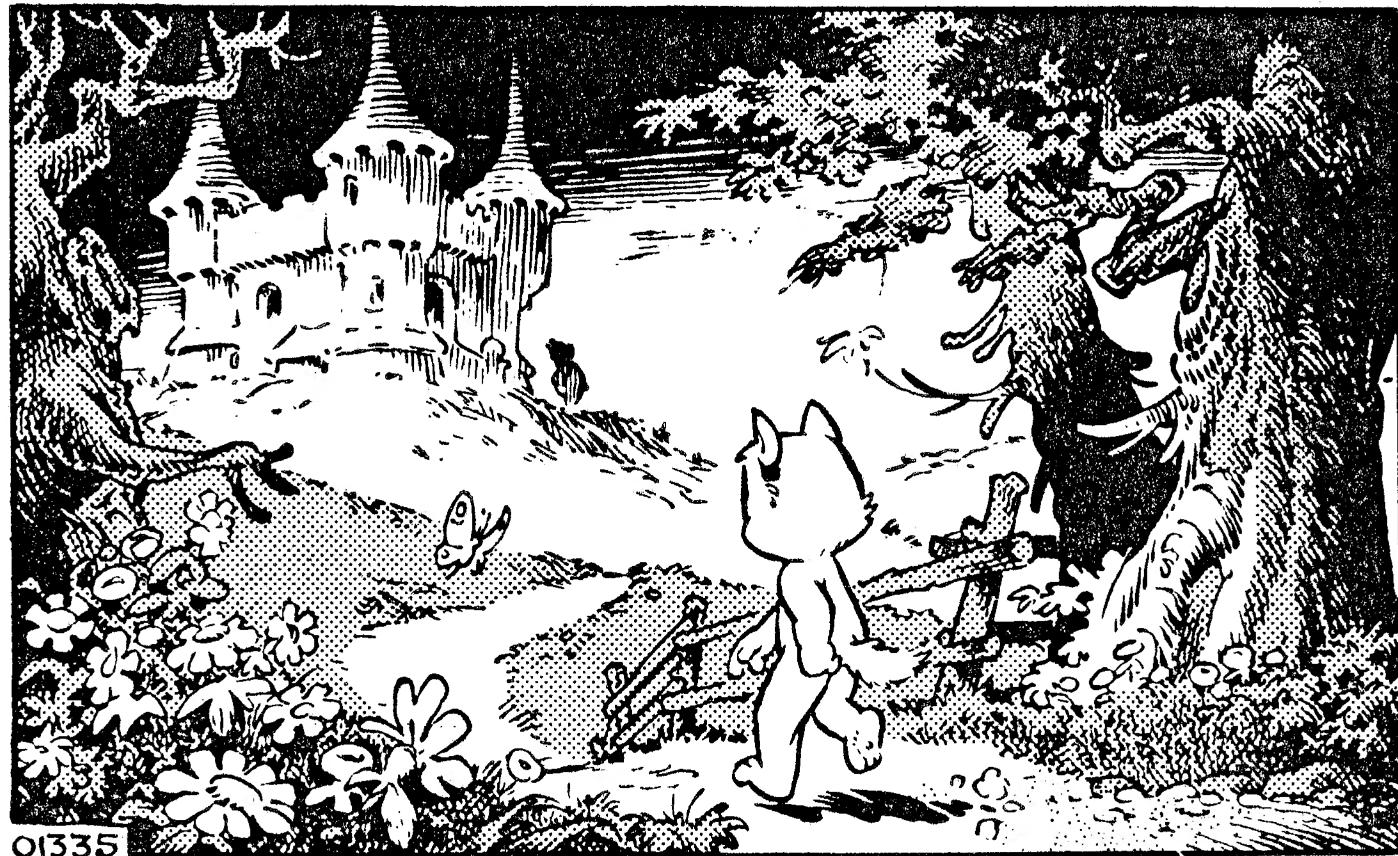
Heer Bommel had er nog geen erg in wat hem te wachten stond. Hij ijsbeerde peinzend door zijn woonkamer, en toen hij dat een poosje gedaan had namen zijn gedachten een vastere vorm aan.

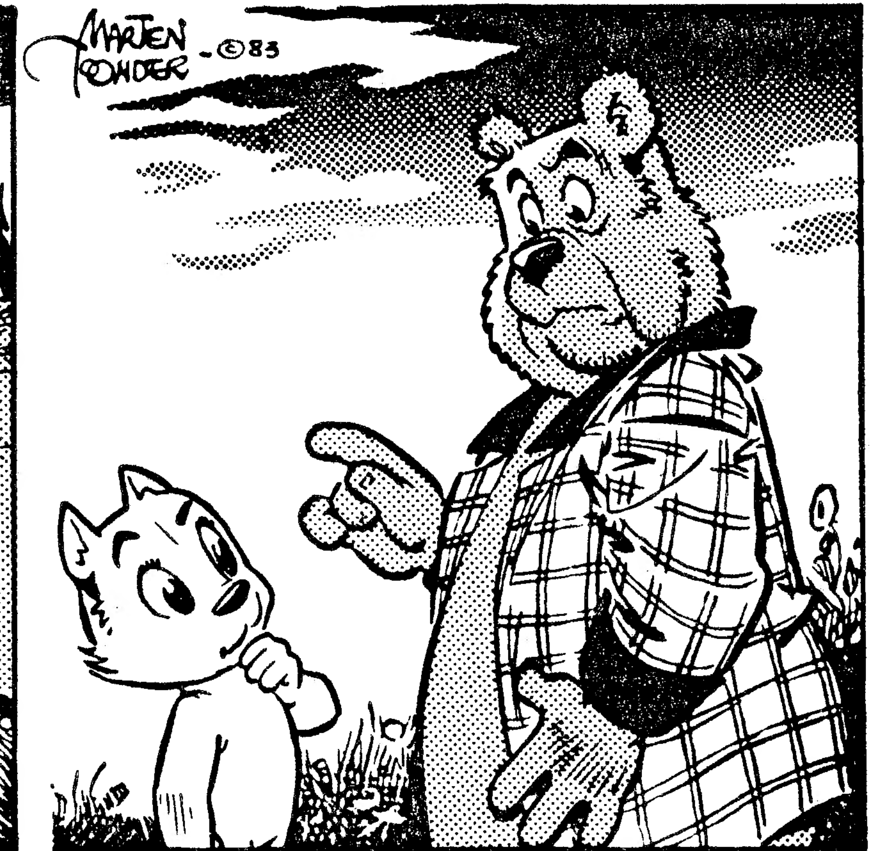
"Ik ga er een poosje tussen uit", sprak hij tot zichzelf. Na alles wat ik heb meegemaakt heb ik recht op een kleine ontspanning, zeg nu zelf. Maar op woensdag 22 juni zal ik weer klaar staan om misstanden te gaan bestrijden. Dat zal nodig zijn, want er zit iets in de lucht wat me niet bevalt. Het is drukkend, als men begrijpt wat ik bedoel".

830509

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01335. Op een morgen besloot Tom Poes een bezoek aan Bommelstein te brengen, omdat hij al een tijd niets van heer Ollie gehoord had. Daar maakte hij zich natuurlijk zorgen over, want het is voor niemand goed om niets uit te voeren dan in de tuin naar de lucht te kijken.
"Wat doet u?", vroeg hij dan ook, toen hij de heuvel opklom.
"Dag, jonge vriend", zei heer Bommel. "Hoewel beleefd groeten er tegenwoordig niet meer bij is, kijk ik naar die donkere wolk die steeds groter wordt. Er kon wel eens onweer komen, en dat geeft een drukkend gevoel waarin ik me niet ontplooien kan. Dat is niets voor mij; je kent me! Altijd bezig om misstanden te bestrijden en zwakken te steunen door mijn goede voorbeeld. Ik heb nu eenmaal een Taak, als heer zijnde. Een Plicht, als je begrijpt wat ik bedoel."
"Hm", zei Tom Poes; maar dat had hij beter niet kunnen zeggen.
"Wat hm?", vroeg heer Ollie betrekkend.
"En dat terwijl je weet hoe ik altijd in de weer ben! Hoe kan je! Heb ik je wel eens verteld, dat ik een Opdracht van een héél hooggeplaatst iemand heb gehad om het goede te belonen en het kwade te bestraffen? Een schrijven van de Wereldraad was het... Of was het van de Internationale Hoge Commissie? Nu ja, van iets Hoogs in ieder geval!"
"Nooit van gehoord", zei Tom Poes.
"Dan zal ik het je laten zien", besloot heer Bommel kort.
"Ik heb het ding nog ergens liggen."

830623

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

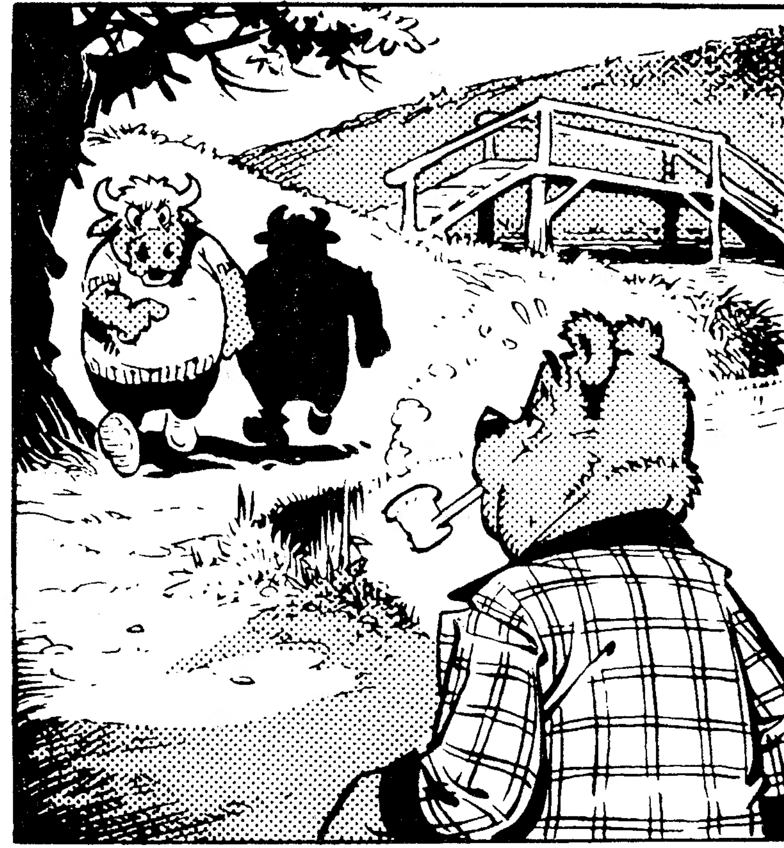
01336. Heer Bommel ging Tom Poes voor naar de zolder waar hij zijn versleten kostbaarheden en antiquiteiten bewaarde, en opende een kist.
"Doe toch geen moeite", zei Tom Poes, toen heer Bommel een stapel papieren te voorschijn haalde. "Ik geloof het wel als u het zegt."
"Niks te geloven", mompelde heer Ollie, een volgende bundel grijpend. "Er wordt al genoeg geloofd. Ik sta er op te bewijzen dat dat ik die van de Universele Natievereniging gekregen heb, al zou de onderste brief boven moeten komen."
"U zou het me wel verteld hebben, als u zoiets gekregen had", zei Tom Poes. "Ik dacht trouwens, dat u niet van een boodschap of zoiets hield."
Heer Bommel richtte zich op achter de aangroeiende papierstapel en keek hem fronsend aan.
"Een boodschap?", herhaalde hij. "Nee, dat is het niet. Het is meer een soort Opdracht; van de Opperste Regeringsraad-Inspectie, of misschien van mijn goede vader, in zijn testament of zo. Een verzoek eigenlijk, een richtlijn, een uitstippeling van mijn leven, een eh... nu ja, een Akte of zo'n ding. Het zat in een doos of zo."

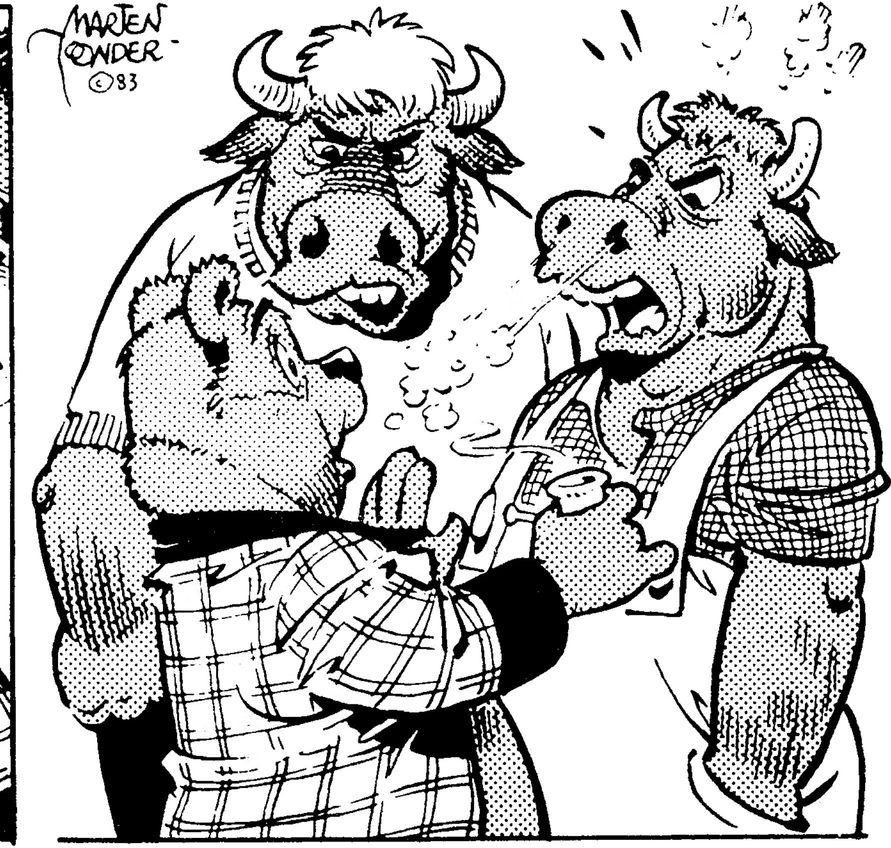
Na deze woorden ging hij voort met zijn arbeid, zodat hij na enige tijd door openstaande kisten en papierbundels aan het oog onttrokken werd. Hij was zo druk bezig, dat hij het vertrek van zijn jonge vriend niet opmerkte.
"Wat een drukte om niks", dacht Tom Poes, terwijl hij de trap afdaalde. "Het geeft heer Ollie wat te doen, maar het is knap vervelend."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

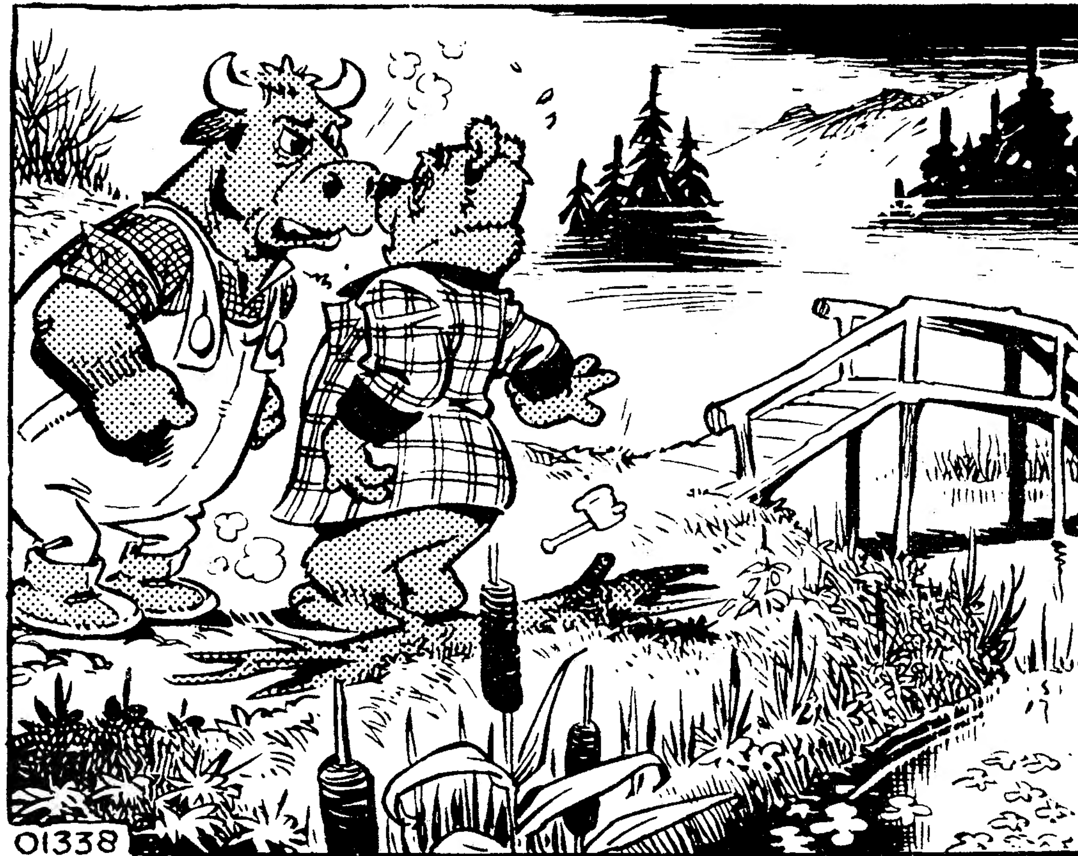

01337 Toen hij na een uur of wat niet gevonden had wat hij zocht verliet heer Bommel de ontredderde zolder waar de stofwolken boven de papierstapels hingen.
"Frisse lucht is wat ik nodig heb", sprak hij tot zichzelf, terwijl hij zich naar buiten begaf. "In de vrije natuur schiet me mijn Opdracht wel weer te binnen. De plek waar ik dat ding heb opgeborgen, bedoel ik. Het was een heel belangrijk document, dat ik nu even kwijt ben door mijn drukke werkzaamheden. Een heer heeft zo veel te doen; de strijd tegen het onrecht en de misstanden is nooit uit mijn gedachten, terwijl die brief daar nu juist over ging zodat ik hem niet kan vergeten . . ."
Op dat moment werd hij uit zijn diepgaande gedachten opgeschrikt door de ruwe stemmen van enige akkerlieden die hem tegemoet kwamen.
"Daar heb je zo'n vadser", hoorde hij zeggen. "Zit op de ruggen van de werkers zonder een slag uit te voeren".
Heer Ollie liep rood aan, maar de woede zakte uit hem weg, toen de landbouwers hem de weg versperden.

"Wandel je lekker?", vroeg een van hen. "Je maakt je toch niet te moe?"
"Je denkt zeker dat het leven een lolletje is", vulde de jongste aan. "Het wordt tijd dat je es gaat denken, vader! Je tijd is voorbij. We nemen jouw soort niet langer!"
"Oho", zei heer Bommel met overslaande stem. "Ik ben een heer van stand, die veel goeds doet. In stilte, als u begrijpt wat ik bedoel, want daar liep ik juist aan te denken!"

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

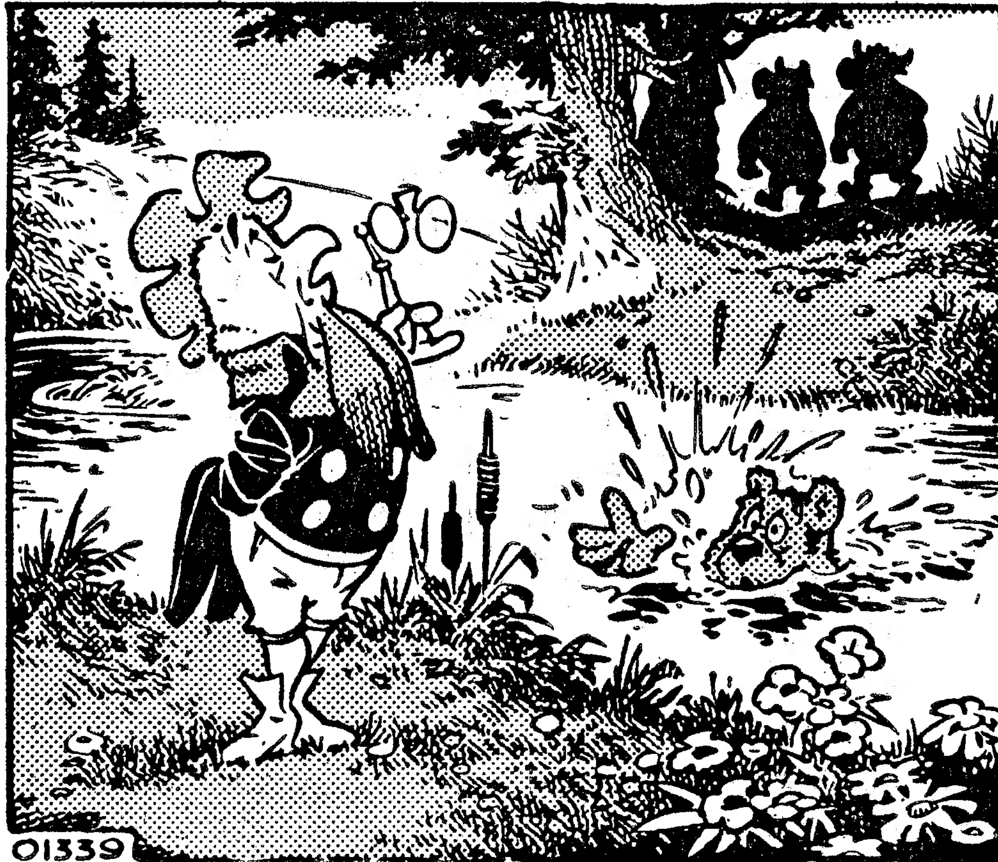

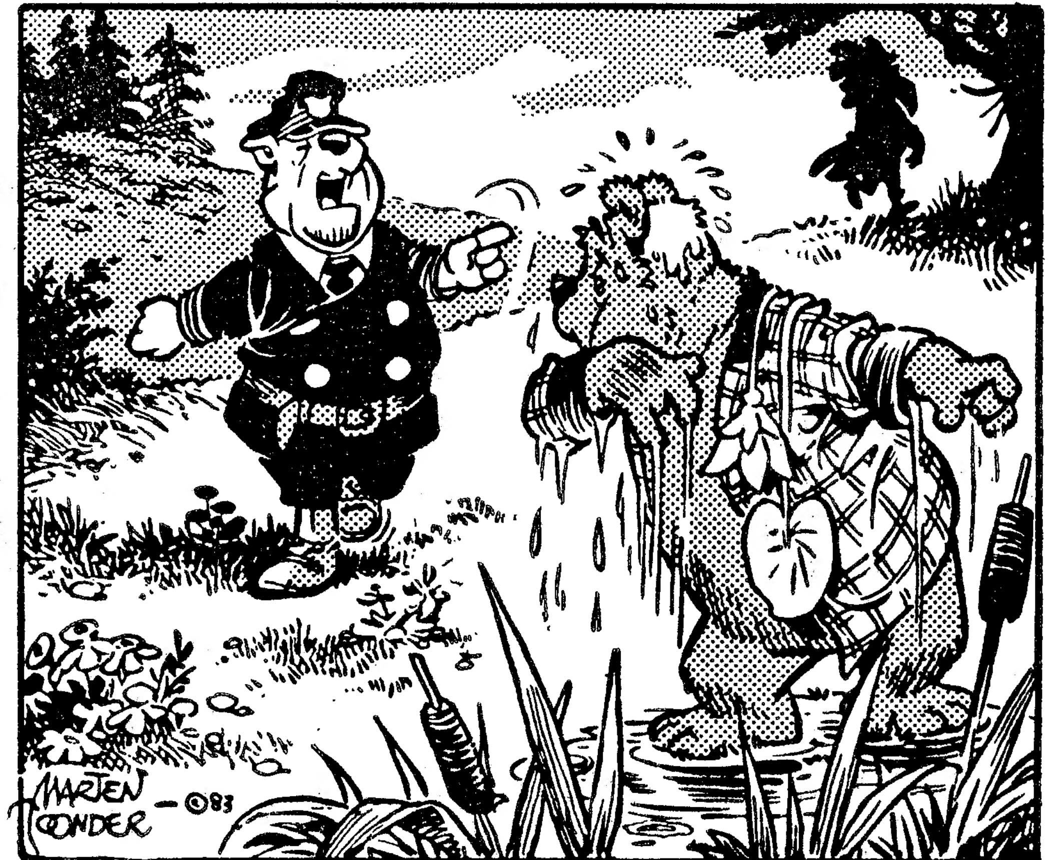
01338. "Die papzak loopt met molentjes", verklaarde de oudste landbouwer. "Kom, we moeten verder."
Hij liep door, maar de ander was nog niet klaar.
"Opzij, kale ophakker", gromde hij. "Ik moet aan het werk, als je weet wat dat is."
"D-dat moet ikkook", stamelde heer Ollie terugdeinzend.
"Aant w-werk, bedoel ik. Ik wacht t-tot mijn T-taak me weer te b-binnen schiet..."
De ander stiet een grommend geluid uit, en terwijl hij zijn weg vervolgde stiet hij de geplaagde heer ruw terzijde. Dat had vervelende gevolgen, want naast de weg lag een boomtak die heer Bommels voeten het achteruitdribbelen beletten, zodat hij het evenwicht verloor. Met een dreunkwam hij op de glooiende helling terecht die naar een riviertje leidde, en omdat er niets was waar hij zich aan vast kon klemmen, raakte hij te water.
Door schrik overmand ging hij geheel kopje onder, doch al spoedig verscheen zijn gelaat weer boven de oppervlakte.
"Ook tat nog", prevelde hij met vochtige oogopslag. "Als Job in te lijtensbeker. Mij blijft niejts bespaald. Miststanden. Sjtonden in mijn optracht. Alleen. Eensjame weg. Isj er dan niemand tie..."
Zijn nat gemompel werd onderbroken door een kille stem op de walkant.
"Parbleu", sprak deze. "Is dan niets u te dol, amice?"

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

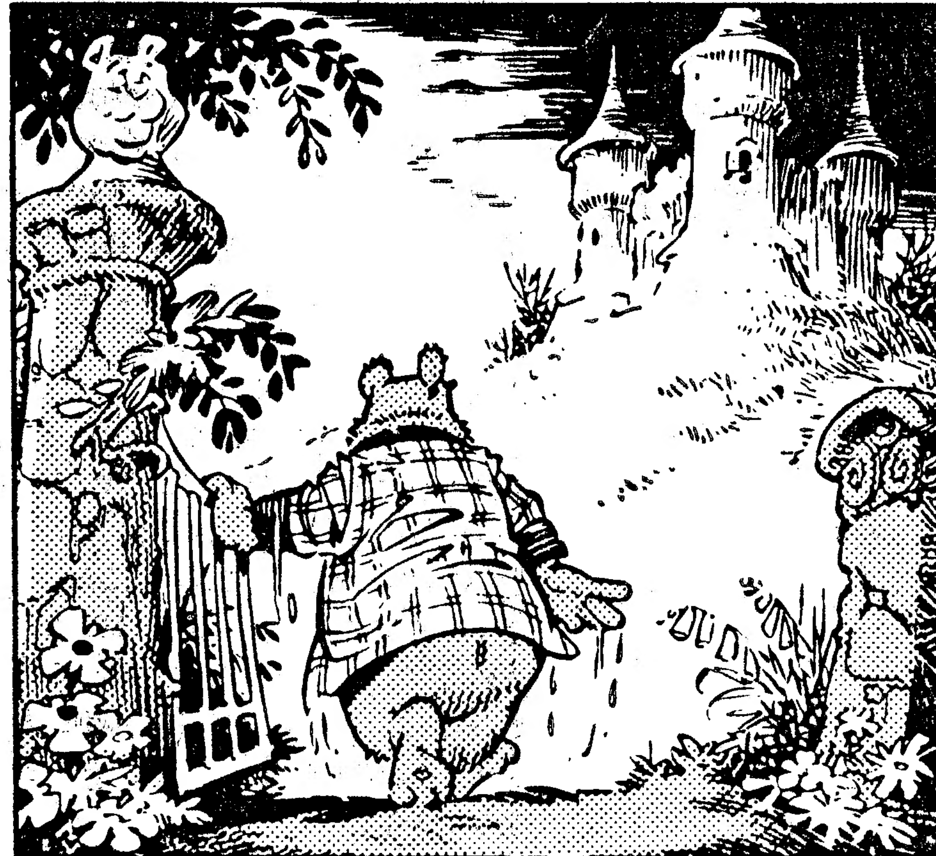

01339. Heer Ollie zag door een watersluier iemand op de oever staan en hij sloeg verwilderd zijn armen uit.
"Help", riep hij met zwakke stem. "Ik veltlink..." Maar omdat zijn mond zich onder de rivierspiegel bevond was hij moeilijk verstaanbaar, zodat hij geen medeleven opwekte.
De markies De Cantecler trok een face à main uit zijn sluitjas en beschouwde de ongelukkige met afkeurende blikken.
"Fi donc", sprak hij. "Daar neemt ge warempel een bad in een openbare stroom! Het is dégoutant. De overheid moest toch strenger optreden, want de gebruiken in deze omgeving gaan zienderogen achteruit. Ik zal daarover terstond contact opnemen met de gendarmerie!"
Hij verdween uit het gezichtsveld van de drenkeling, en door de nood gedreven herinnerde deze zich de schoolslag die hij geleerd had. Uitgeput bereikte hij daarmee de walkant en trok zich met grote moeite op het droge. Op enige afstand zag hij de edelman in gesprek met de de commissaris van politie, en verbittering maakte zich van hem meester.
"Het is héél vreselijk", mompelde hij, terwijl hij zich hijgend oprichtte. "Door rood gepraat word ik te water gegooid waar iemand van stand bij staat zonder een hand uit te steken, terwijl ik verdiept ben in mooie gedachten over mijn taak als heer. Daar lijd en strijd ik nu voor..."
Zijn neerslachtige gedachten werden onderbroken door commissaris Bas, die door het gras naderde.
"Zwemmen is hier verboden", sprak deze met zware stem. "Je verontreinigt de rivier. Ik ga je opschrijven, Bommel. Hoe is je naam?"

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

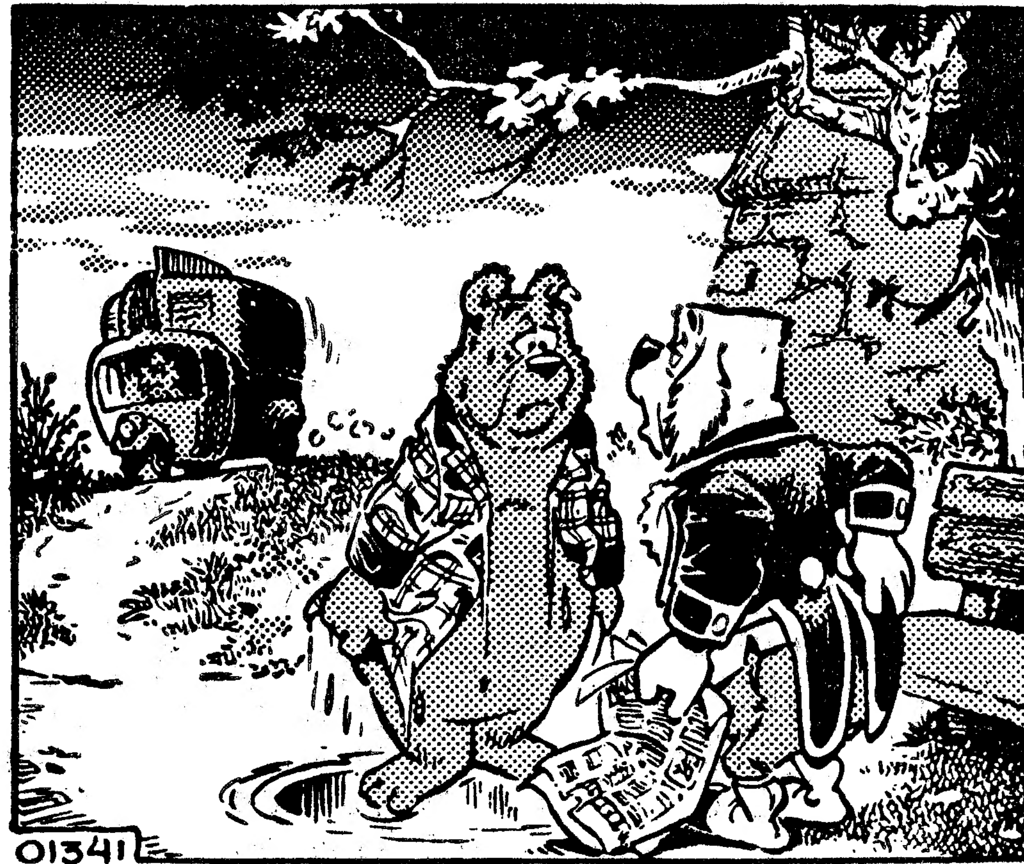

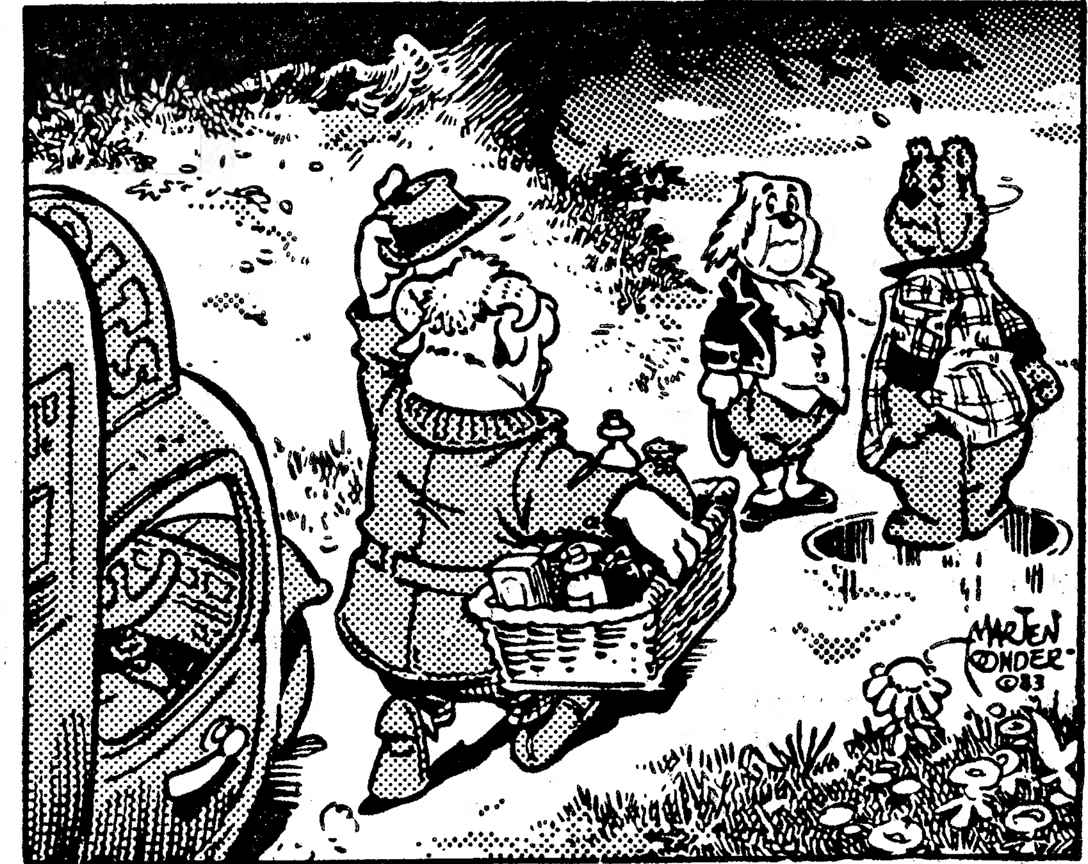
01340. "Ik zwem h-hier niet", protesteerde heer Bommel, terwijl hij zijn druipende trekken met een natte zakdoek droogde.
"Integendeel. Ik zoek mijn..."
"Wat is je beroep?", onderbrak de politiechef.
"Ik ben een heer", begon heer Ollie, zijn plakkende jas waardig recht trekkend. "Ik ben op zoek naar..."
"Geen beroep dus", gromde de commissaris al schrijvend.
"Wat voer je uit?"
"Ik zoek mijn brief!", riep heer Bommel uit. "Dat zeg ik toch? Een brief waar mijn Taak in staat, die in een doos of zo zit, waarin hij even is weggeraakt, terwijl ik door een betoger in de sloot ben gegooid, zodat..."
"In een relletje betrokken", noteerde commissaris Bas; en nadat hij in deze trant enige blaadjes had volgeschreven, liet hij de ongelukkige heer met een vermaning gaan.
Droevig gestemd sopte heer Ollie huiswaarts terwijl vele gedachten door zijn brein woelden.
"Maar één ding staat als een paal boven water", prevelde hij, toen Bommelstein in het zicht kwam. "Ik moet mijn Opdracht vinden, zodat iedereen begrijpt wat ik bedoel."
Met deze gedachte beklom hij de heuvel, en toen viel zijn blik op de bediende Joost die daar onder het lommer de krant zat te lezen.
"W-wat doe je daar?", riep hij klagend. "Heb je niets beters te doen als ik bijna verdrink? Vlug, maak een warm bad klaar; ik voel een verkoudheid opkomen — terwijl de lucht steeds donkerder wordt."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01341. Joost vouwde het dagblad dicht en stond moeilijk op.
"Zoals u zegt, heer Olivier", sprak hij. "Het is drukkend weertje. Daardoor heb ik last van scheuten en kniewater, met uw goedvinden".
"Is dat alles?", vroeg heer Bommel bitter. "Ik heb overal water; maar hoor je mij klagen? Het loopt me de oren en de jas uit omdat ik geen droge draad aan het lijf heb. Ik sta kou te vatten terwijl jij de krant leest. Maar ik zeg niks. Het enige wat ik vraag is een heet bad om mijn teer gestel te redden".

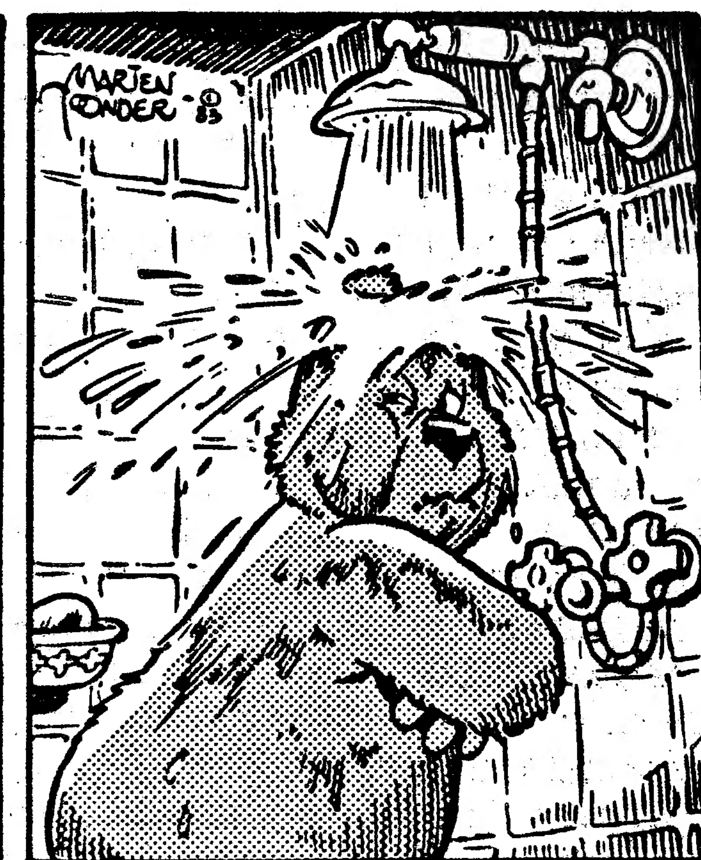
"Ik zit hier op de kruidenier te wachten", verdedigde Joost zich. "Hij zou de bestellingen brengen, en ik..."
"Een heet bad!", herhaalde heer Ollie met geknepen stem.
"Excuseer", hernam de knecht. "Ik ben bang dat het warme badwater een weinig op is. Ik heb me verstout zelf een hete does te nemen; met het oog op mijn gebroken rug".
"Het is mooi", zei zijn werkgever smartelijk. "Terwijl men mij van de wal in de sloot werpt bij het zoeken naar het ding waarin ik mijn boodschappen bewaar, word ik bespot en bekeurd, en laat men het badwater weglopen!"
"Het is een heel lelijke spit", vervolgde Joost, maar hij werd onderbroken door de nadering van de kruidenier Grootgrut.
"Prettig, dat ik u net tref, meneer Bommel", zei deze.
"Het is namelijk de laatste keer dat ik kom bezorgen. Het wordt me te veel, en ik dacht, dat u er geen bezwaar tegen zou hebben zelf naar mijn Supermarkt te komen. Geheel naar de eisen des tijds, met zelfbediening en billijke prijzen"

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

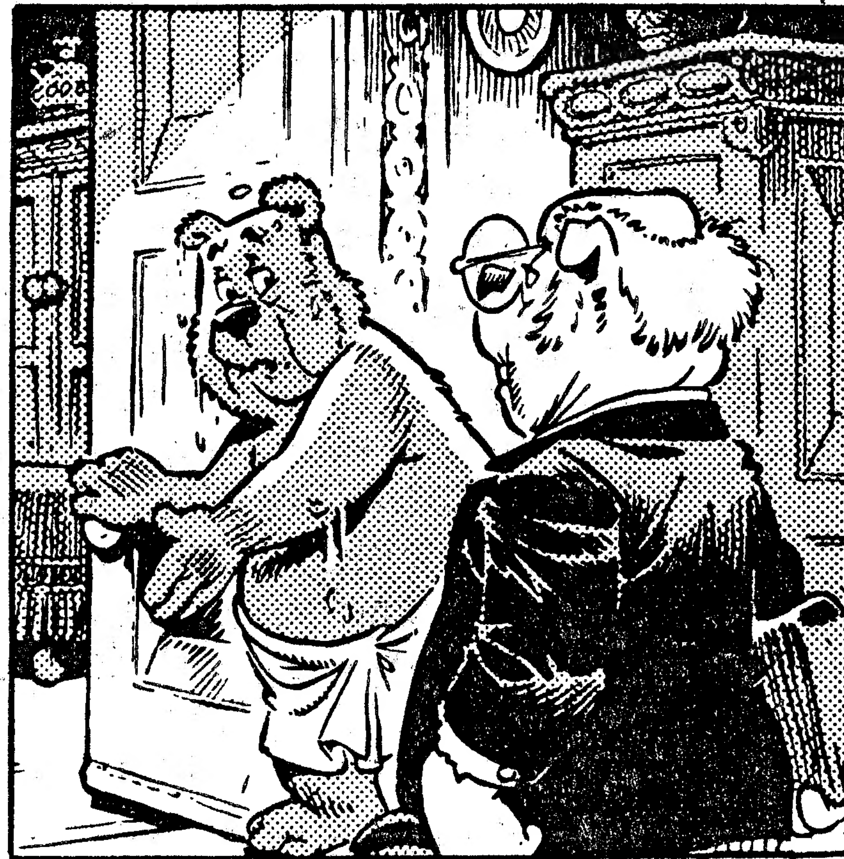
01342. "Zelf naar een Supermarkt komen?", herhaalde heer Ollie getroffen. "Ook dàt nog. Wordt mij dan niets bespaard?"
"Ach, de tijden veranderen, moet u maar denken", suste de heer Grootgrut. "De vooruitgang, weet u? Maar helaas heb ik geen overheerlijke grutsprits meer, omdat de spritsbakkerij is overgenomen door de Yakida-Koekfabriek. En die maakt ze niet zo knapperig".
Heer Bommel wendde zich om en liep gebroken naar huis.
"Wat een wereld", sprak hij tot zichzelf. "Daar heb ik nu voor geleden en gestreden, terwijl achter mijn rug een samenzwering tegen heren me in het gelaat staart, zodat het slootwater me koud over het lijf loopt. Uit mijn neus, bedoel ik".
Hij verdween naar binnen, en Joost keek hem hoofdschuddend na.
"Heer Olivier schijnt te water geraakt te zijn", merkte hij op. "Hij had zelfs geen belangstelling voor mijn scheuten, en de grutsprits was de laatste druppel, vrees ik. Maar wat ik vragen wilde: hebt u nog Angorijnse Foezel?"

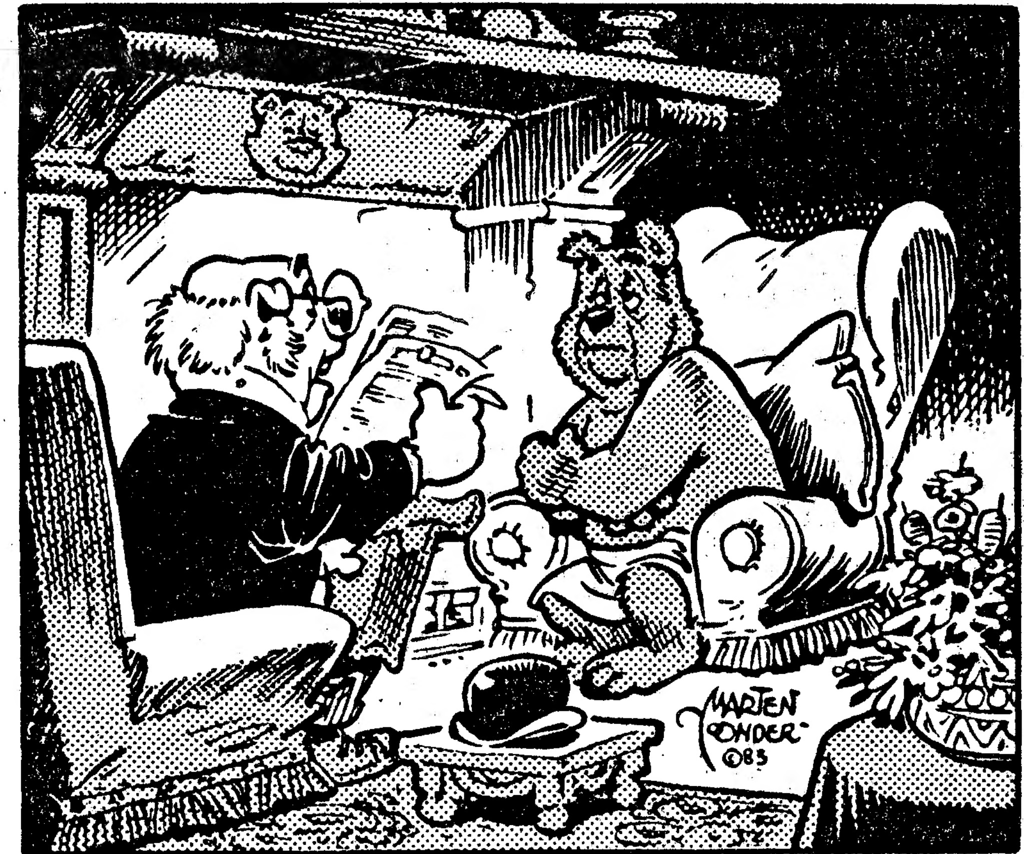
De heer Grootgrut begon uit te leggen, dat de invoer van Foezel verboden was wegens onwettige vermenging met ominozuren, en de trouwe bediende luisterde zo aandachtig dat hij de bezoeker niet zag, die bij de voordeur aanschelde.
Heer Ollie hoorde de bel boven het plassen van het lauwe badwater uit, en hij keek klappertandend om.
"Ook tat nog", prevelde hij huiverend. "Sta ik dan overal alleen foor?"

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

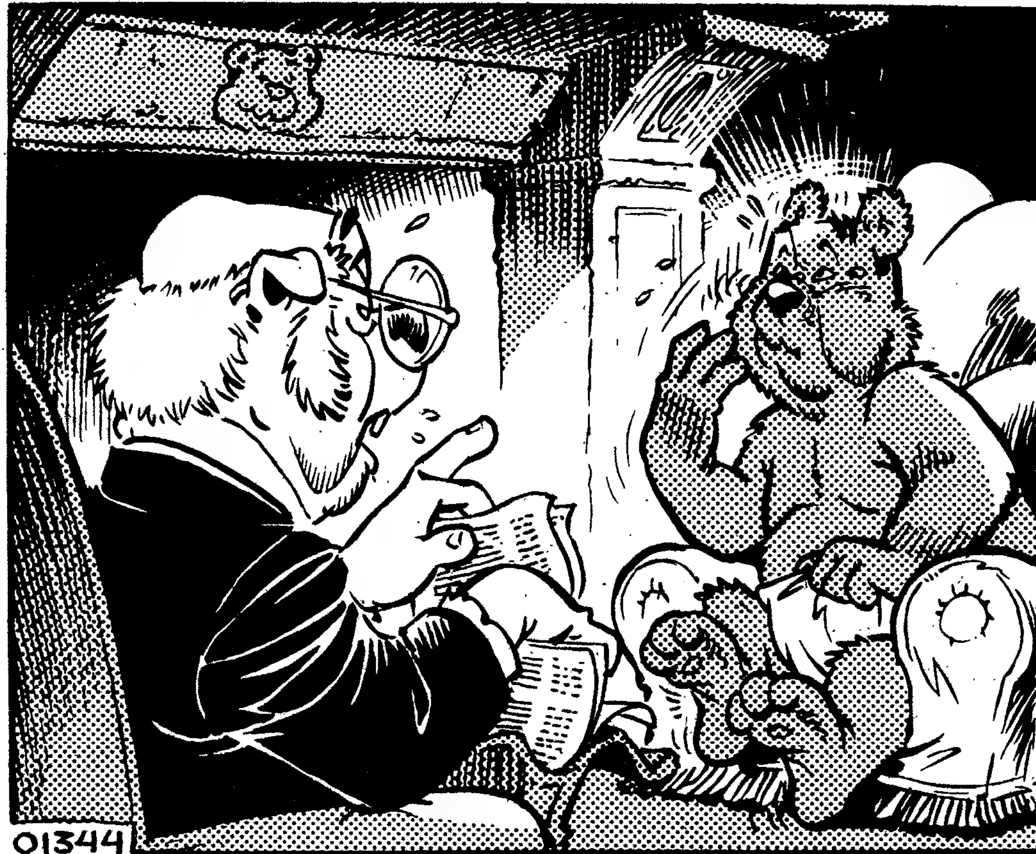

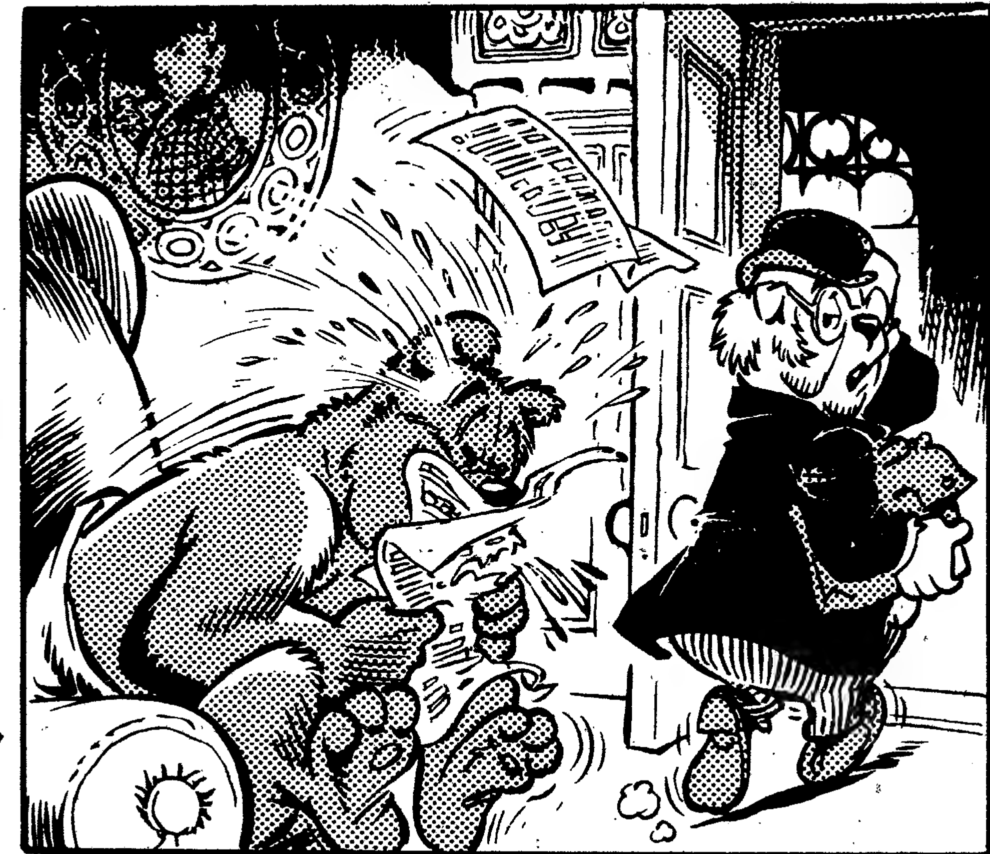
01343. Toen er voor de derde keer gebeld werd knoopte heer Bommel een handdoek om en snelde verkild de badkamer uit om open te doen.
"Ik stoor toch niet?", vroeg de ambtenaar Dorknoper, die op de stoep stond. "Maar ik wilde even een waarschuwing geven. Wij, ambtenaren, zijn de kwaadsten niet, en een ambtelijk schrijven valt iemand zo koud op het lijf".
"O", zei heer Ollie, terwijl hem een rilling door de leden voer. "D-dat ook nog! Nadat J-joost het warme badwater heeft opg-gebruikt, b-bedoel ik. K-komt u binnen".
"Ik meende er goed aan te doen u even voor te bereiden", hernam de ambtenaar, de kamer betredend. "U behoort nu eenmaal tot de hoogst aangeslagenen".
"Vooral in de neus", gaf zijn gastheer toe. "Erg aangeslagen. Lelijk kou gevat; door de modder waarmee ik door het slijk gehaald ben, als u begrijpt wat ik bedoel".
"Het is niet zozeer de neus", zei de beambte. Hij trok enige papieren uit zijn tas en vervolgde: "Het gaat meer om een nieuwe belastingregeling. De raad heeft namelijk besloten de lasten en de lusten redelijk uit te smeren, zodat ze op hetzelfde peil gebracht worden".
"Heb geen lusten", mompelde heer Bommel, die een kriebeling voelde opkomen. "Heb het alleen maar koud. De haard is niet aan. Moet me afdrogen".
"U begrijpt me niet", zei de heer Dorknoper geduldig.
"Het gaat om de inkomensverhoudingen die aan een grotere eenvormigheidsnivellering onderworpen zullen worden, zodat het differentiepotentieel adaptief-concordant wordt".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

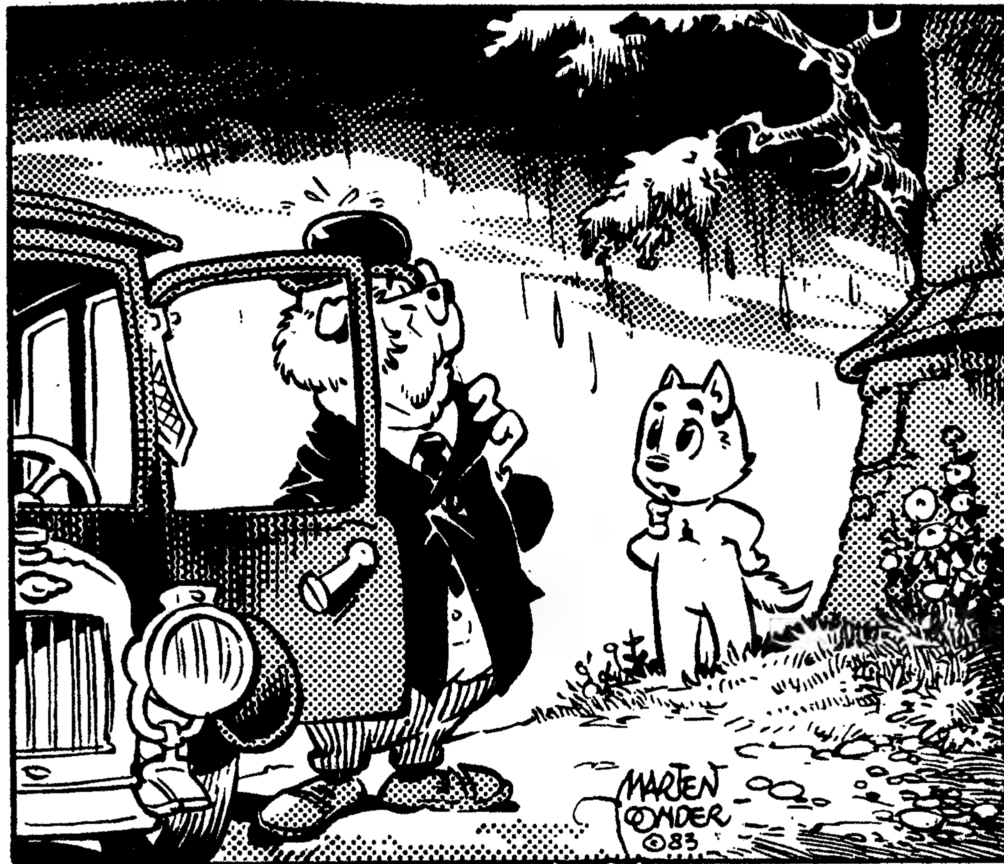
01344 Heer Ollies ogen begonnen akelig te rollen en er voeren vreemde trekkingen om zijn neustop, maar de ambtenaar eerste klasse was aan zulke verschijnselen gewend.
"De raad heeft een nieuwe vorm van weeldebelasting ingevoerd", legde hij uit. "Die zal vooral bestaan uit een bij de bron ingehouden voorheffing. Tevens vermakelijkheidstaxatie en een woon- en tuincijns. Ik ben bang, dat u op zware lasten zit, meneer Bommel. Maar wat is er?"
Heer Ollie antwoordde niet, doch ging vreemd rechtop zitten.
"Aah... aaahhh...", stamelde hij, terwijl de tranen hem uit de ogen sprongen.

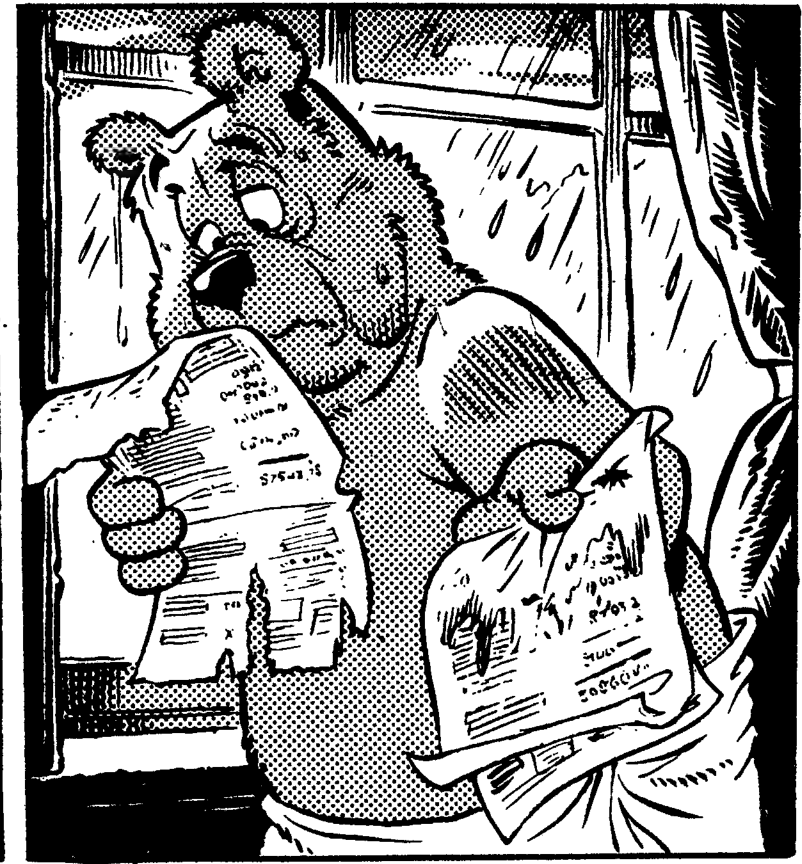
"Kom, u moet het zich niet zo aantrekken", maande de heer Dorknoper, haastig opstaande. "Hier zijn de aanslagen. Bekijk ze maar eens op uw gemak. U kunt altijd nog in beroep gaan. Doet u geen moeite; ik kom er wel uit".

Hij moest roepen om zich verstaanbaar te maken, want zijn gastheer was met een bulderend "Tsjoe" voorover in de papieren geslagen, zodat het nette tikwerk lelijk doorliep. De beambte wierp nog een snelle blik op de beklagenswaardige figuur die reutelend in de aanslagen verdiept was, en verliet ijlings het vertrek.

Heer Ollie en een Bommelding

01345 Toen de ambtenaar Dorknoper buiten kwam keek hij naar het zwerk, waar donkere wolken zich samenpakten, en daarna wierp hij een blik naar het venster, waarachter de verslagen kasteelheer met enige papierflarden zichtbaar was.

"Er kon wel eens slecht weer komen!", riep hij troostend, maar omdat hij geen antwoord kreeg opende hij snel het portier van zijn voertuig. Tom Poes, die juist de heuvel opkwam, had hem echter gehoord.

"Ja, dat wordt een rare bui", zei hij. "Die hangt er al een tijdje; precies boven Bommelstein, ziet u wel?"

"Het was me nog niet zo opgevallen", mompelde de beambte verrast. "Maar nu je het zegt... Een vreemd toeval; ik heb de eigenaar zonet een belastingaanslag uitgereikt".

"Er bestaat geen toeval", zei Tom Poes. "Ik wil wedden dat heer Ollie weer midden in de narigheid zit. En die is vast begonnen toen hij zijn opdracht ging zoeken".

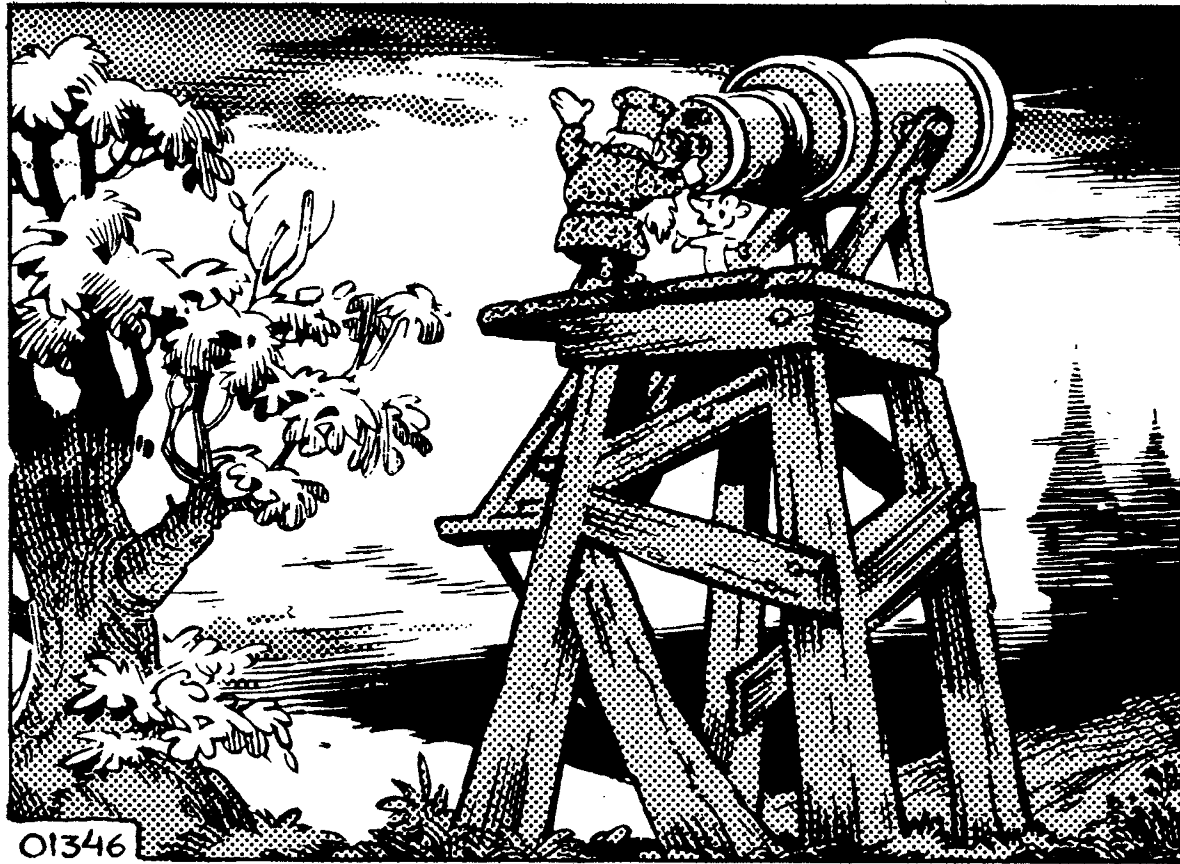
"Een opdracht?", herhaalde de heer Dorknoper. "Ik dacht, dat hij niets om handen had. Daarop is de aanslag gebaseerd".

"Och, het was een soort boodschap of zo", zei Tom Poes vaag. "Hij weet het niet precies meer en ik geloof dat hij het zich maar verbeeldt. Maar hij wil het ding met alle geweld vinden, en als hij zo is komt er altijd ellende van".

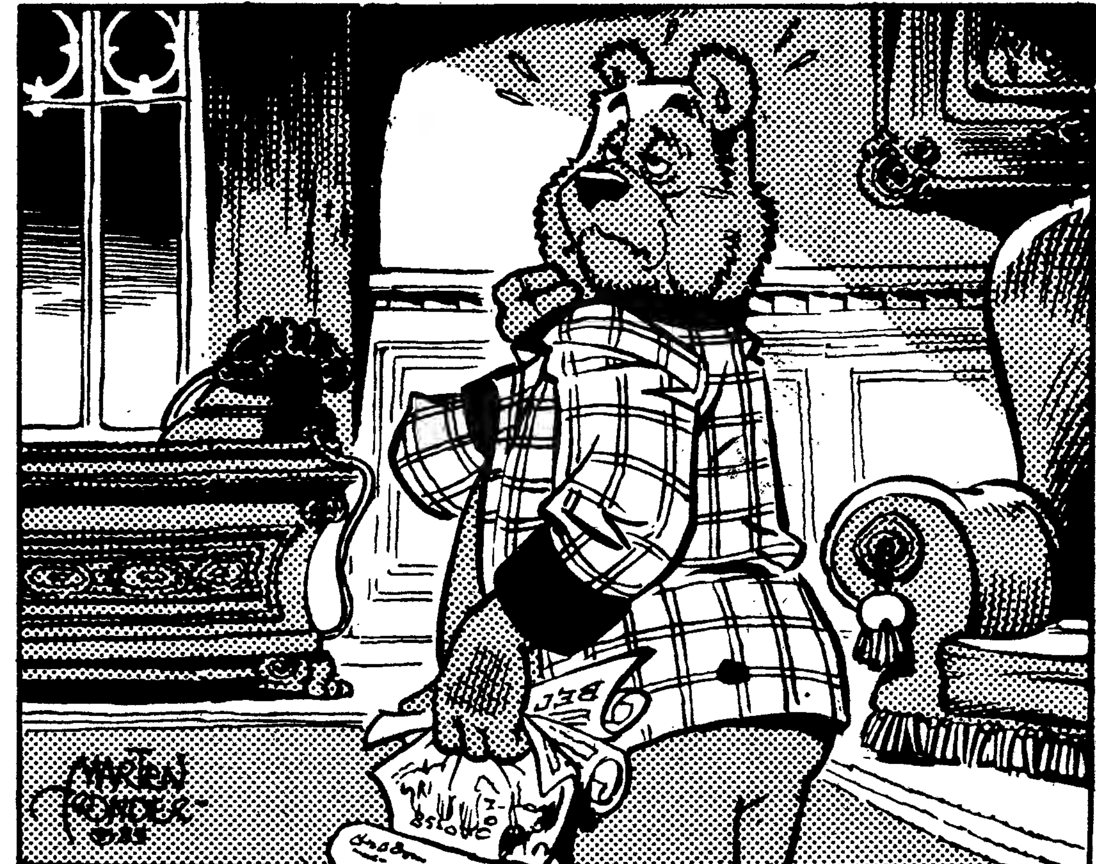
"Wat een ellende", sprak heer Bommel tot zichzelf. Hij stond in de papieren te kijken, die gescheurd waren door zijn niesbui. Het enige wat hij duidelijk zag was een groot aantal nullen die weinig goeds voorspelden.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

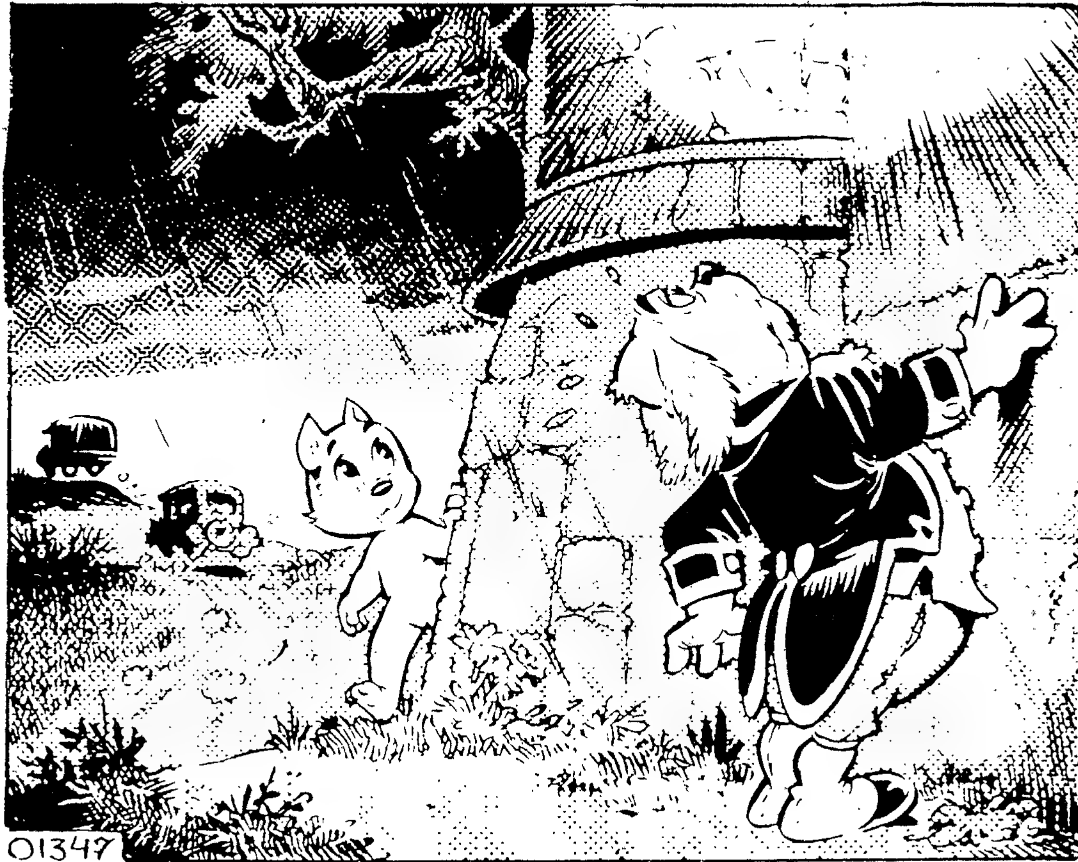

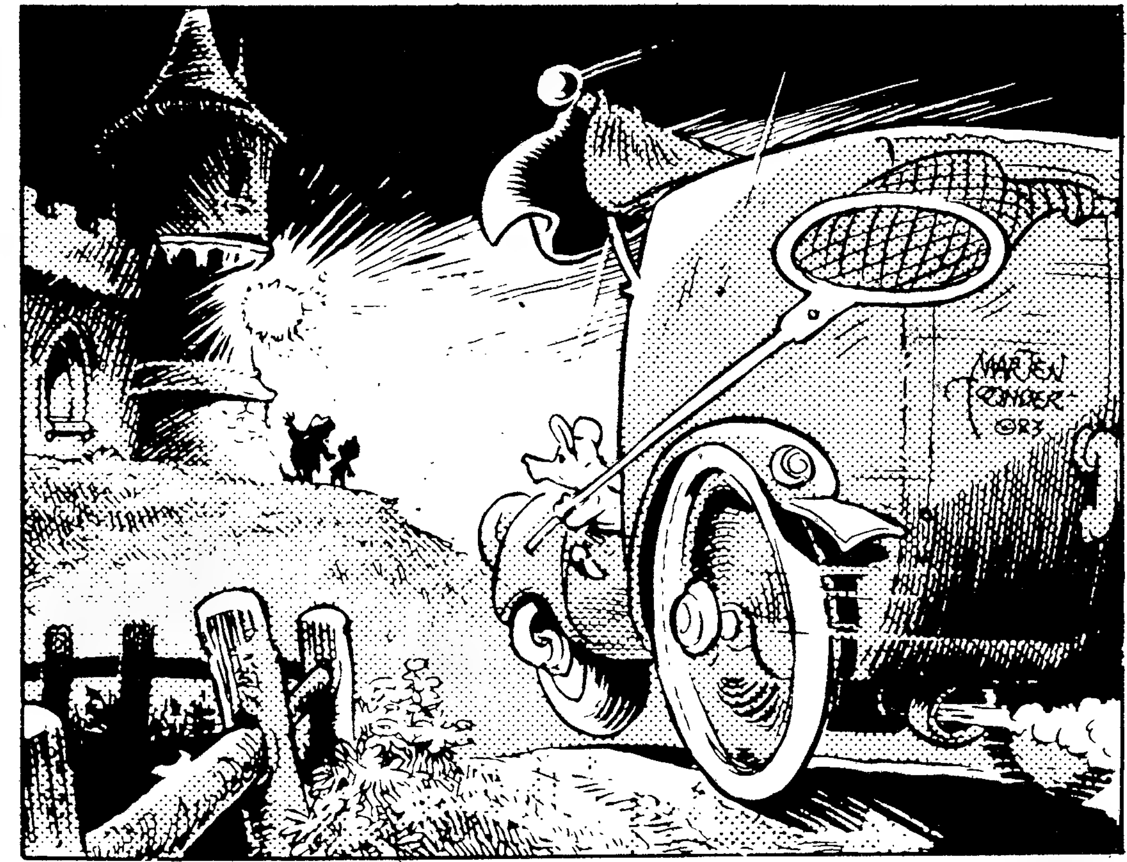
01346 Professor Prlwytzkofski was te werk gesteld bij het Meteorologisch Instituut van Rommeldam omdat zijn laboratorium nog niet geheel gereed was. De geleerde had een hoge opvatting van zijn taak, en daarom was hij met zijn assistent Pieps op een platform geklommen om de luchtlagen grondig te bestuderen.
"Der wederkundige studie met satelieten is mij worst", verklaarde hij. "Men kan der ganse aardebol beschouwen, maar dat is gener wetenschap. Men moet de zaken klein in het oog vatten en ze van alle zijden analiseren om ze duiden te kunnen. Neemt u als bijspel der bewolkering daar boven Bomlsteen, Gans klein, maar daardoor beduidingsvol. Daar grijpt ener ontlading plats, die wetenschappelijk nog niemaals aansprekend geduid geworden is. Maakt u der krachtwagen vaardig om snelstens daarheen varen te kunnen, mijnheer Pieps!"
Heer Bommel had het natuurgebeuren nog niet in de gaten, want zijn hoofd was vol belastingproblemen en andere gedachten, ook nadat hij zich had verkleed.
"Ik kan het niet meer aan", sprak hij tot zichzelf. "De ene misstand stapelt zich op de andere, zodat ik door de bossen de boom niet meer zie. Mijn boodschap bedoel ik, maar dat bedoel ik niet... Een Grote Taak... een eh... nu ja, een ding, dat ik niet vinden kan".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

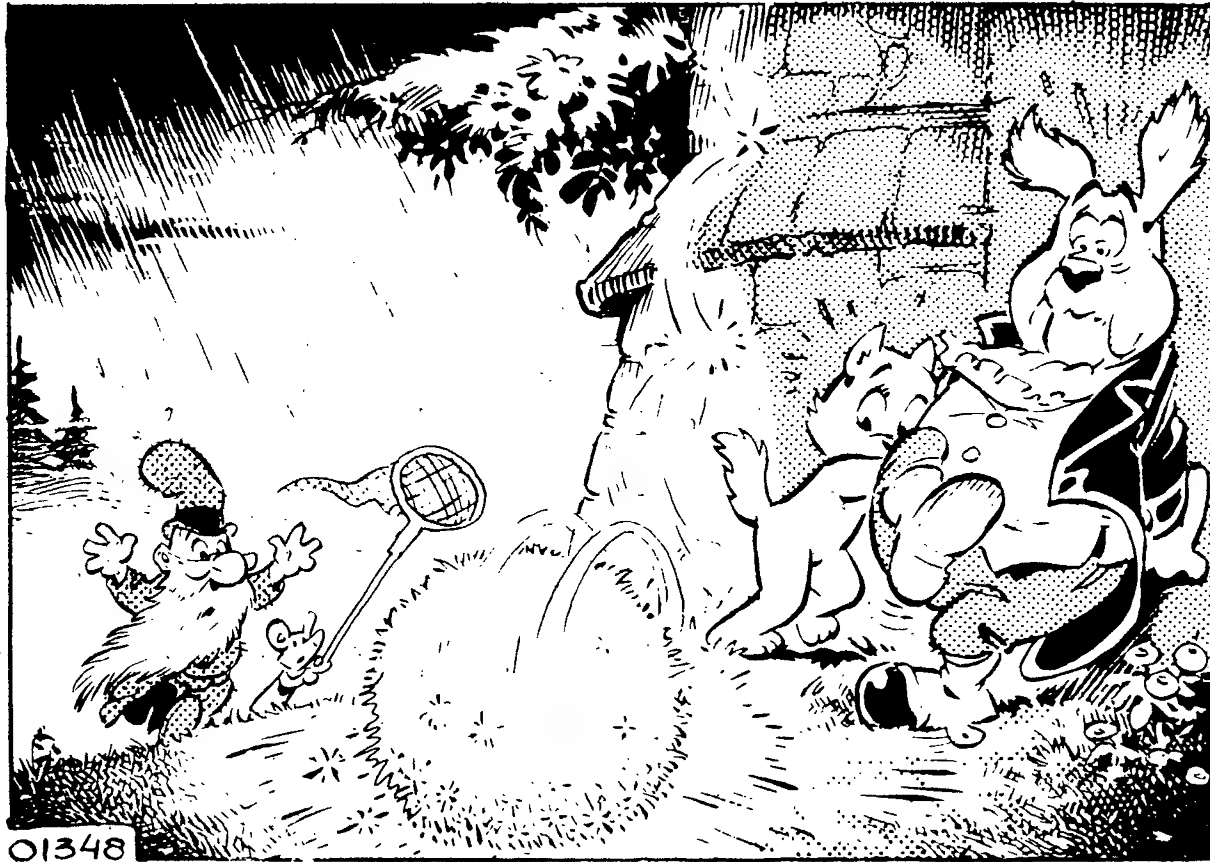

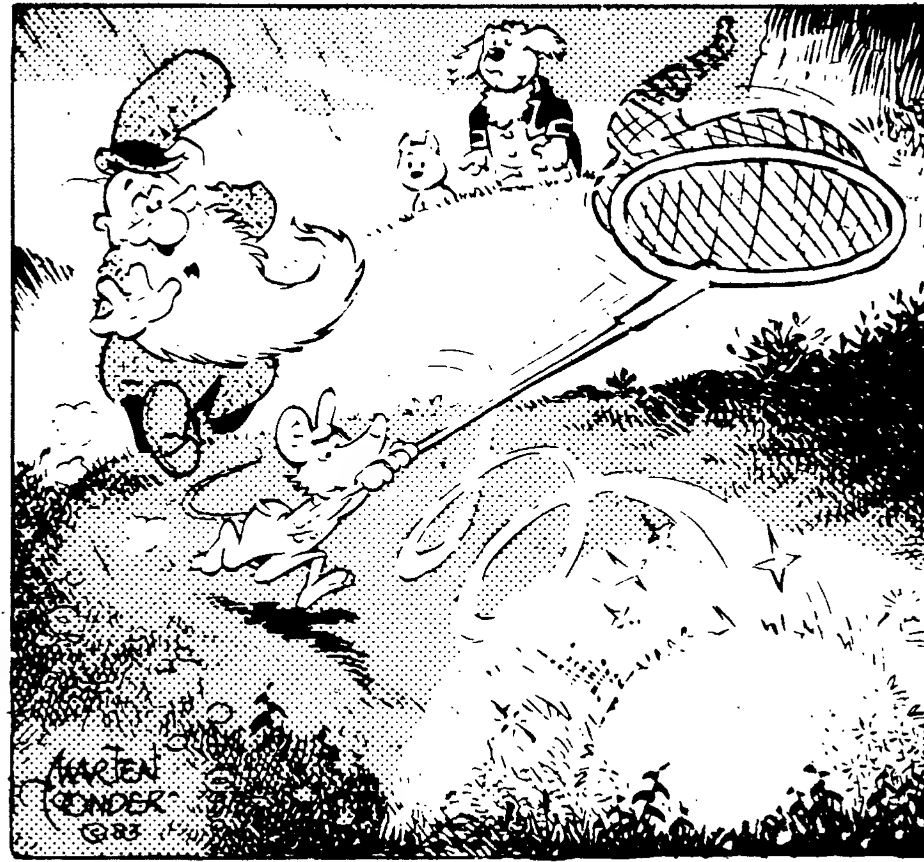
01347 De lucht was intussen steeds zwarter geworden, en toen Tom Poes de hoek omkwam begonnen de eerste druppels te vallen.

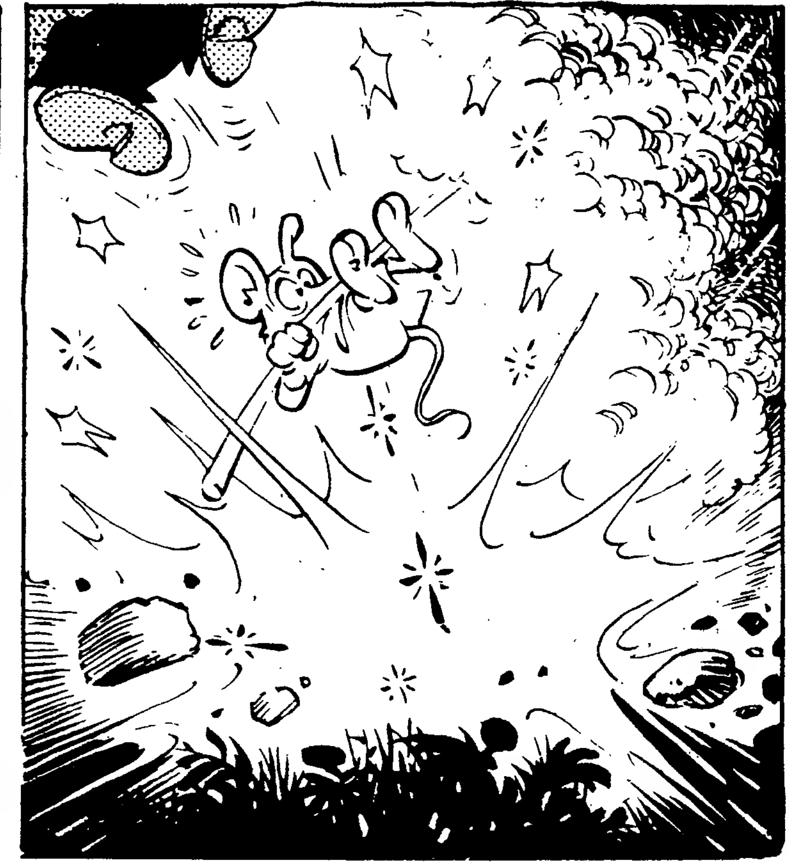
"Wat doe je daar?", vroeg hij, toen hij Joost in een vreemde houding bij de toren zag staan. "Ik zou maar naar binnen gaan, want dit kan wel eens een flinke bui worden. Waar kijk je naar?"
"D-daar", zei de bediende met onvaste stem. "Daar boven. Een v-verschijnsel.."
Hij wees met trillende vingers naar een grote, lichtgevende bol, die langzaam langs de toren naar beneden daalde.
"Hij schiet vonken", zei Tom Poes ongerust.
"Ik v-voelde al dat er iets ernstigs zou g-gebeuren", hernam de knecht. "B-bekneld en suizelig. Stond juist even met de heer Grootgrut te praten, en zag slecht weer aankomen... En n-nu... Nu dit!"
"Het is raar", gaf Tom Poes toe. "Die bal valt niet; hij rolt, zie je wel? Hm, ik heb wel eens over dit soort dingen gelezen, maar ik heb het nog nooit gezien. Het kon wel eens gevaarlijk zijn".
Daar zag het inderdaad naar uit; maar gelukkig naderde er wetenschappelijke hulp. Het was professor Prlwytzkofski, die zijn laboratoriumwagentje met grote snelheid naar Bommelstein stuurde.
"IJle! IJle!", riep hij uit. "Daar gaat ener ontlading geschieden. Houd uwer antiseparierisolator in bereidheid, mijnheer Pieps!"

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

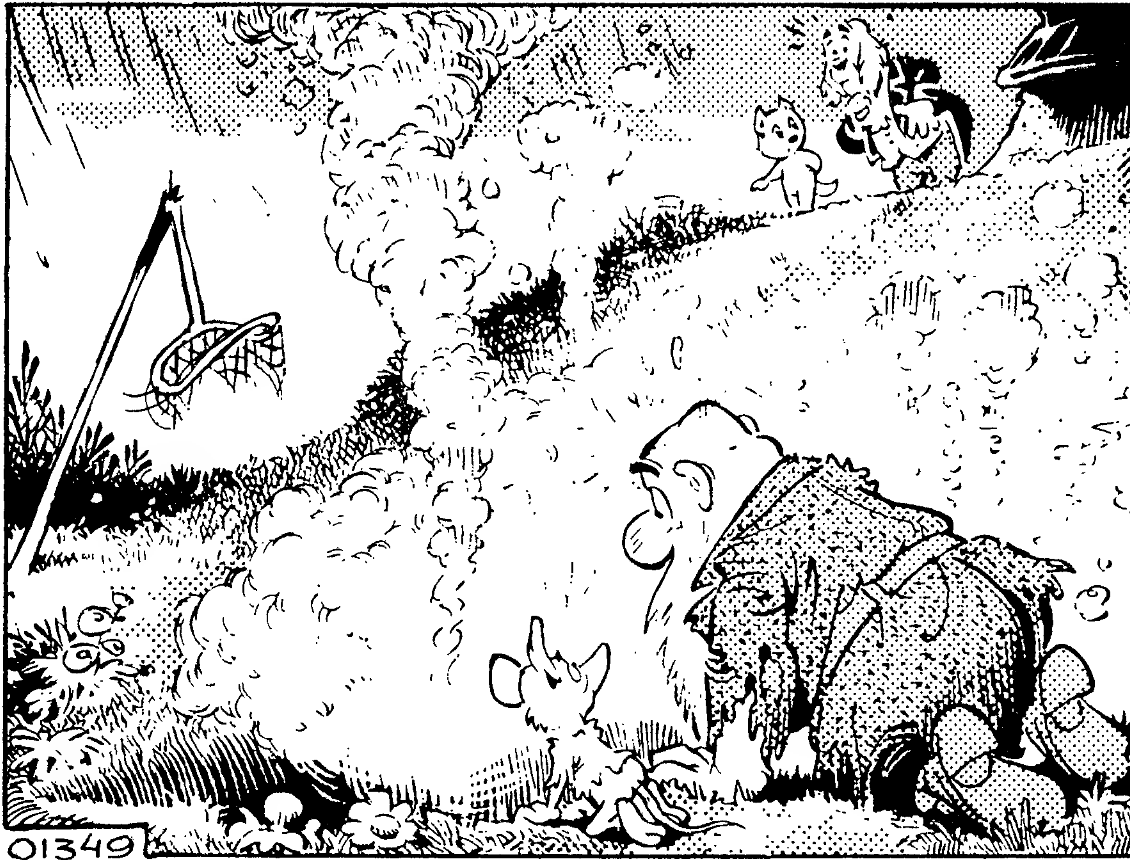

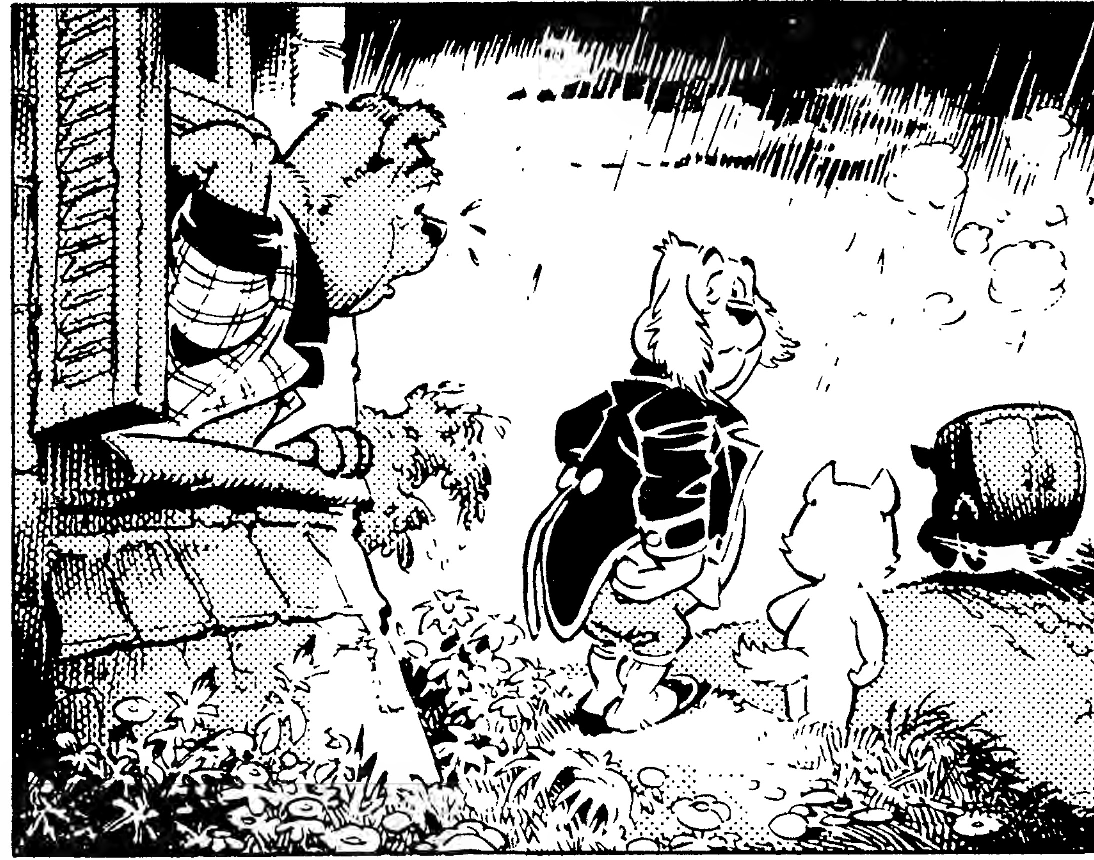
01348 De vonkenschietende bol bewoog zich statig langs de toren naar beneden en kwam naast Tom Poes en Joost op de grond. Zonder geluid rolde hij door het gras en begon de heuvel af te dalen, terwijl de toeschouwers hem verstard nakeken. Maar professor Prlwytzkofski had geen last van die verstijving toen hij met zijn assistent nadersnelde.

"Blijft u staan!", riep hij waarschuwend. "Niet aanvatten! Dat is ener bollenbliets des donderweders! Eindelijk zullen wij die systematisch analiseren kunnen. Vat hem, mijnheer Pieps!"
"Het is een bolbliksem", verduidelijkte de assistent, die zwaaiend met zijn wetenschappelijk instrument achter het verschijnsel aanholde.
Toen Joost de akelige bal met het geleerde groepje de heuvel af zag dalen deed hij voorzichtig een pasje voorwaarts.
"Denkt u, d-dat er n-nog hoop is, jonge heer?", vroeg hij met bevende wangen. "Of z-zou het einde ge-gekomen zijn, als ik vragen mag?"
Tom Poes kreeg geen tijd om te antwoorden, want op dat moment zakte de bolbliksem in een kuiltje, en voordat Alexander Pieps hem had kunnen vangen, barstte hij met een knetterende slag uit elkander. En terwijl de echo's van de klap tussen de heuvels weerkaatsten en de aardkluiten in het rond vlogen, werden de geleerden ruw terzijde geworpen.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01349 Terwijl de donder nog narommelde, ordende de heer Prlwytzkofski zijn geschoolde gedachten reeds weer en begaf zich naar de kuil waar de bolbliksem zijn einde had gevonden. Een enkele blik was voor de geleerde voldoende om vast te stellen dat er een groot, zwart gat ontstaan was, waaruit ozonwolken opstegen.
"Verzwonden", klaagde hij. "Der bollenbliets heeft zich gans ontbonden. Wij zijn te laat. Ach; der eeuwige kosmische wederstand!"
"Nou, maar ik ben blij, dat ik hem niet gevangen heb", zei zijn assistent. "Ik had hem niet graag in mijn plasticnetje gehad".
"Verschaamt u zich", sprak zijn chef toornig. "Dat is toch geen wetenschappelijk standespunt! Kom; wij gaan, meneer Pieps. Even onwijs als wij gekomen zijn".

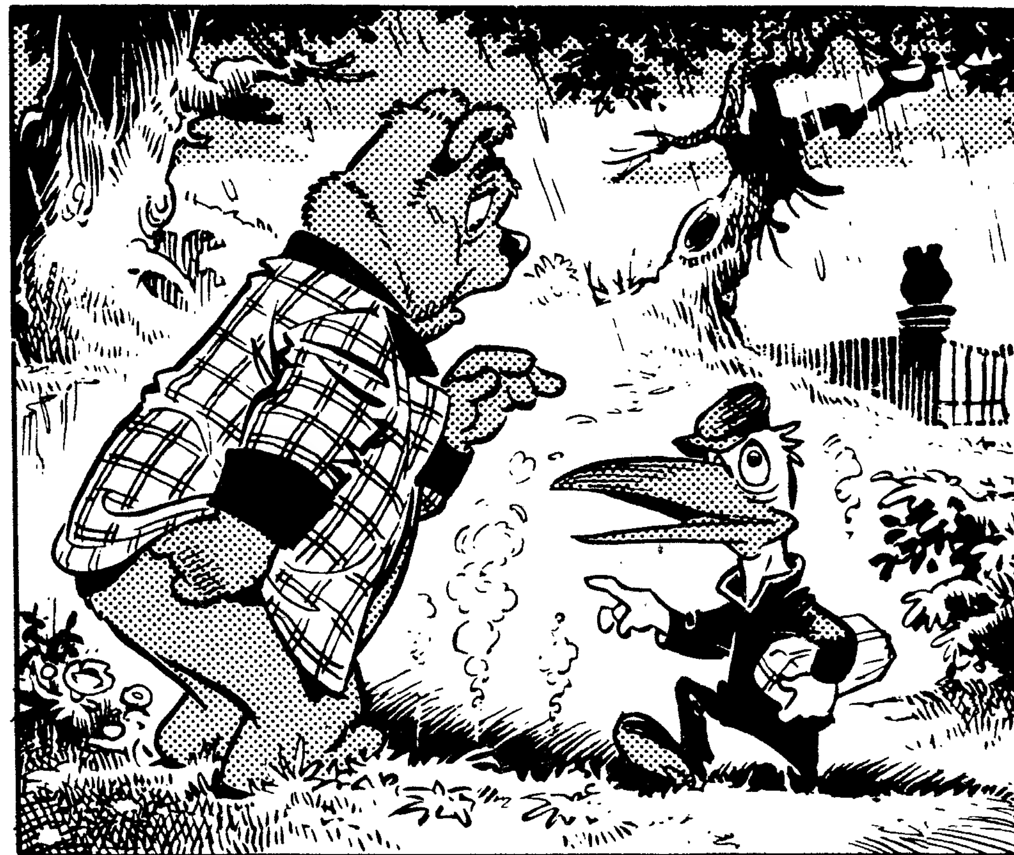
De geleerden begaven zich naar hun voertuig, en toen ze wegreden werd er in slot Bommelstein een raam opgeschoven.
"Wat doen jullie toch?", vroeg heer Bommel neuzelend uit de opening. "Hoe kan ik ooit rustig nadenken over die doos of dat ding, waarin ik mijn boodschap bewaard heb, wanneer de verkoudheid mijn neus uitkomt terwijl de belastingen mij op zware lasten zetten en jullie daar lawaai staan te maken nadat ik een koud bad gehad heb?"

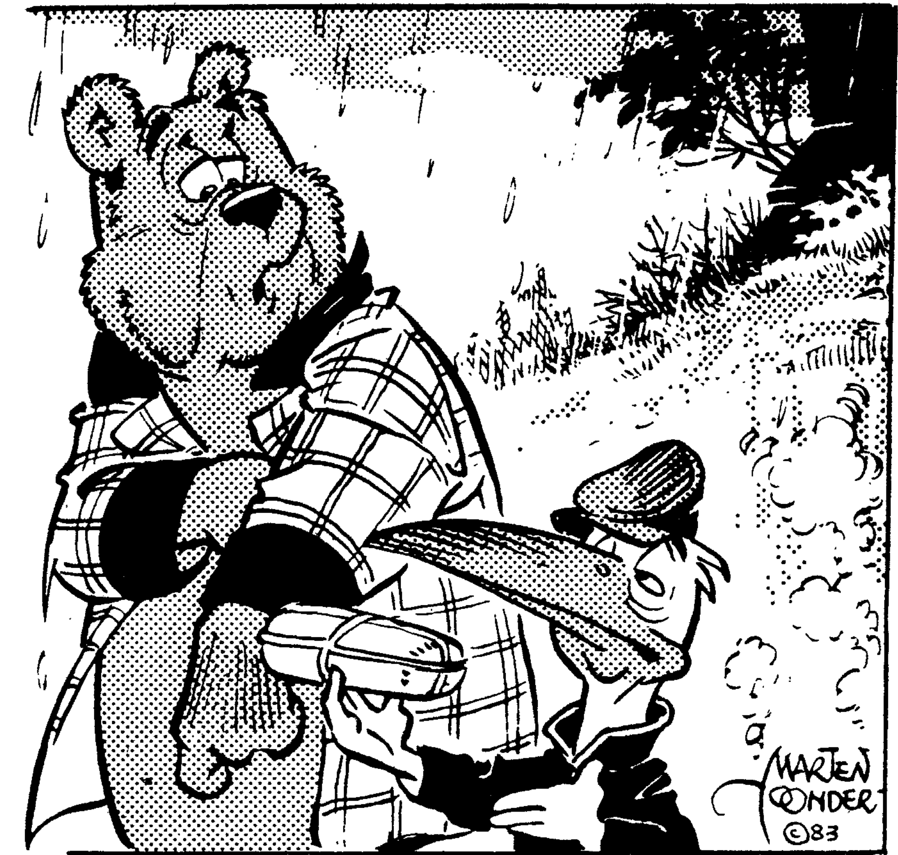
"Wij doen niets, met u goedvinden", verklaarde Joost, zijn hoofd tegen de steeds dichter vallende regen beschermend. "Er is vuur uit de hemel neergedaald, en daar beneden is het ingeslagen, zodat het gazon lelijk beschadigd is".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01350 "Er is geen gevaar meer, denk ik", zei Tom Poes. "Bolbliksem komt niet vaaK voor, en bovendien regent het nu behoorlijk. Dat ontlaadt de lucht".

"Ik hoop het, als ik zo vrij mag zijn", verklaarde Joost. "De toestand was zeer prikuleus, jonge heer. Als de bliksem in je slaat, is het zeker, dat je naar de bliksem gaat. Dat is een oud gezegde".

Heer Bommel luisterde niet naar dit gepraat. Hij begaf zich naar buiten en daalde de heuvel af om te kijken wat er met zijn gazon gebeurd was.

"Een gat", mompelde hij, zijn kraag opzettend. "Een lelijk gat in mijn primulabed. En dat in mijn verwaterde toestand. Ach, dit is een dag vol beproevingen voor een heer die zijn boodschap zoekt. Alles werkt tegen, als men zo'n ding kwijt is. Ik..."

Hij zweeg en bleef verschrikt staan. Uit de zwarte put in zijn grasveld klom een vreemde gedaante omhoog, met een pakje onder zijn arm.

"Is dit Bomelsteen?" vroeg deze. "Dan moet ik meneer Olie Bomel spreken".

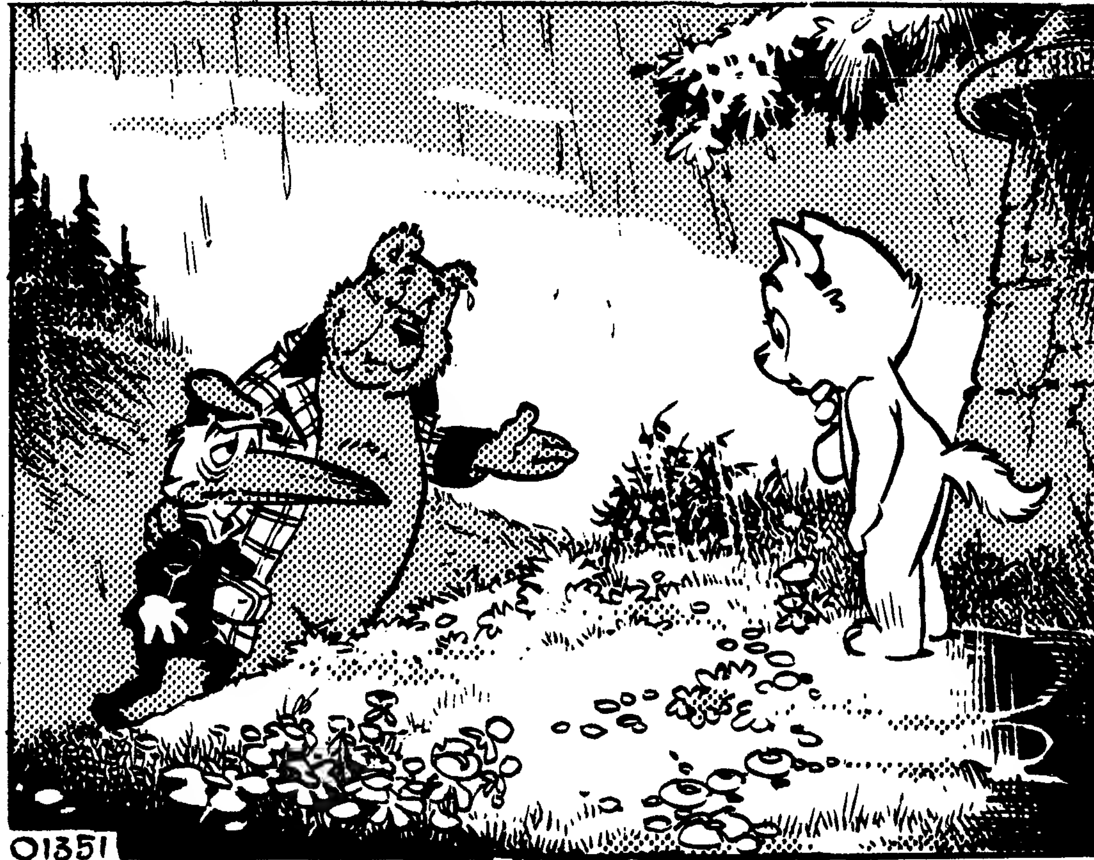
Heer Bommels schrik maakte plaats voor ontstemming.

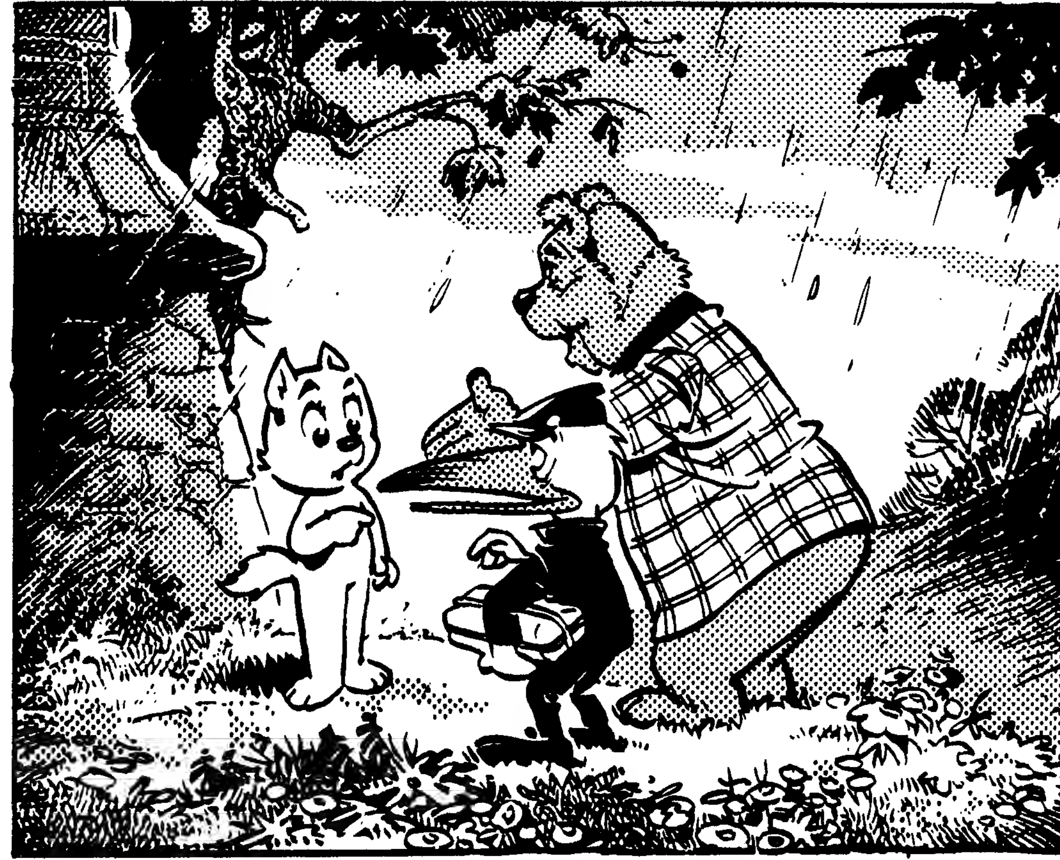
"Mijn naam is niet Olie", zei hij uit de hoogte. "Ik ben Olivier B. Bommel. Maar waar komt u vandaan uit dat gat, als u begrijpt wat ik bedoel? En wie bent u?"

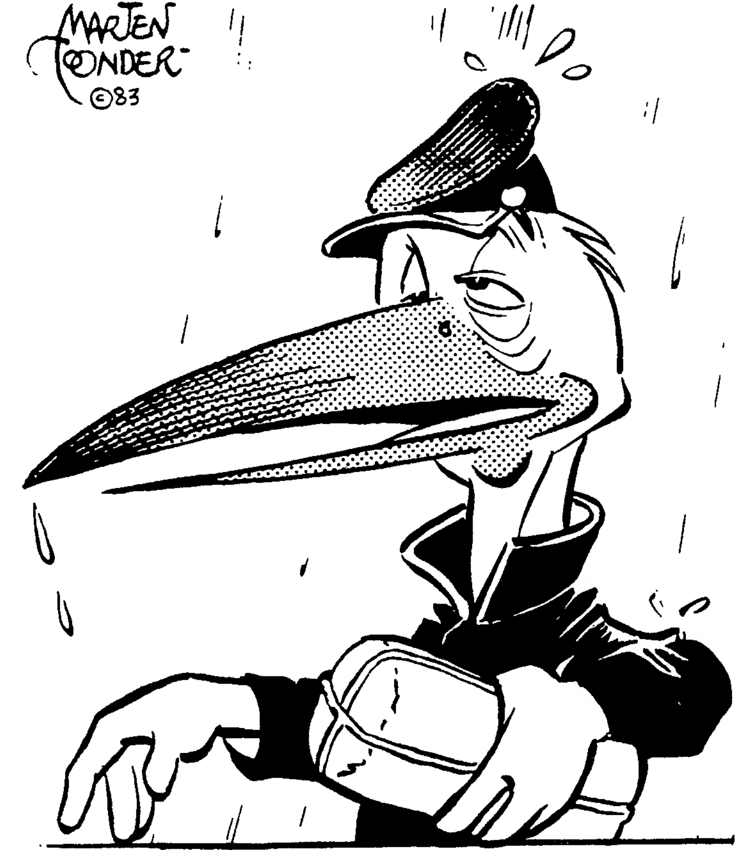
"Ik ben Pijk Paknemer, de besteller", legde de ander uit. "En ik kom hier een boodschap afgeven voor meneer Bomel. Maar er kan natuurlijk een tikfout in de naam zijn".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

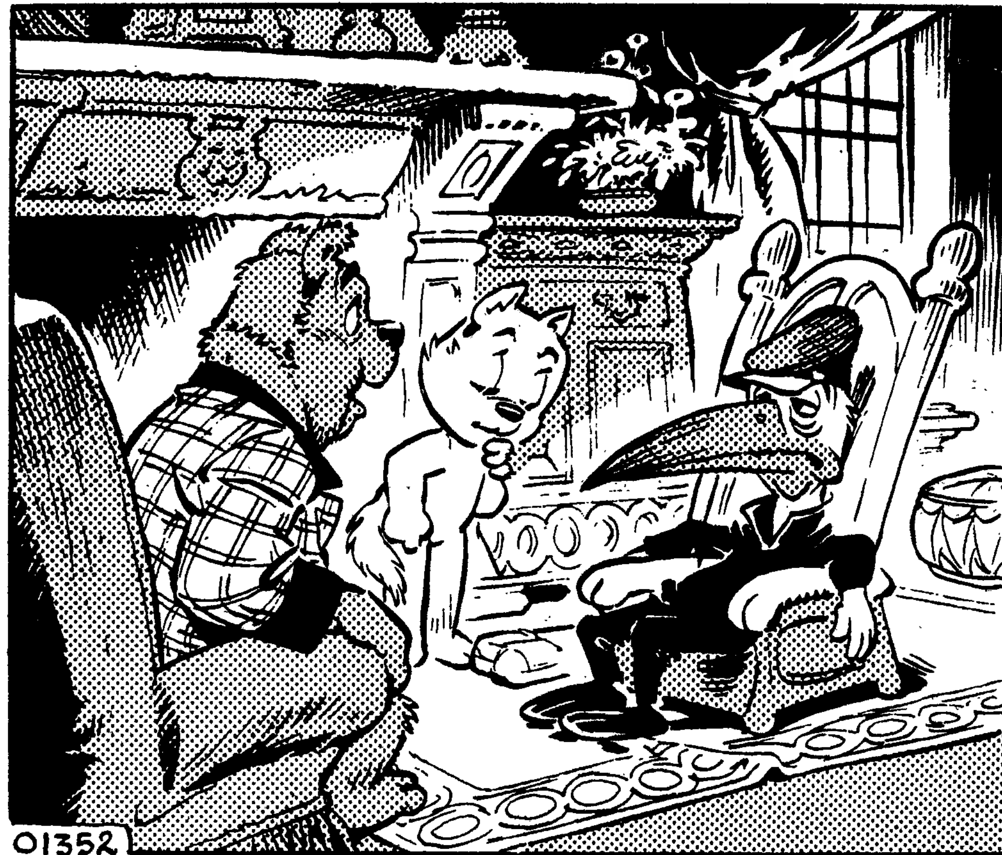

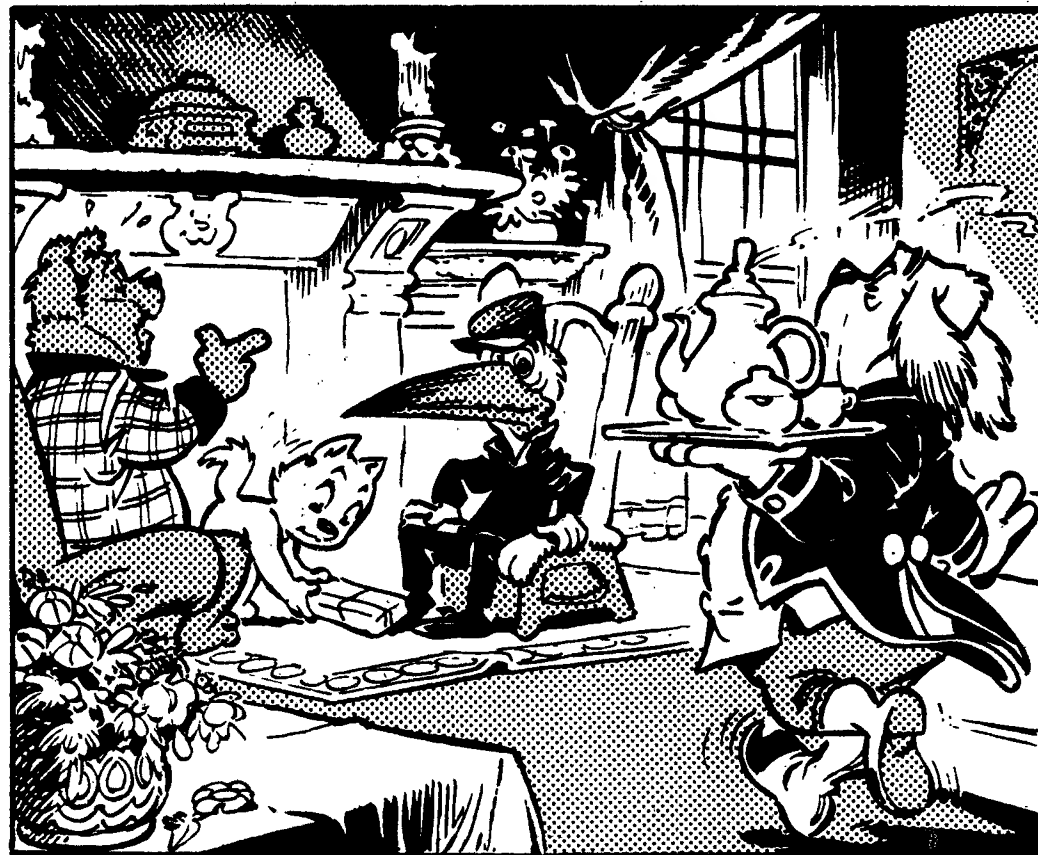

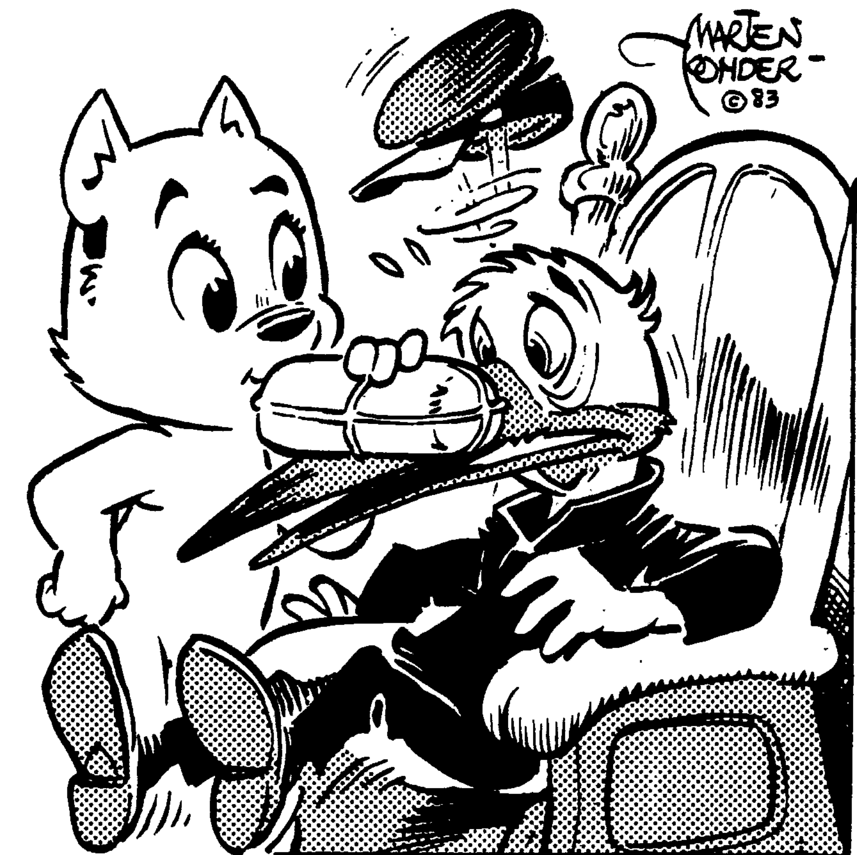
01351 "Hebt u een pakje voor mij?", vroeg heer Bommel verrast. "Komt u binnen. U ziet er vermoeid uit, en u zult best trek hebben in een kopje thee, terwijl een pakje voor mij nu juist iets is waar ik behoefte aan heb in mijn toestand".
Zo sprekende leidde hij de vreemdeling door de regen de heuvel op, waar Tom Poes verbaasd stond te kijken.
„Dit is heer Paknemer, de besteller", stelde hij voor. "En dat is Tom Poes. Deze heer komt mij een pakje brengen, jonge vriend. Vind je dat niet aardig, na alles wat ik vandaag heb meegemaakt?"
"Hm", zei Tom Poes. "Ik zag hem uit dat gat komen waar de bolbliksem is ingeslagen! Waar komt hij vandaan?"
De besteller zuchtte vermoeid.
"Ik kom overal vandaan", zei hij. "Ik word van hot naar her gestuurd door de verkeerde adressen die op mijn bestelling staan. Het is een moeilijke betrekking om zo'n boodschap te bezorgen, dat verzeker ik je. Maar vandaag is mijn tijd om, en daarom hoop ik dat ik eindelijk aan het goede adres ben".
"Dit is het goede adres", verzekerde heer Ollie. "Alleen wordt mijn naam met twee m's gespeld, omdat ik geen Bomel heet. Maar daar zullen we nu maar overheen stappen. Iedereen kan zich vergissen, wat jij?"
"Maar hoe kan u uit dat gat komen", hield Tom Poes aan.
"Gewoon de trap op", legde de ander afgemat uit. "Ik kom uit de metro; de ondergrondse. Het was een lange reis".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

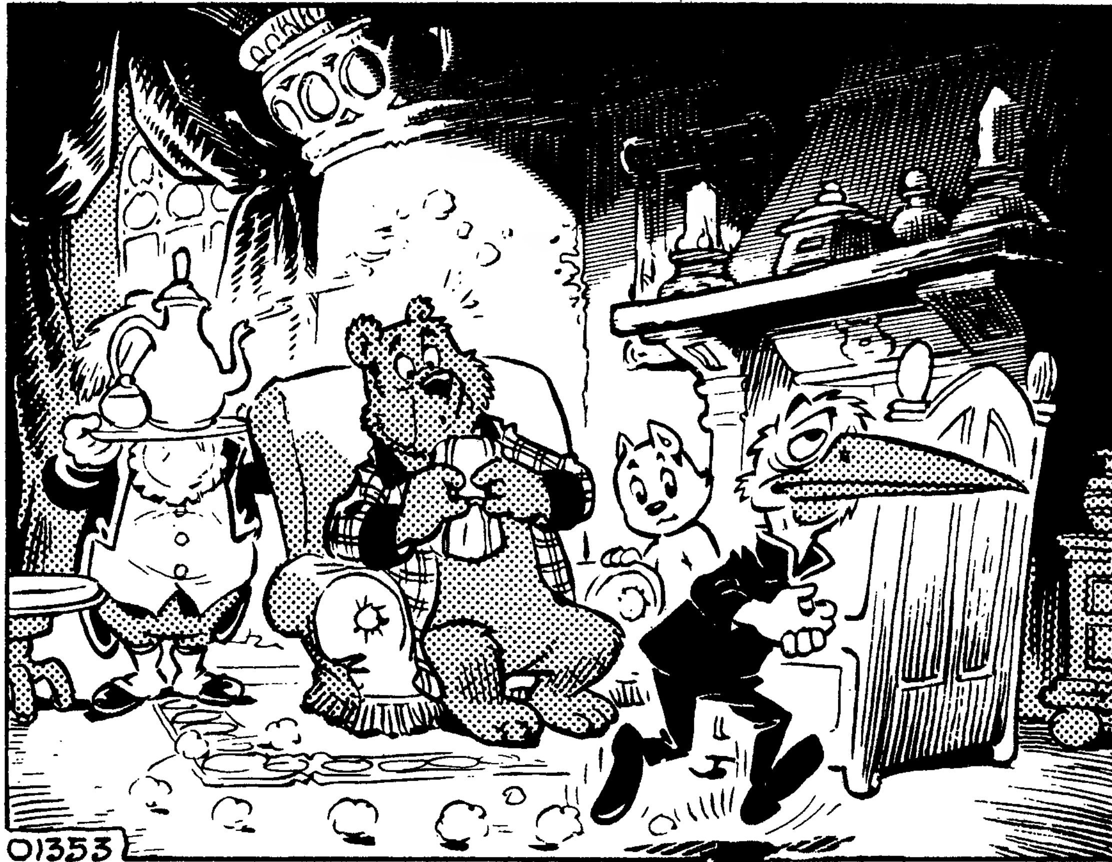

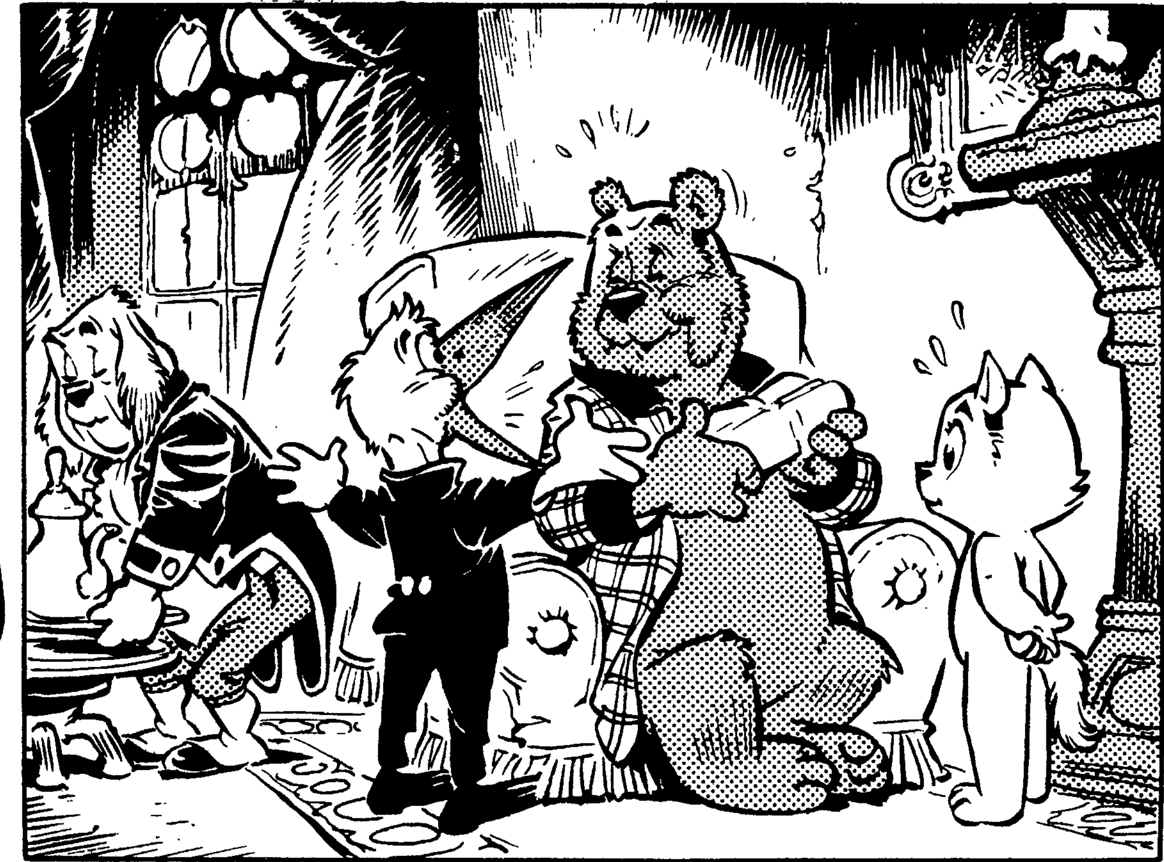
01352 Het was duidelijk dat de besteller aan het einde van zijn krachten was, en heer Bommel geleidde hem dan ook zo vlug mogelijk naar binnen.
"Komt u uit een metro?", vroeg hij, toen ze gezellig bij de gedoofde haard zaten. "Maar er is hier geen metro; gelukkig niet. U moet zich vergissen".
"Vergissen? Onmogelijk", zei Pijk Paknemer. "Het was een lange, ondergrondse treinreis, en daarom hoop ik dat ik aan het goede adres ben met mijn boodschap. Dan ben ik eindelijk klaar".
"Natuurlijk is dit het goede adres", suste heer Ollie. "Alleen zitten er een paar fouten in, wat gemakkelijk gebeuren kan, want toevallig heb ik zelf een boodschap... zo'n soort ding, bedoel ik, dat ik niet vinden kan. Zo zie je, hoe moeilijk het is; zeg nu zelf, jonge vriend".
Tom Poes gaf geen antwoord. Hij raapte het pakje op dat de besteller naast zich had neergelegd, en las aandachtig wat er op stond.
"Hm", zei hij. "Ik ben bang, dat u hier verkeerd bent. Dit pakje is geadresseerd aan Alfrik Krag. U moet in Tater zijn, ziet u wel?
De bezoeker sloeg een blik op het adres en liet zich toen uitgeput achterover zinken.
"Alwéér, kreunde hij. "Altijd een ander adres. Van hot naar haar. Ik heb gefaald, want vandaag is mijn tijd om, en nu zal mijn boodschap nooit zijn doel bereiken".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

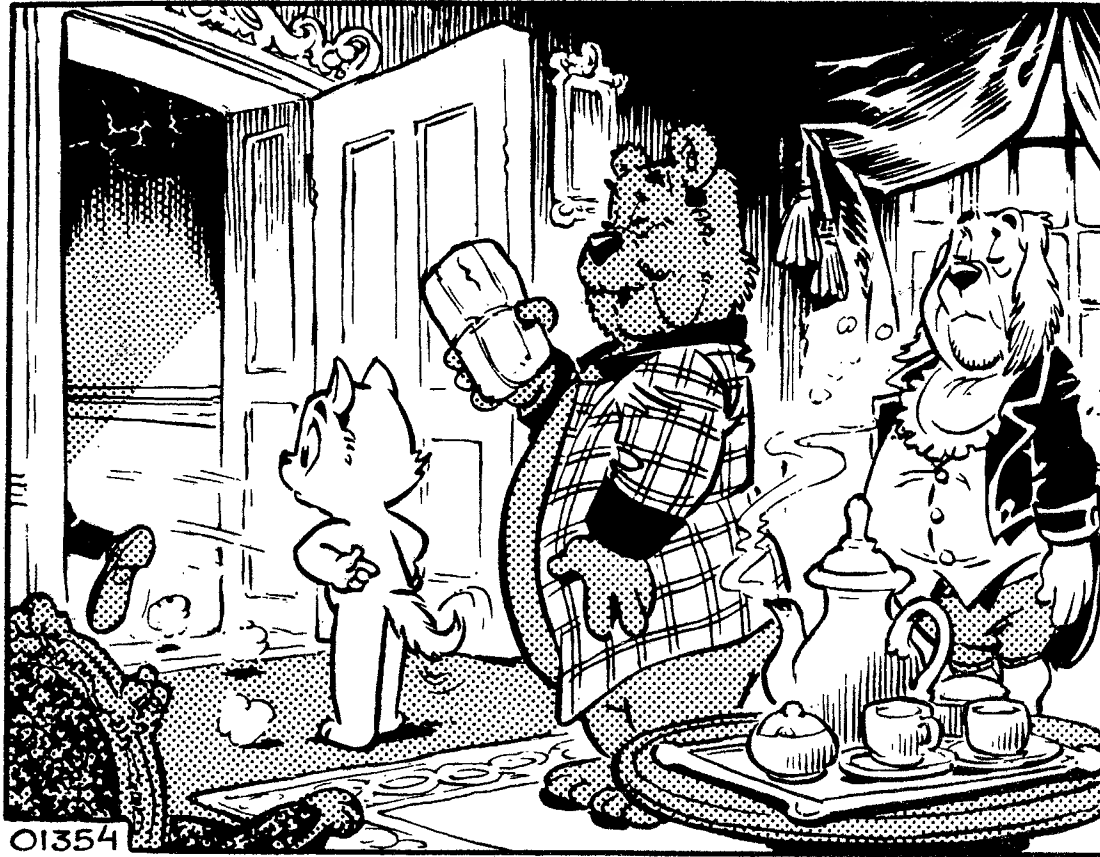

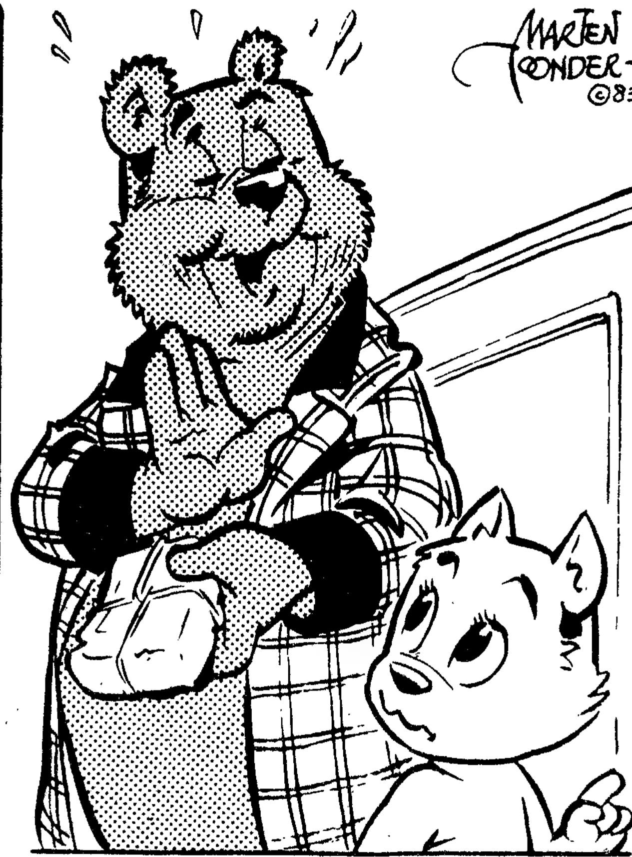

01353 “Ik begrijp het niet”, zei Tom Poes. „Hoe kan het adres op dat pakje uit zichzelf veranderen?”
Paknemer stond op en begon hardenwringend door de kamer te lopen.
“Het is altijd hetzelfde,” klaagde hij. “Als bestellers van de ondergrondse hebben wij niks dan kommer en kwel met de namen en adressen. Altijd zijn ze anders, en het is maar zelden dat de boodschappen hun doel bereiken. Mijn tijd is om, maar rust zal ik niet hebben. Mijn laatste opdracht is alweer onbestelbaar. Ik heb gefaald!”
“Ik begrijp wat u bedoelt”, zei heer Bommel vol meegevoel. “Ikzelf heb een belangrijke brief, waarin mijn opdracht staat — en die zit ook in een doos, of in een ding, dat ik niet kan vinden. Ik begrijp uw zorgen, want zoiets laat een heer niet met rust. Het is heel vreselijk”.
“Zal ik de thee hier neerzetten?”, vroeg Joost op de achtergrond, maar heer Ollie hoorde hem niet. Zijn gezicht klaarde plotseling op, toen hij door een invallende gedachte getroffen werd.
“Als ik... Als wij nu eens uw taak overnemen?” stelde hij voor. “Hulp bieden aan ongelukkigen; dat stond in mijn opdracht, zoals ik me heel goed herinner. En een reisje zal me helpen mijn eigen zorgen te vergeten”.
Paknemer bleef staan en keek hem stralend aan.
“Dat zou geweldig zijn!” riep hij opgetogen. “U neemt mij een pakje van het hart!”
Een glimlach van grote goedheid verspreidde zich over heer Bommels trekken.
“Och”, sprak hij. “Dat is gewoon maar de taak van een heer, zoals die in dat ding beschreven is dat ik kwijt ben”.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

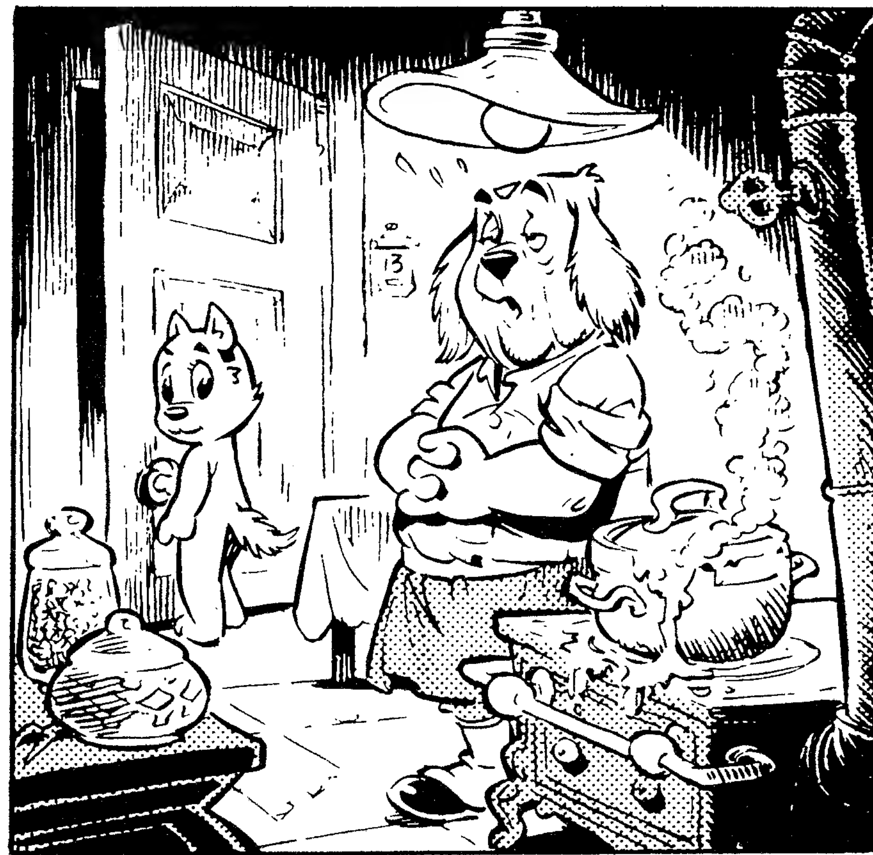

01354 "Als u dat pakje bezorgen wilt, kan ik rustig gaan", zei de besteller. "De volgende metro vertrekt over vijf minmuten".
Met die woorden snelde hij het vertrek uit en heer Bommel keek hem voldaan na.
"Het is toch mooi om in stilte goed te doen", merkte hij op. "Dat is nu precies wat er in mijn opdracht stond. Mijn boodschap, bedoel ik, maar dat bedoel ik eigenlijk niet".
"Het is jammer van de visitekoekjes, die ik zo vrij was te serveren", prevelde Joost achter hem, maar er was niemand die naar hem luisterde.
"Dat was een vreemde figuur", zei Tom Poes. "En er is iets raars aan zijn pakje. Trouwens: het is onzin, dat hij uit de metro komt. Hij kwam uit het gat dat de bolbliksem onderaan de heuvel geslagen heeft. Dat heb ik duidelijk gezien".
"Hij was bejaard, jonge vriend", suste heer Ollie. "En dan lopen de dingen wel eens door elkaar. In het innerlijk, als je begrijpt wat ik bedoel. Natuurlijk is die ondergrondse metro onzin, En dat gat..."
Hij kwam niet verder, want op dat moment begon de grond te trillen, en er werd een aanzwellend gerommel hoorbaar. De trilling ging over in een gedreun dat de wanden deed beven en het theeblad van het tafeltje schoof.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

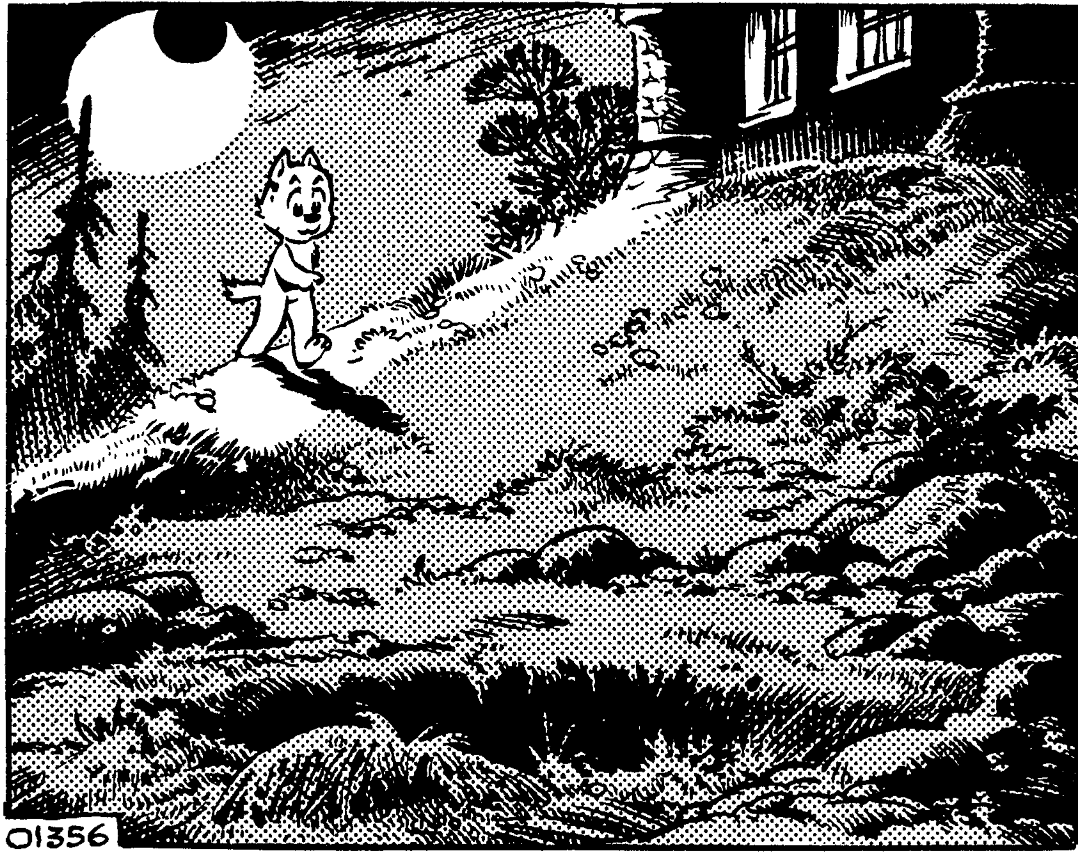

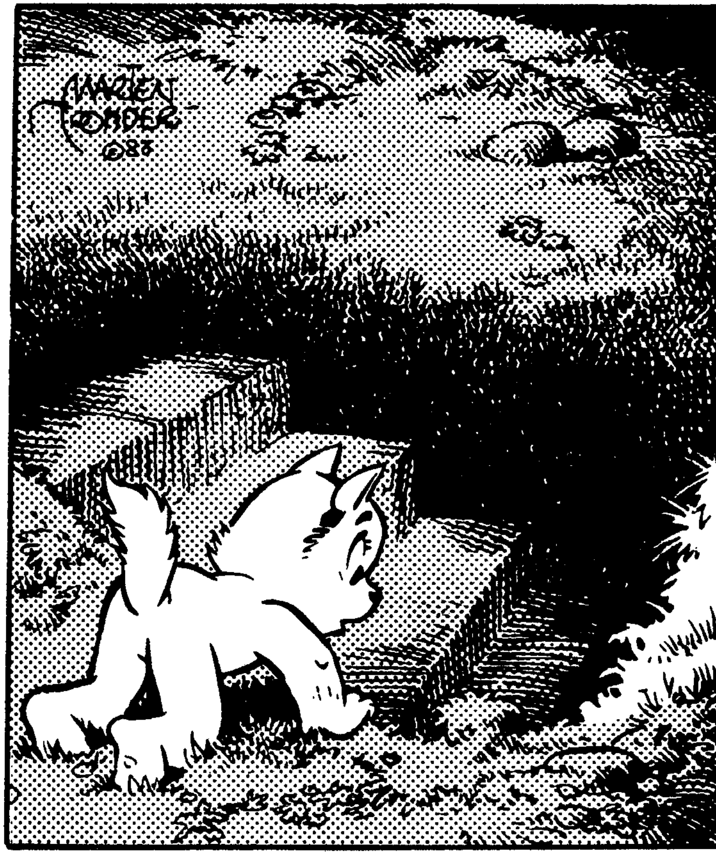
01355 Het ondergrondse gerommel stierf langzaam weg, zodat slechts de scheefhangende schilderijen en het gevallen theeblad bewezen dat het er geweest was.
"Het l-lijkt me dat hieronder een trein r-reed, met uw goedvinden", zei Joost.
"Onzin", sprak heer Bommel, zich herstellend. "Dat zou ik wel geweten hebben, want tenslotte is dit mijn huis. Het was een aardbeving; heel gewoon. Maak liever het eten klaar, Joost. Dan ga ik intussen opzoeken waar Tater ligt, zodat ik weet waar dit pakje bezorgd moet worden".
De bediende trok zich terug, maar hij had zijn aandacht niet geheel bij de bereiding van de maaltijd. Toen Tom Poes even later in de keuken kwam, stond Joost nadenkend bij een overkokende pan tot zichzelf te praten.
"Het was geen aardbeving", hoorde Tom Poes hem zeggen. "Ik ben zo vrij een trein te herkennen als ik er een hoor. Toen ik jong was woonden we bij een station, en dat was zeer betreurenswaardig. Ik ga de verkeerspolitie opbellen".
"Een goed idee", zei Tom Poes terwijl hij de achterdeur opende. "Ik ga nog eens naar dat gat kijken".

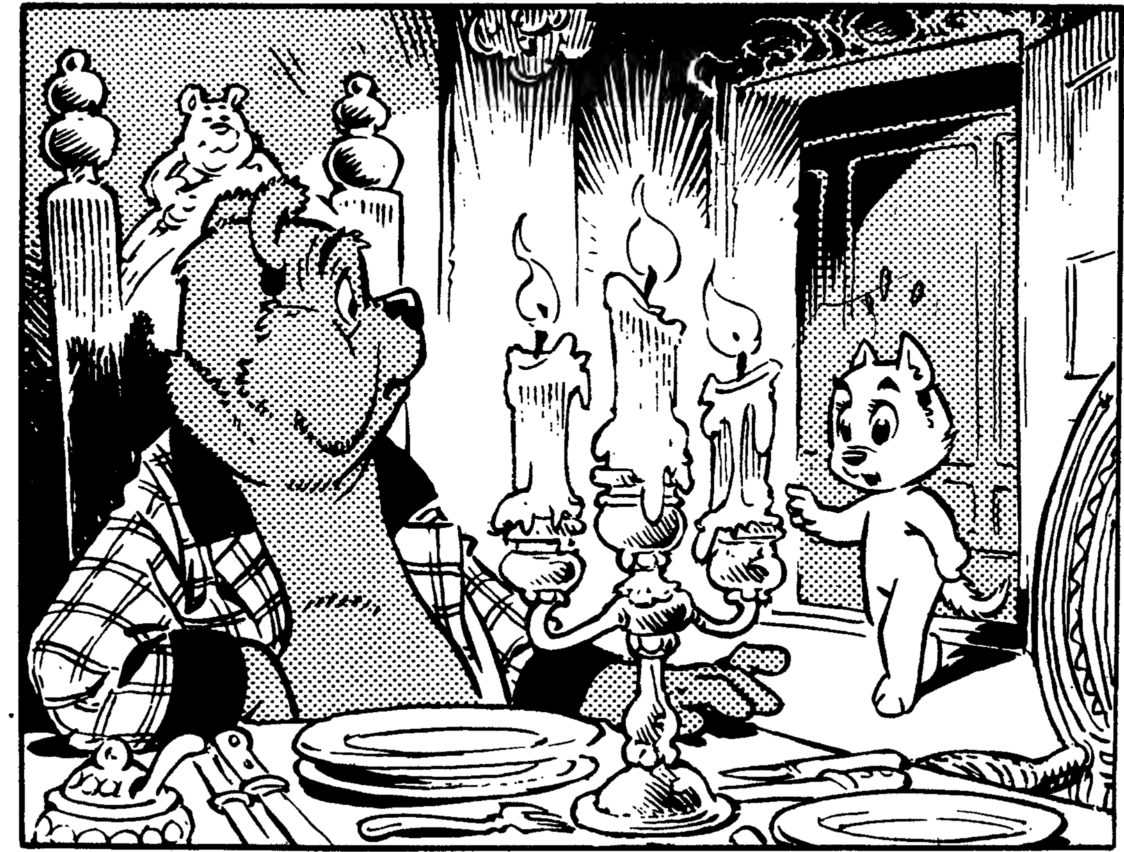
Heer Bommel had geen last van twijfels, omdat hij vervuld was van zijn nieuwe taak. Daartoe had hij zich teruggetrokken in de bibliotheek om de atlas te bestuderen; maar de plaats Tater kon hij niet vinden.
"Dat is nu vervelend", mompelde hij. "Het onweer is afgedreven, en ik voel me in staat mijn plicht als heer weer op te vatten. Ik heb beloofd dat pakje af te leveren, bedoel ik, en dat zal ik doen ook. Maar waar moet ik naar toe?"

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01356 Toen Tom Poes buiten kwam was de avond gevallen. De wolken waren opgetrokken, en in het licht van de afnemende maan kon hij duidelijk het gat zien dat de bolbliksem in het grasveld geslagen had.

"Het is een raar geval", zei hij bij zichzelf. "Die besteller kwam daar uit, en hij praatte onzin over namen en adressen die altijd maar weer veranderen. Zoiets kan niet; dat pakje van hem moet een vreemd pakje zijn. Hm, het is net iets voor heer Ollie om zich daarmee in te laten. Ik dacht al, dat er narigheid zou komen toen ik die zwarte lucht boven Bommelstein zag. Maar een ondergrondse trein gaat toch een beetje ver..."

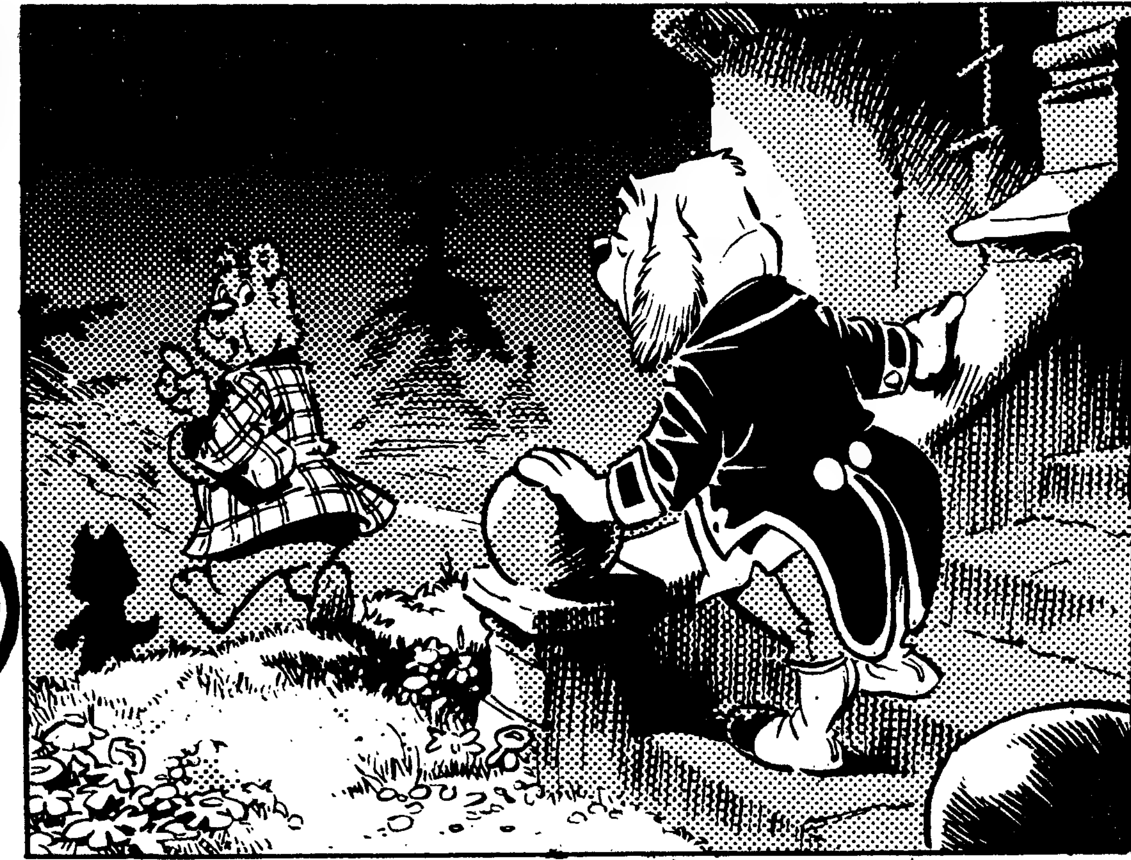
Hij stokte, want op dat moment was hij bij de put aangekomen, en toen hij erin keek zag hij een trap die naar beneden liep en in de duisternis onder de aarde verdween. Een poosje bleef hij er ongelovig naar kijken, maar toen richtte hij zich op en rende terug naar Bommelstein, waar heer Bommel eenzaam bij de tafel zat.
"je bent te vroeg, jonge vriend", sprak deze. "Joost is te laat met het eten, bedoel ik. Daar houd ik niet van; vooral niet omdat ik Tater niet kan vinden in de atlas, zodat ik niet weet hoe we daar kunnen komen".
"Met de metro, misschien", zei Tom Poes. "Daar beneden is een trap, en ik begin te geloven dat er werkelijk een ondergrondse trein is!"

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01357 "Een trap?", vroeg heer Ollie onthutst. "In mijn gazon, terwijl niemand mij om toestemming gevraagd heeft? Het is werkelijk schandelijk wat men een heer aandoet tegenwoordig. Terwijl ik een ernstige koude heb gevat, die weer over is nadat de belasting mij had aangeslagen met een zware last, en ik Tater niet kan vinden... eh.... wat bedoelde ik ook weer?"

"Die trap", zei Tom Poes. "Als hieronder werkelijk een metro-station is, staat Tater misschien wel op een van de borden daar. Het kan de naam van een halte zijn".

"Juist!", riep heer Bommel uit. "Net wat ik dacht! Na het eten gaan we meteen naar het station, dacht ik. Waar blijft Joost?"

"Hier, met uw permissie", sprak de bediende, terwijl hij haastig een soepterrine naar binnen droeg. "Ik heb mij enigszins verlaat, omdat ik de verkeerspolitie heb opgebeld, en die deelde mij mede..."

"Welja," onderbrak heer Ollie. "Opbellen en praten maar en praten maar. Terwijl ik hier zit te rammelen om versterkt aan het werk te kunnen gaan. We hebben haast, Joost".

De knecht diende snel de maaltijd op, en toen heer Bommel de laatste slagroom genuttigd had, stond hij op en greep het pakje.

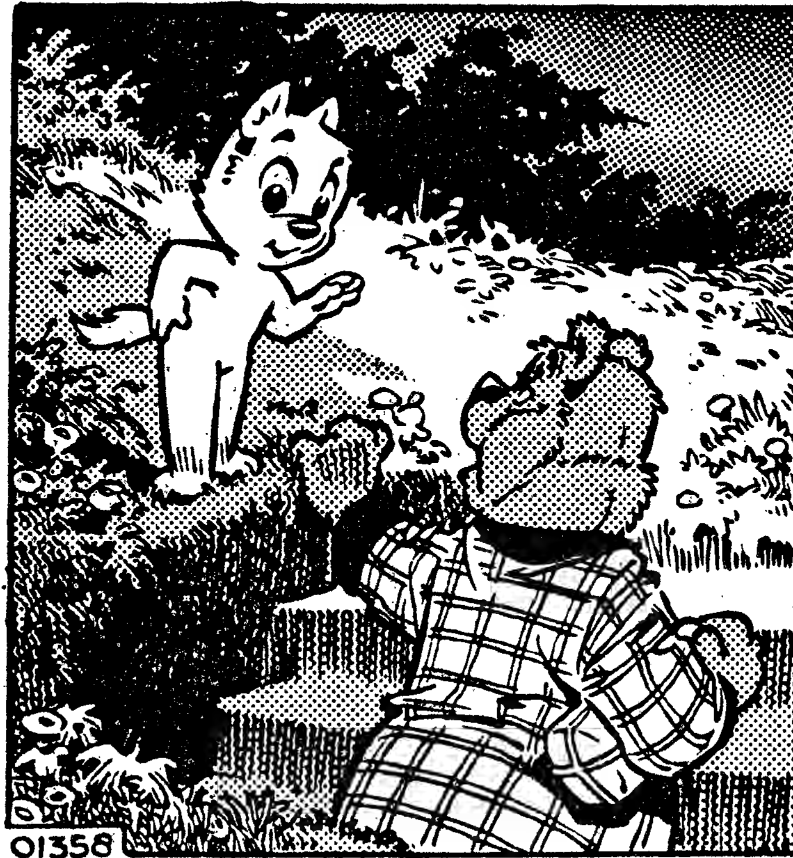
"Volg me, jonge vriend", sprak hij. "Op naar de metro".

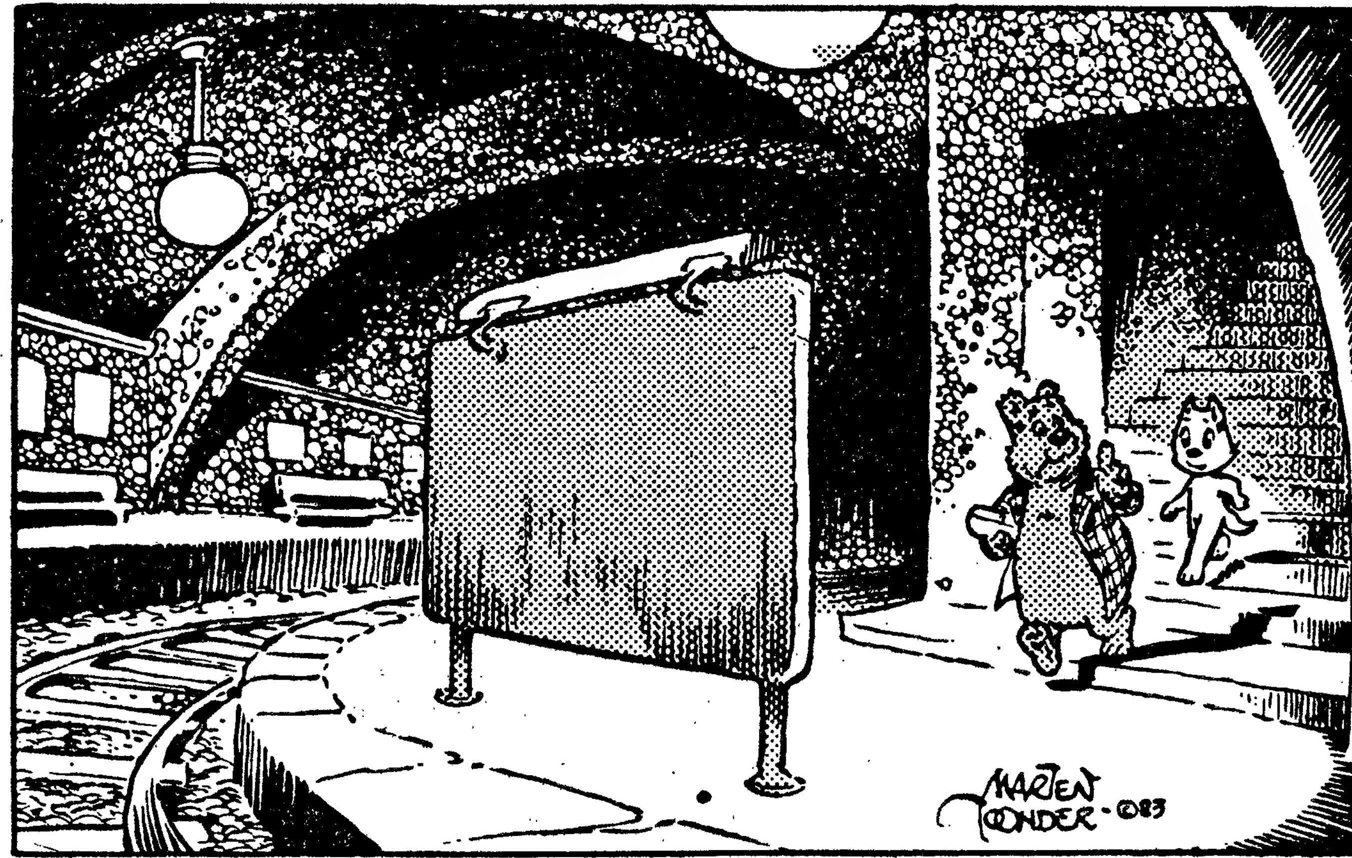
"Excuseer, heer Olivier", zei Joost, die hen uitgeleide deed. "Van overheidswege zei men mij dat hier geen metro loopt. Men zal echter een ambtenaar sturen om het gat te onderzoeken".

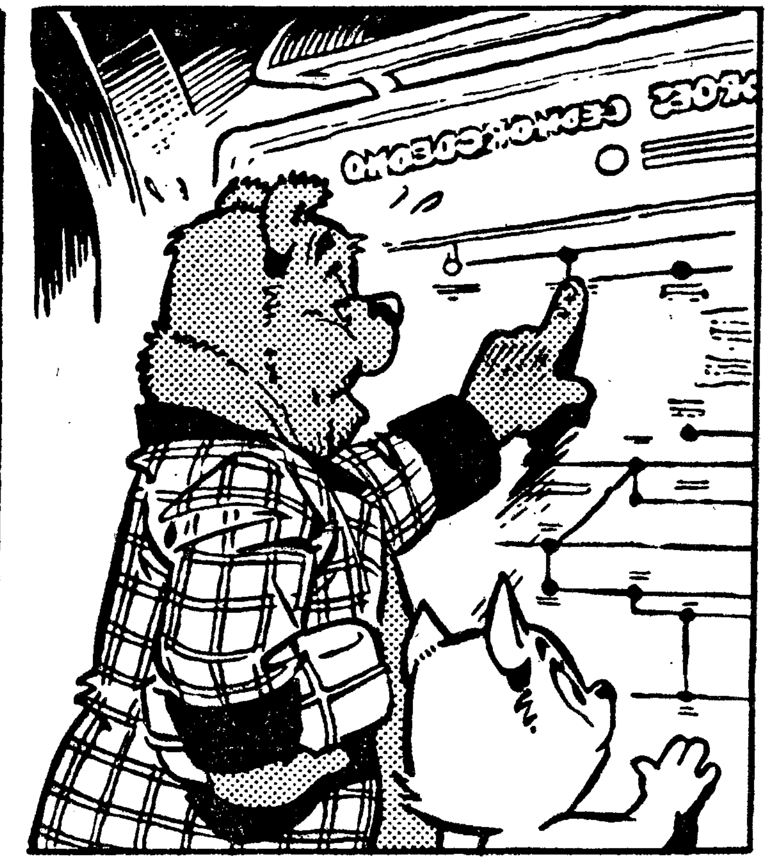
"Net iets voor jou om roet in zo'n ondergrondse te gooien!", riep heer Bommel over zijn schouder. "Maar ik laat me niet tegenhouden nu het bloed me weer door de aderen bruist".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

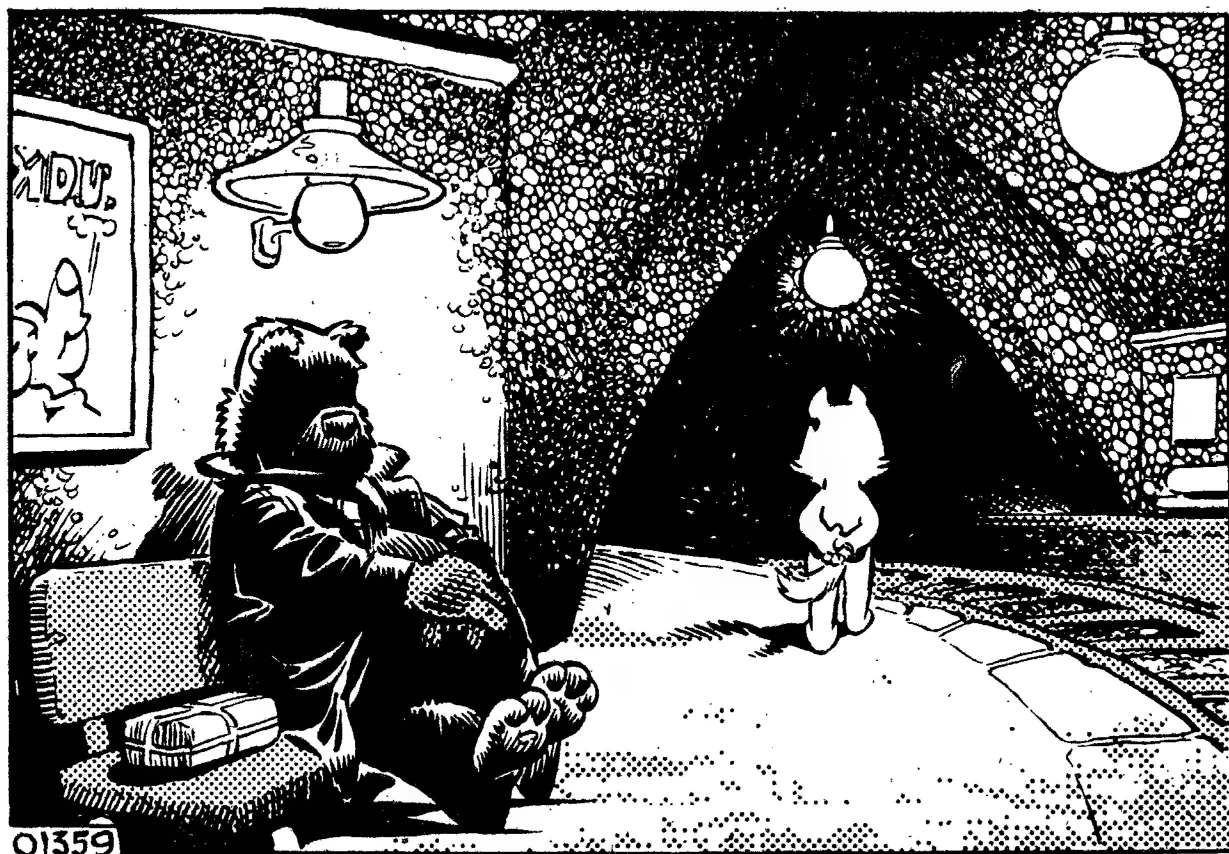
01358 Heer Bommel liep vastberaden naar het gat en begon de trap af te dalen, maar Tom Poes aarzelde.
"Laten we voorzichtig zijn", zegt hij. "Tenslotte weten we niet zeker wat daar beneden is".
"Onzin!" riep Ollie uit. "Daar beneden is een metrostation; dat heb je me zelf verteld. En we hebben hem zó duidelijk horen rijden, dat de barsten over mijn muren lopen, terwijl men hier niet voor niets een trap heeft aangelegd, zeg nu zelf".
Hij verdween in de duisternis, en Tom Poes volgde hem voorzichtig. Er gebeurde echter niets buitengewoons, en toen ze een eindje waren afgedaald, schenen de lichten van een station hen tegemoet.

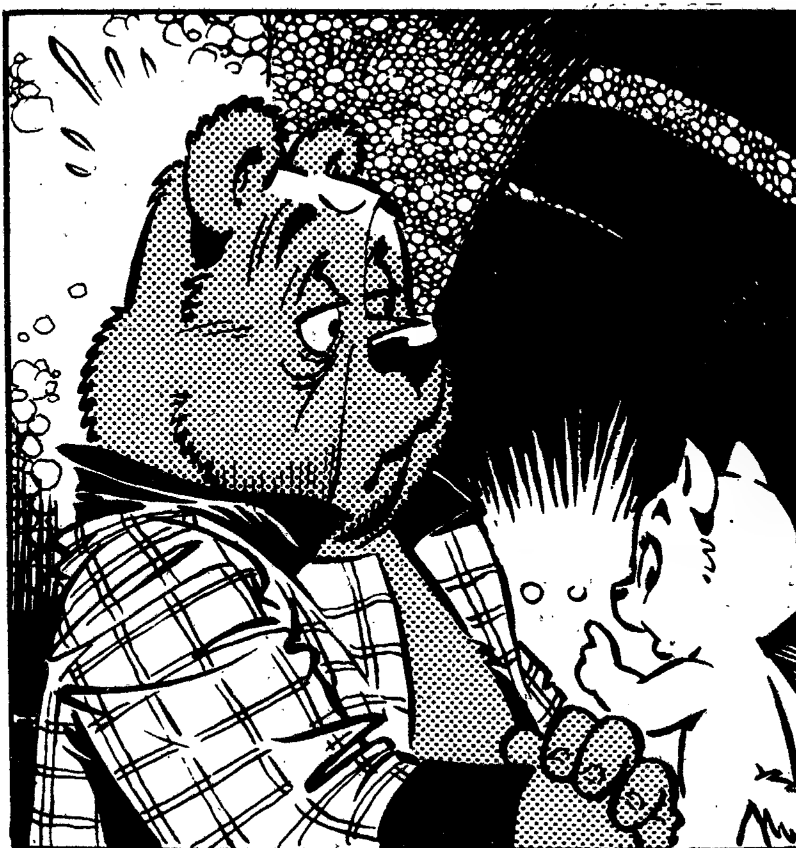
"Het is hier nogal leeg", merkte heer Bommel op. "Maar niemand weet natuurlijk nog dat hier een trein loopt. Ze hebben de aanleg erg stilletjes gedaan, maar zo zijn ze. Natuurlijk bang dat ik geen toestemming zou geven, die ik ook niet geef, als ik even dit pakje heb weggebracht. Dat kan wachten, bedoel ik. Kijk, daar staat de dienstregeling. Daar zal alles wel op staan, zodat we weten waar we heen gaan".

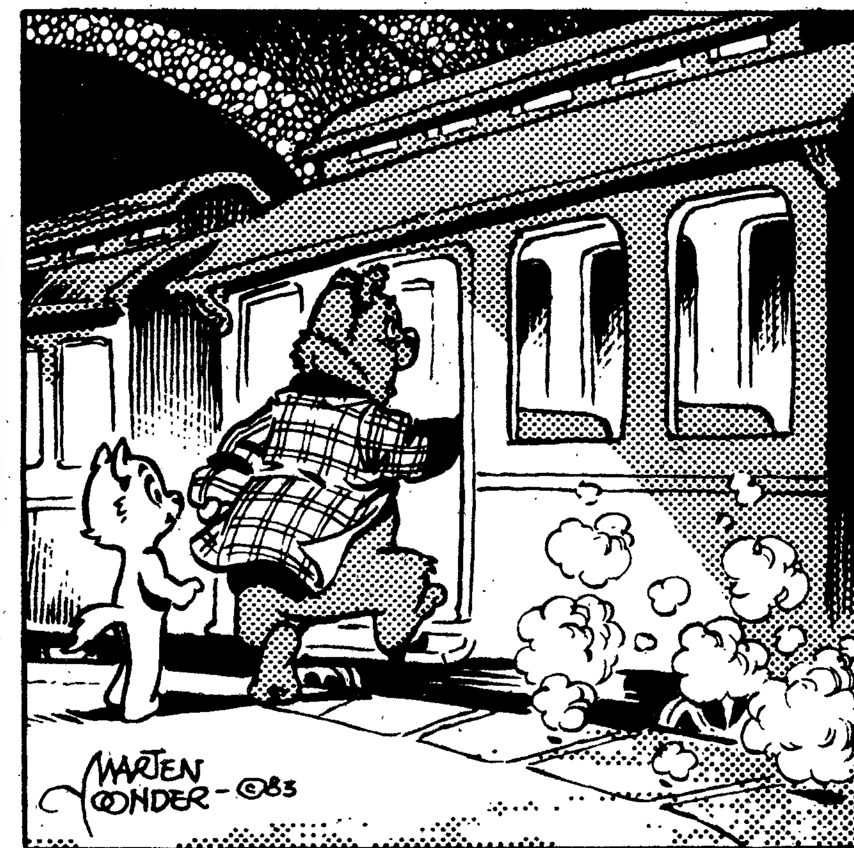
Hij trad op het bord toe en na enig zoeken vond hij wat hij zocht.
"Daar ligt het station Tater", zei hij tevreden. "Gewoon een halte, net als ik dacht. Heel duidelijk, zie je wel? De trein zal zo wel komen, want het is nog niet zo laat".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

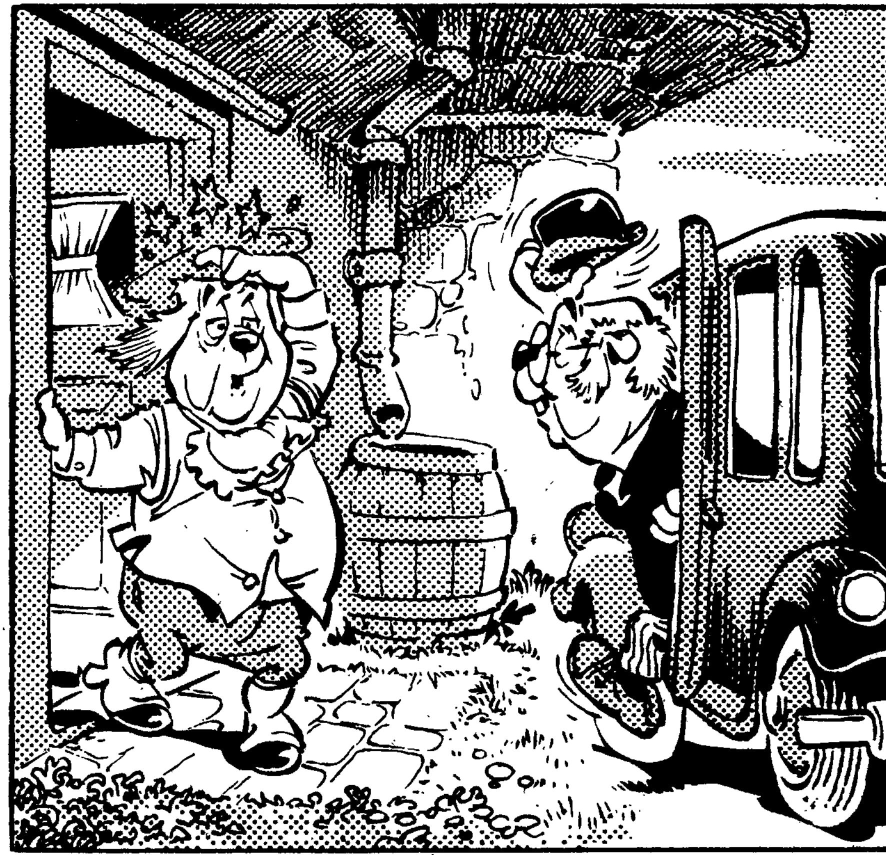

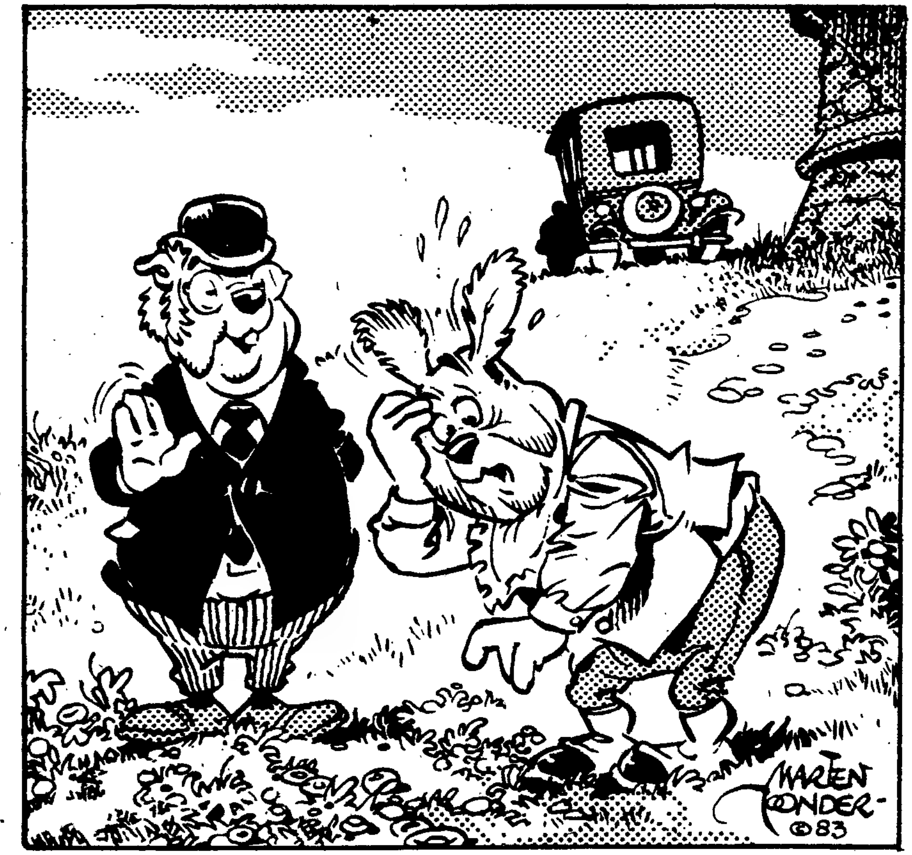
01359 Er stonden geen vertrektijden op het bord, en toen ze een poosje gewacht hadden zonder dat er een trein uit de tunnel opdook, ging heer Bommel op een bankje zitten.
„Het was een vermoeiende dag", verklaarde hij. „Ik moet op mijn gevoelig gestel letten, bedoel ik. En ik wil eh... een beetje nadenken. Over mijn... mijn boodschap..."
Zijn stem ging over in gemompel en al spoedig verried zijn ademhaling, dat hij diep in gedachten was.
Tom Poes had daar geen rust voor. De leegte in het ondergrondse station bedrukte hem, en uit de duisternis kwam geen ander geluid dan het zuchten van de wind.
„Hier is werkelijk niets te doen", stelde hij vast, nadat hij lange tijd over het perron gelopen had. „We zijn hier al uren in een station, dat niemand schijnt te kennen en dat niet bestaan kan. Het pakje dat we moeten bestellen is even vreemd als de boodschap van de heer Ollie, die hij niet vinden kan. Het is een opdracht die in een ding zit, zegt hij. Maar ik denk, dat het alleen maar in zijn fantasie bestaat".
Zo piekerende bleef hij bij het zwarte gat van de tunnel staan en wachtte. Hoe lang dat duurde is niet bekend omdat er geen klok op het station was; maar ten slotte werd er toch een naderend gerommel hoorbaar en verschenen de lichten van een trein in de duisternis.
Heer Bommel schrok op uit zijn gepeinzen door het piepen van remmen en het geroep van Tom Poes.
„Daar is hij al", sprak hij opstaande. „Net als ik dacht.
Kom, jonge vriend. Zo'n deurtje gaat vanzelf open en dicht. Men moet vlug zijn".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

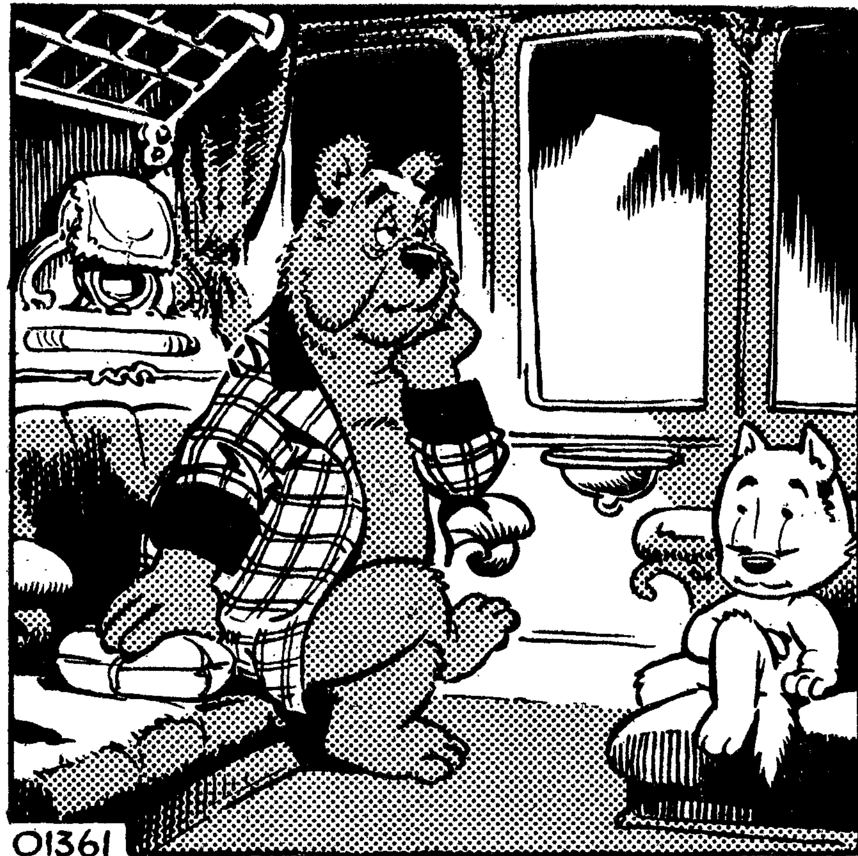

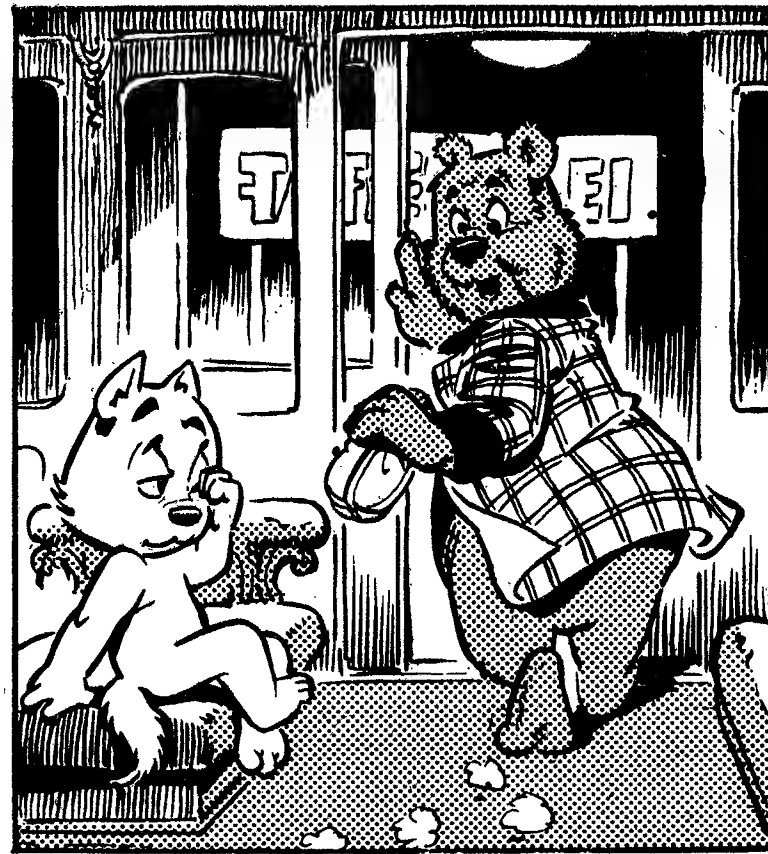
01360 Joost was vroeg opgestaan, en omdat hij alleen thuis was besloot hij voor zichzelf een Jambon au Ratafla te bereiden.
"Dat geeft kracht voor de dag", sprak hij tot zichzelf. Maar verder kwam hij niet, want op dat moment klonk er een gerommel onder zijn voeten, dat aanzwol tot gedreun. De keuken schudde op haar grondvesten, zodat de bereiding van het ontbijt ernstig gestoord werd.
"Daar heb je het weer!", riep de bediende getroffen uit. Hij haastte zich naar buiten en toen hij wankelend op de drempel verscheen, hield het wagentje van de ambtenaar eerste klasse juist voor de keuken halt.
"Ik hoop, dat ik niet te vroeg ben", zei deze. "Maar ik ben op weg naar het stadhuis, en ik meende er goed aan te doen om even het metrogat in uw grasveld te onderzoeken, waarover u gisteravond belde".
"G-graag", stamelde Joost, een opkomende buil betastend. "Het wordt me te v-veel, met uw welnemen. D-de ingang is d-daar, beneden aan de heuvel".
De heer Dorknoper volgde de knecht over het grasveld en keek glimlachend toe hoe deze met groeiende ontzetting de omgeving onderzocht, en ten slotte verwezen bleef staan.
"Hier was het", zei Joost met akelige stem. "Ik... ik heb heer Olivier hier p-persoonlijk af zien dalen! En nu is het weg... Hoe kan dat?"

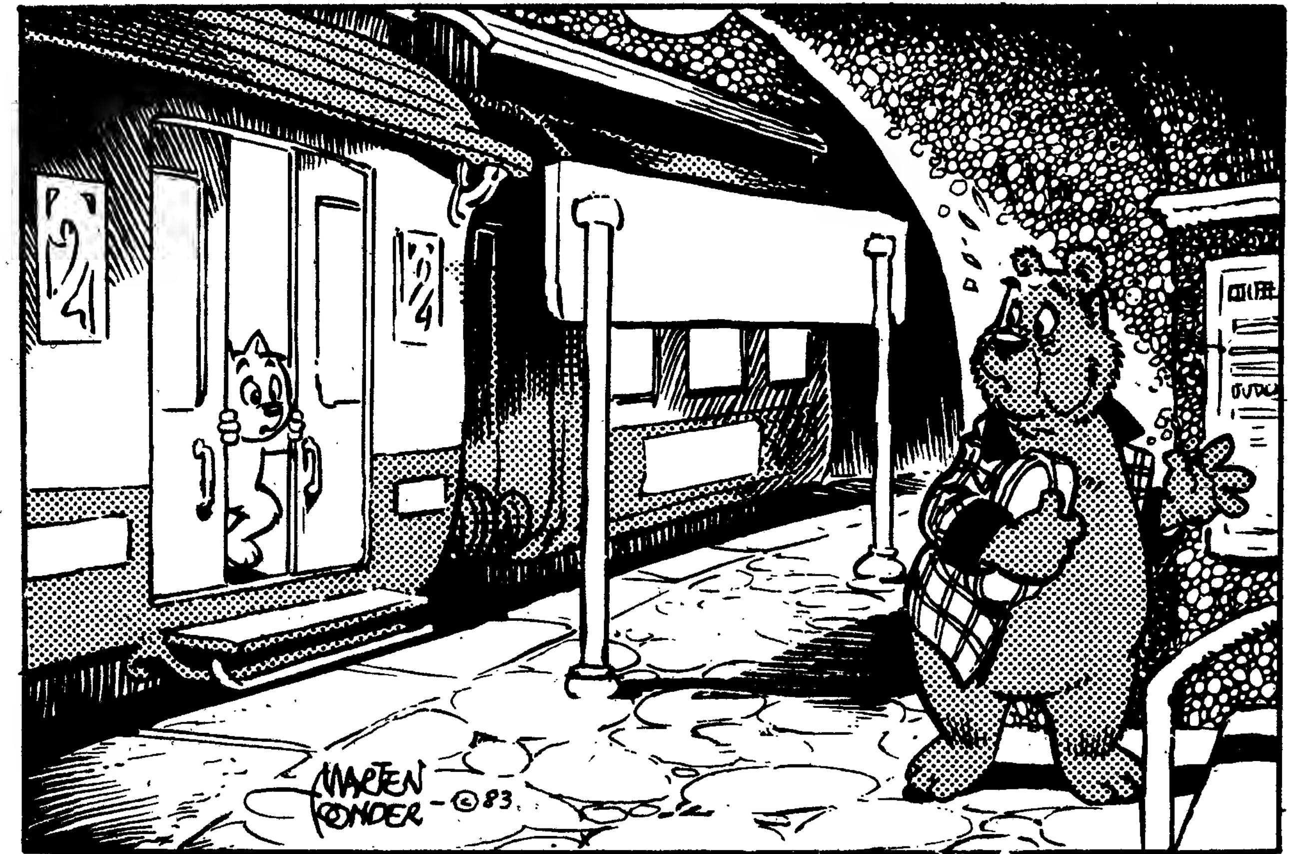
"Een zinsbegoocheling", zei de heer Dorknoper troostend. "Waarschijnlijk is de heer Bommel gewoon ondergedoken, wegens belastingschuld. Maar maakt u zich niet ongerust; we zullen hem ambtelijk wel weten te vinden. En die metro moet u uit het hoofd zetten, anders valt u in de arbeidsongeschiktheid voordat u het weet".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01361. Heer Bommel en Tom Poes waren nog maar net ingestapt' of de metro raasde al weer voort door de duistere tunnel. Tom Poes was moe na het urenlange wachten, en hij dommelde in zodra hij zat. Maar heer Ollie zat waakzaam naar buiten te kijken.

”De jeugd heeft nu eenmaal behoefte aan slaap”, zei hij tot zichzelf. ”Maar ik zal wel waken; dat is de taak van een heer. Het is anders wel eigenaardig, dat ik bezig ben met de boodschap van een ander, terwijl ik niet weet waar mij eigen is, die ik uit het hoofd ken. Beschermen van weduwen en wezen en dat soort misstanden en zo...”
Op dat moment gleed de trein een station binnen en kwam gierend tot stilstand.

”Tater!”, riep heer Bommel opspringend. ”Word wakker, jonge vriend. We zijn er al; het staat op dat bord”. Tom Poes schrok op en wreef zijn ogen uit.
”Schiet op”, maande heer Ollie. ”Je weet het: dit soort deuren gaat vanzelf open en dicht, en als je te laat bent is het te laat”.
Zo sprekende stapte hij het perron op, maar toen hij de trap bereikt had, voorvoelde hij dat er iets niet in orde was en keek om. Zijn fijne gevoel had hem niet bedrogen, want de deuren waren reeds bezig zich te sluiten, en Tom Poes probeerde vergeefs naar buiten te komen.
”Net iets voor Tom Poes om altijd te laat te zijn”, mompelde hij. ”Daar sta ik nu alleen. Maar ik ben paraat om mijn plicht te doen. Ik heb immers het pakje?”

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01362 De trein met Tom Poes verdween dreunend in de tunnel, en heer Bommel beklom met een verlaten gevoel de trappen. Dat gevoel werd er niet beter op toen hij naar buiten kwam. In plaats van het plaatsje Tater, dat hij verwacht had, stond hij in een kaal berglandschap waar een smal pad zich doorheen kronkelde.

"Ik zal de weg maar volgen", prevelde hij, "dan zal ik vanzelf wel in de stad komen. En als ik het pakje bezorgd heb zal ik een nette herberg zoeken, want ik heb honger. Geen wonder; de ochtend is al aan het krieken".

Hij zette zich in beweging, en nadat hij een poosje gelopen had kwam er een bouwvallig pand in het zicht, dat eenzaam uit de nevels oprees.

"Wat nu?", vroeg de bestellende heer zich af. "De weg houdt hier op. Maar wacht eens, er staat een naam op de poort. Alfrik Kug staat er. Dat klopt niet precies, want de naam op mijn boodschap is Krag, maar het zal wel weer verkeerd gespeld zijn; net als bij mij het geval was. Nu hoop ik maar dat heer Kug thuis is; met het oog op het ontbijt, bedoel ik".

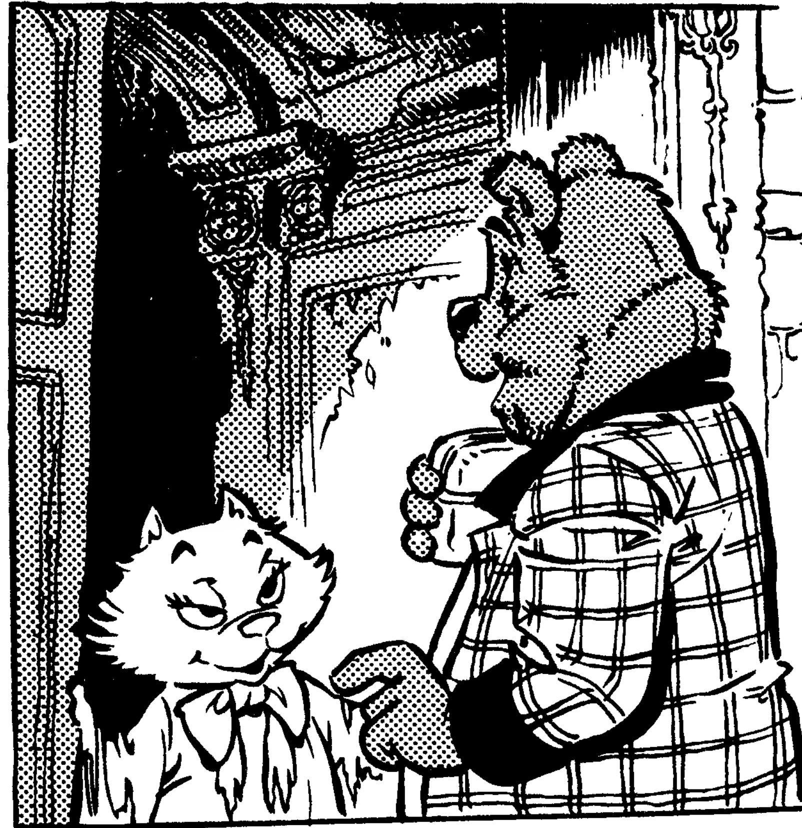
Hij betrad de brug die naar de voordeur voerde, maar hij merkte al spoedig dat het houtwerk enigszins vermolmd was, zodat het gaan ernstig bemoeilijkt werd.

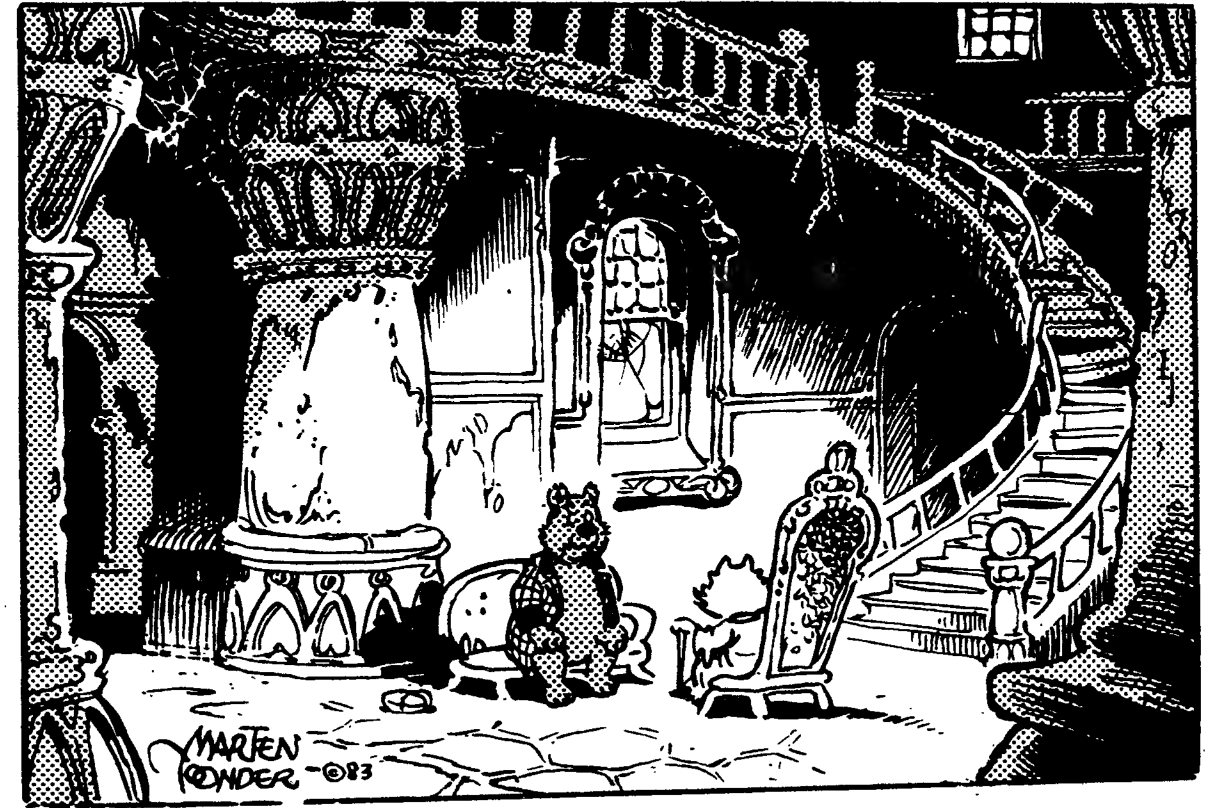
"Vervelend, dat ik altijd alles alleen moet doen, terwijl jongeren slapen", zuchtte hij. "Maar ja, als heer moet men volbrengen wat men op zich neemt".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01363 Toen hij heelhuids over de vervallen brug gekomen was, klopte heer Bommel hijgend op de voordeur. Gelukkig hoefde hij niet lang te wachten, want die zwaaide knarsend open, en voor hem stond een dame die hem met een vriendelijke glimlach aankeek.

„O, eh... Goede morgen mevrouw", sprak hij verrast. „Mijn naam is Bommel, en ik heb hier een pakje voor heer Alfrik Krag. Maar omdat het adres altijd verkeerd gespeld is hoop ik, dat ik aan het goede adres ben."

„Hier woont Alfrik Kug", zei de dame. „Krag is een kleine vergissing, denk ik. Alfrik vergist zich altijd; daar heb ik genoeg moeilijkheden mee gehad. Ik ben mevrouw Kug. Komt u toch binnen; u zult wel moe zijn".

„Een beetje wel", gaf heer Ollie toe. „Het was een vermoeiende reis, en honger heb ik ook. Is hier een gastvrije herberg in de buurt?"

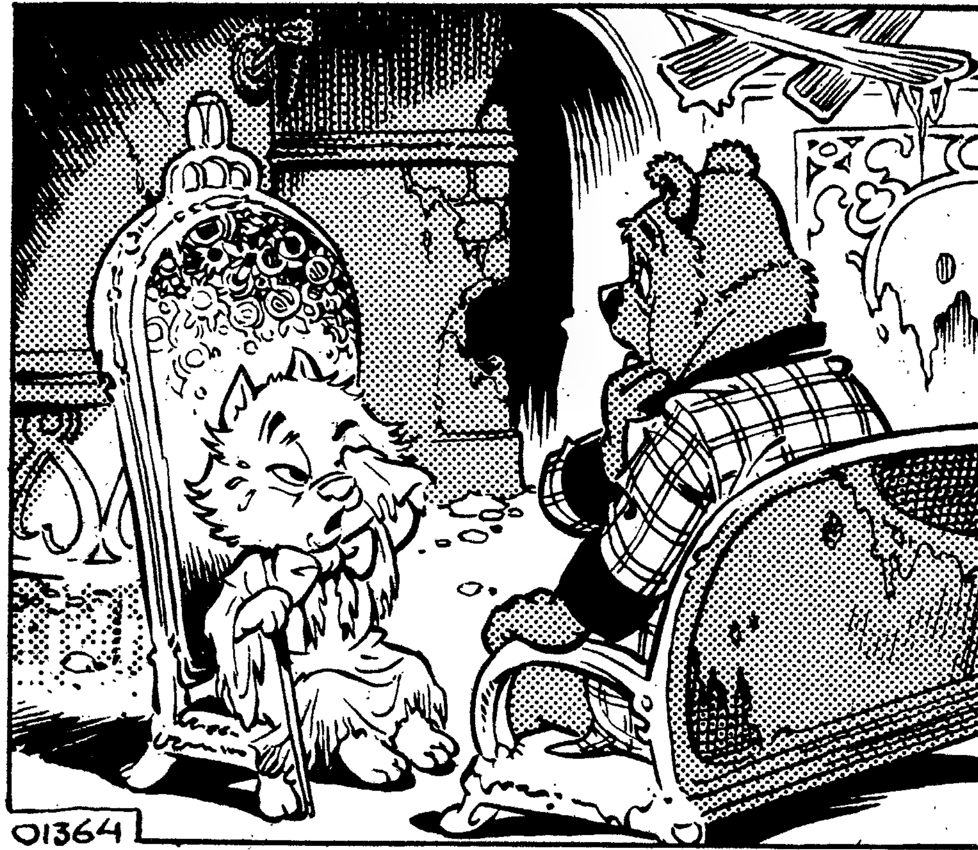
„U hoeft niet naar een herberg, hoor", zei de dame terwijl ze hem voor ging naar een hoge, kale ruimte, die op vergane glorie duidde. „Gaat u zitten; er is hier ruimte genoeg. En aan die honger is wel iets te doen, want tenslotte verzorg ik Kug zo goed als ik kan. Maar dat is niet gemakkelijk, want hij is ernstig ziek".

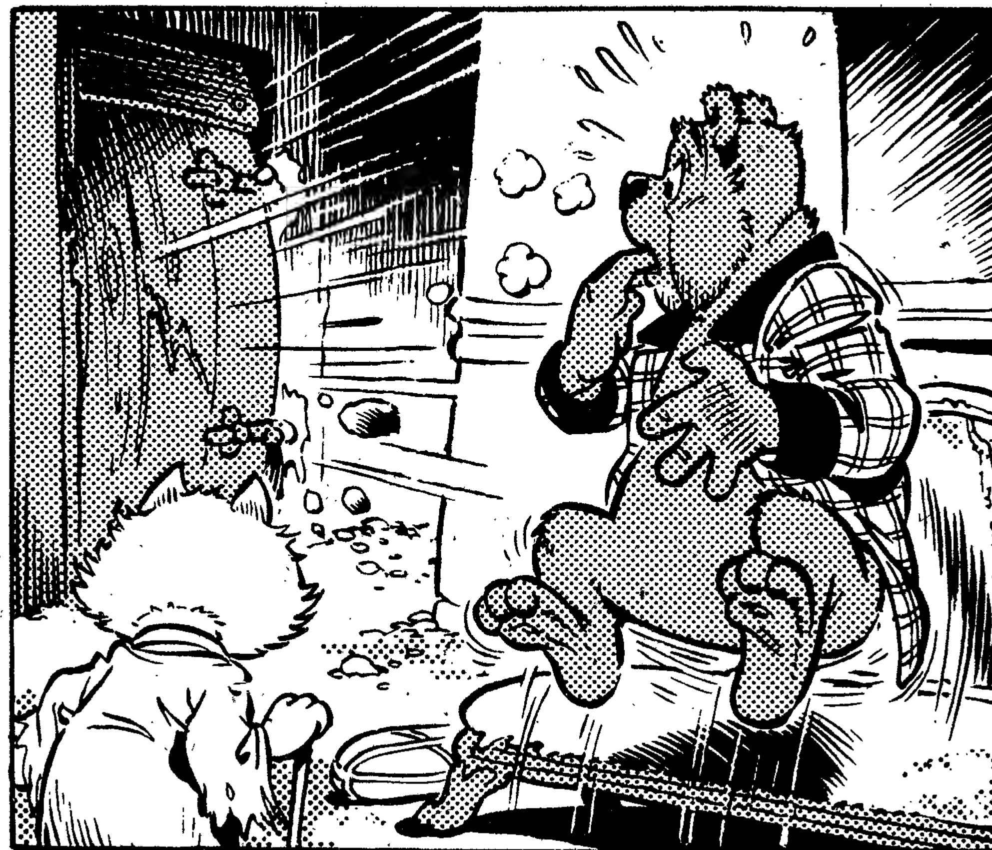
„O, dat is jammer", zei heer Bommel, het pakje naast zich op de grond leggend. „Vervelend voor hem, bedoel ik. Voor u ook, trouwens. Ik bedoel eigenlijk..."

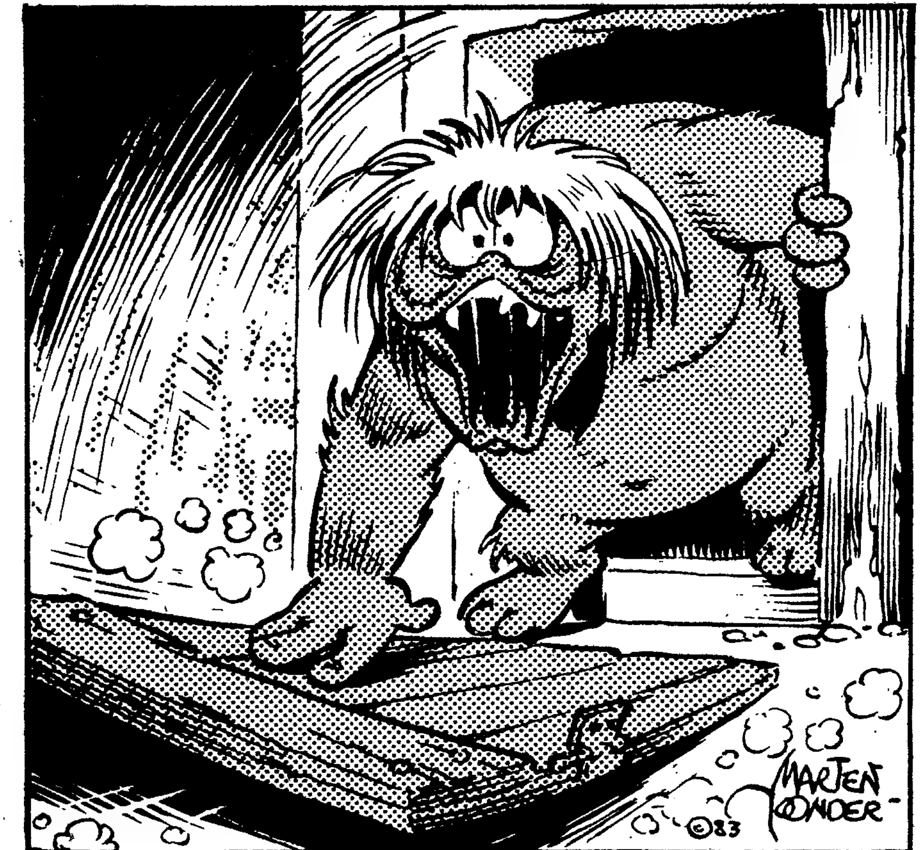
„Ja, ik ben een beetje slecht ter been", gaf zijn gastvrouw toe. „Het valt niet mee voor een zwakke vrouw, zonder hulp. Soms kan ik het niet meer aan, ziet u?"

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

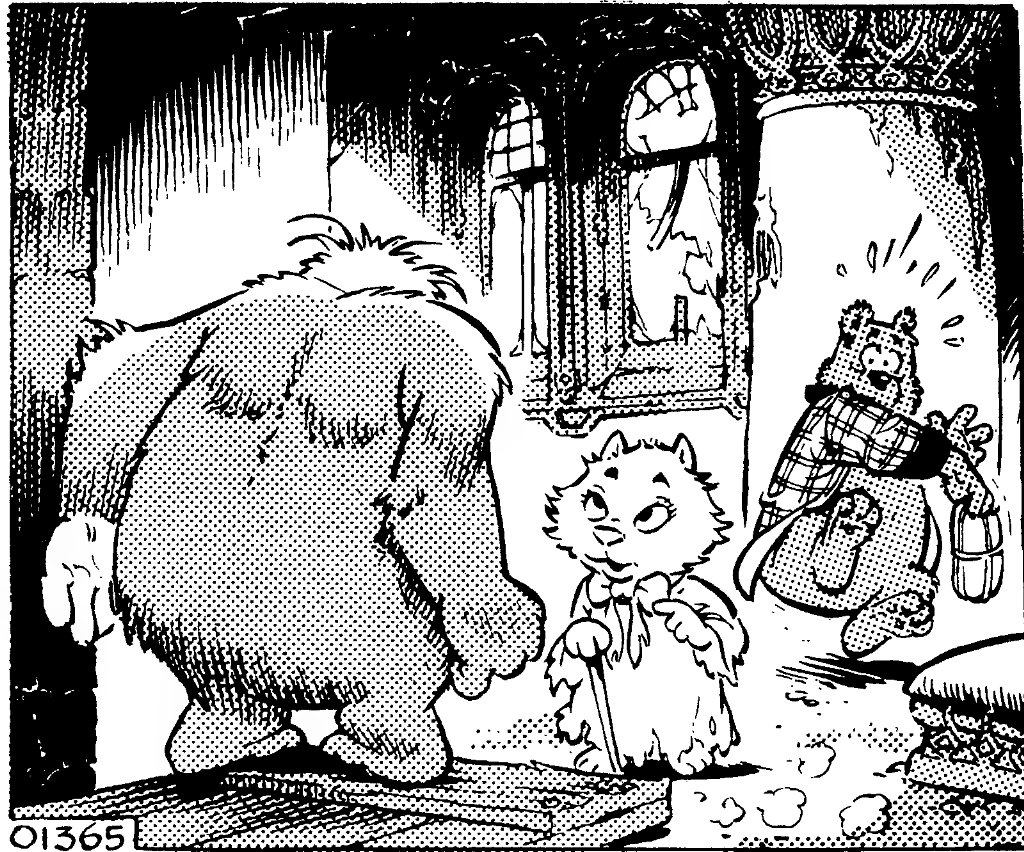

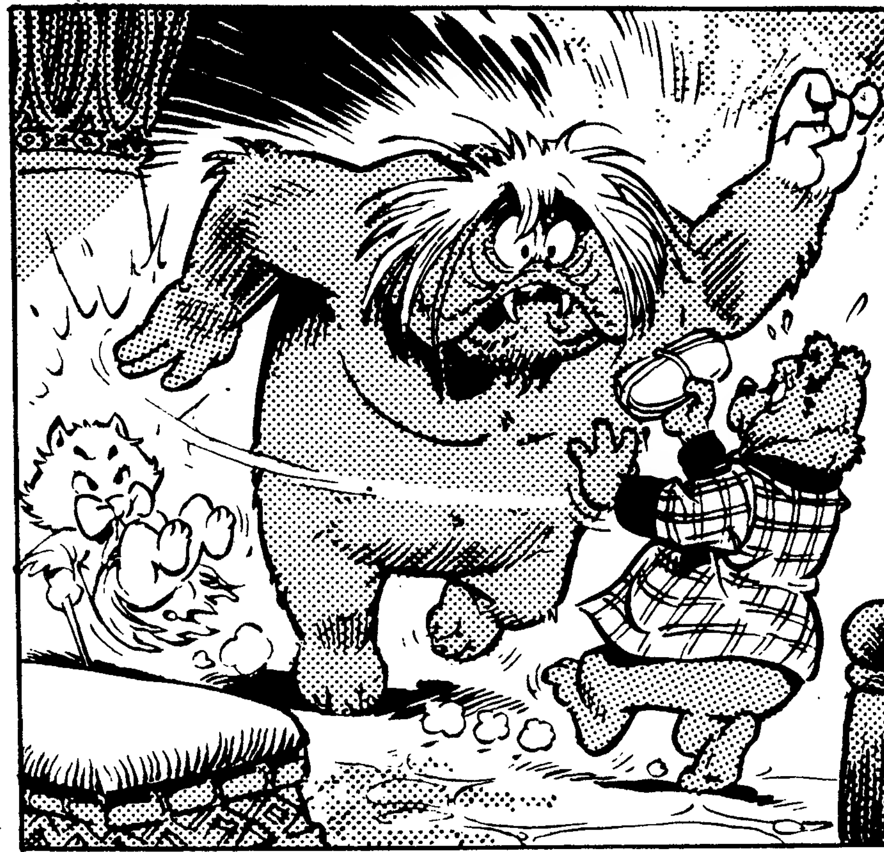
01364 "Hulp", herhaalde heer Ollie. "Het helpen van hulpbehoevenden is de plicht van een heer. Dat staat in dat ding, dat ik niet vinden kan. Maar ja..."
Mevrouw Kug haalde een zakdoekje uit haar rafelig gewaad en bette haar ogen.
"Kug is ernstig gestoord", zei ze met bevende stem. "Zijn verzorging is erg moeilijk, en zelfs gevaarlijk voor een zwakke vrouw. Daarom ben ik blij, dat er nu even een sterke heer in huis is. Soms vrees ik voor mijn leven..."
Ze zweeg snikkend, en in de stilte werden grommende uitroepen en gestommel hoorbaar.

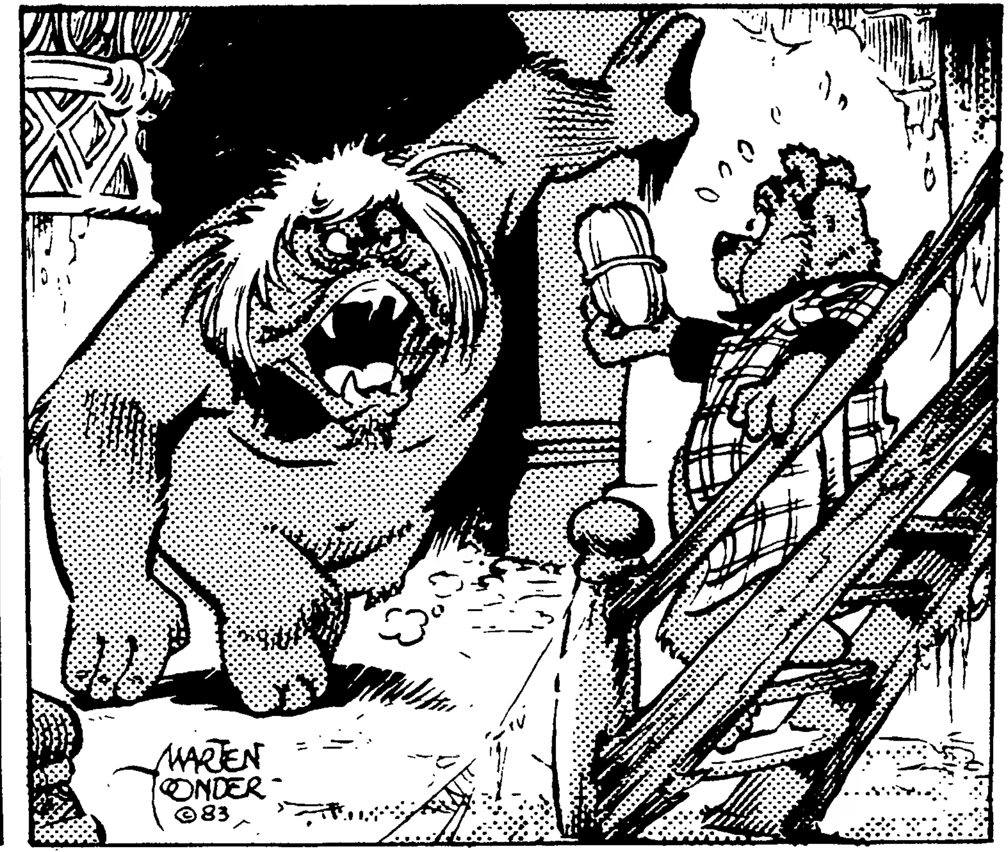
"Oho", sprak heer Bommel geschokt. "Natuurlijk zal ik u bijstaan, als heer met een boodschap zijnde. Maar eh... wat moet er nu met mijn pakje gebeuren? Ik bedoel..."
Zijn verdere woorden werden overstemd door een zwaar gebonk dat door het holle vertrek galmde, en toen hij hevig schrikkend omkeek zag hij een lage deur, die bezig was uit zijn voegen te barsten.
"Dat zal mijn man zijn", zei zijn gastvrouw, zenuwachtig opstaande. "Hij is wakker geworden, maar zó is hij nog nooit te keer gegaan. Hij heeft zeker uw stem gehoord, en nu is hij tot alles in staat..."
Op dat moment vloog de deur uit zijn hengsels, en in de ontstane opening stond de heer Kug.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

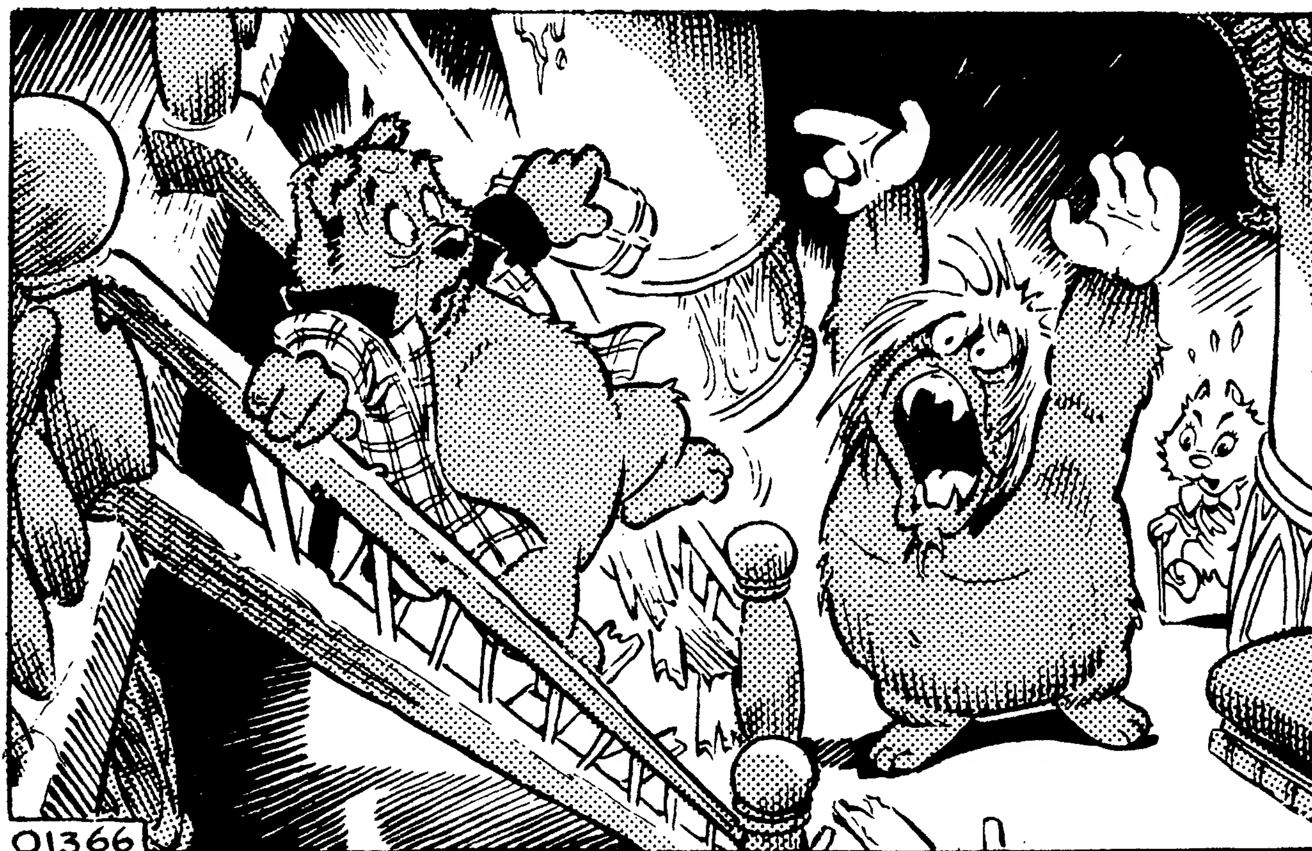

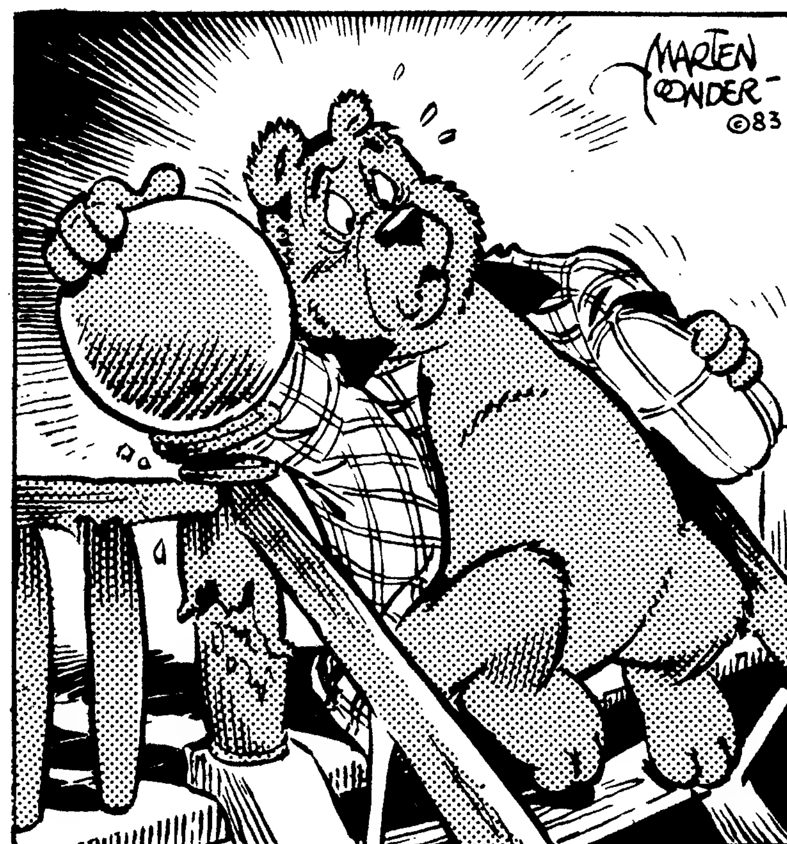

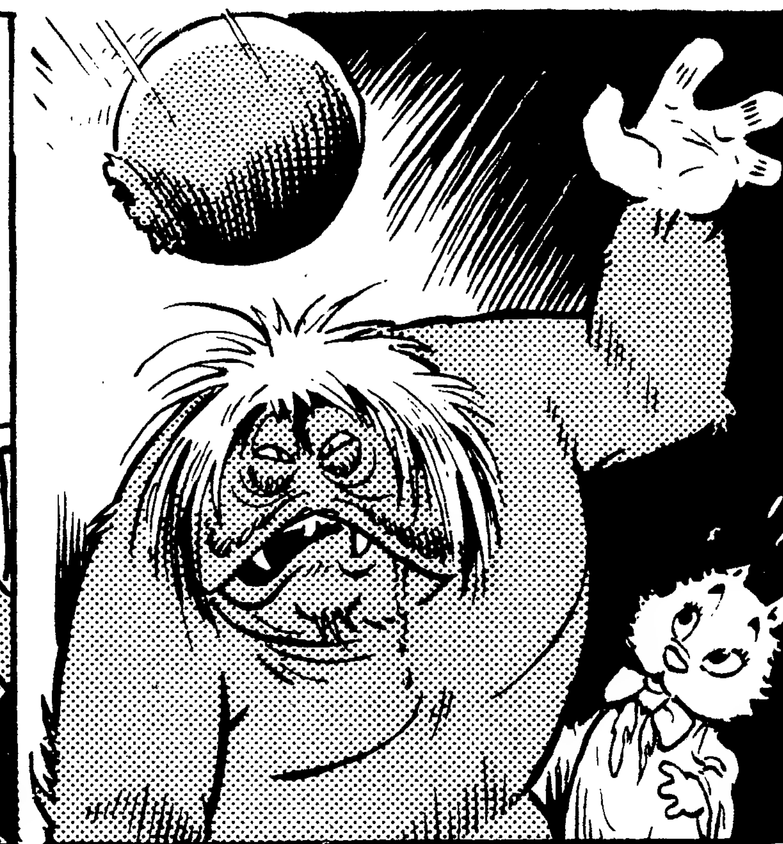
01365 ”Guk!”, brulde de gastheer, over de gevallen deur naar binnen waggelend. ”Nebbik Guk!”
Heer Ollie sprong op en begon zich voorzichtig terug te trekken, maar zijn gastvrouw liep moedig op de woesteling toe.
”Je moet stil zijn, Alfrik”, zei ze. ”Ga terug naar je kamer, of ik word boos”.
Haar echtgenoot schonk echter geen aandacht aan haar kalmerend gepraat. Hij stiet een rauwe kreet uit en wierp haar ruw terzijde, terwijl hij met dreunende passen op heer Bommel toetrad. Deze wachtte hem niet af, doch snelde met knikkende knieën achterwaarts.
”Ho-ho”, stemlede hij. ”B-blijt toch k-kalm! R-rustig betoel ik...”
Zijn voet raakte nu de onderste trede van een vervallen trap, en hij begon die haastig te bestijgen.
”Ik b-bedoel geen kwaad!, riep hij met overslaande stem.
”Ik-ikkik heb hier een b-boodschap voor u; k-kijk!”
Hij stak met bevende hand het pakje vooruit, en tot zijn opluchting hield de ander de pas in om er glurend naar te kijken.
”M-mijn naam is Bommel”, hernam hij, zich verder naar boven werkend.
”U b-bent toch Alfrik Kug? Op het adres staat Krag. Maar dat kan ik niet helpen. Een zetfout, bedoel ik, terwijl ik niet tikken kan...”
Hij zweeg verschrikt, want de heer Kug begon zo akelig te brullen dat het hem bang te moede werd.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01366 Heer Ollie beklom in grote haast de oude trap, maar omdat hij zich achterwaarts bewoog had hij niet in de gaten, dat de treden geheel vermolmd waren. Hij liet dan ook een spoor van neerstortend houtwerk na, doch het geluid daarvan werd overstemd door het geroep van zijn achtervolger.

"Plehhhh!", loeide deze. "Nep gnap. Nebbik Guk!"

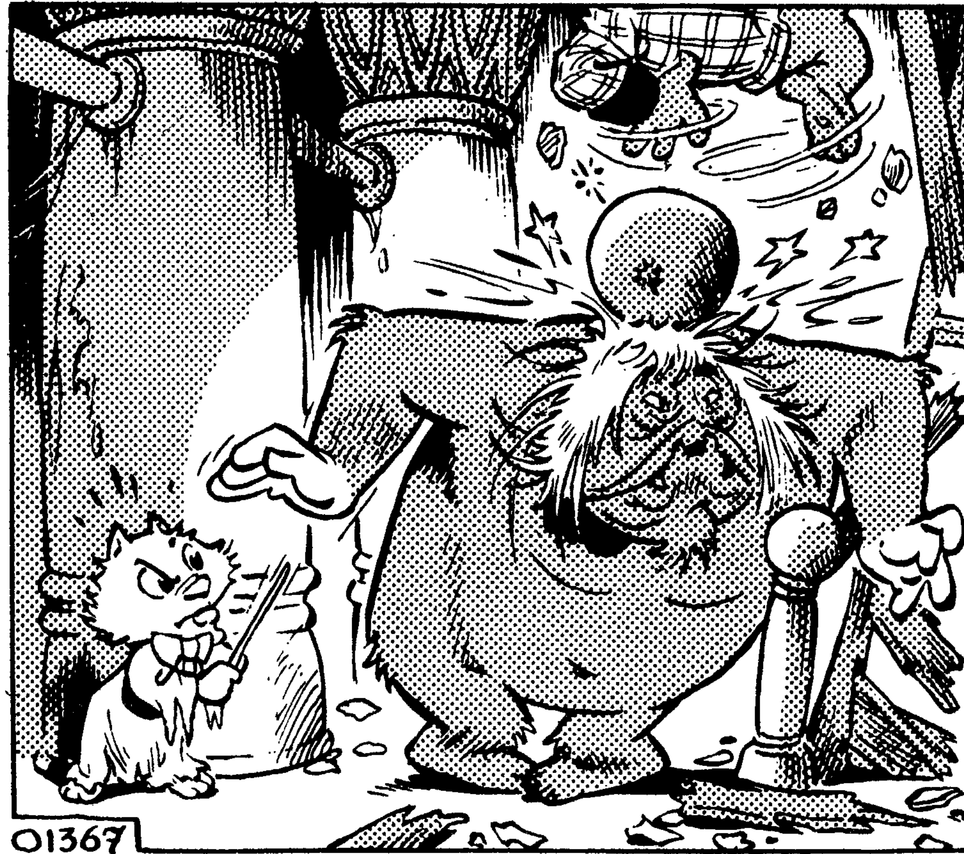
"Wees stil, Alfrik!" riep zijn vrouw, die met behulp van haar stokje haastig naderbij kwam. "Ga zoet naar je kamer, want anders word ik echt boos!"

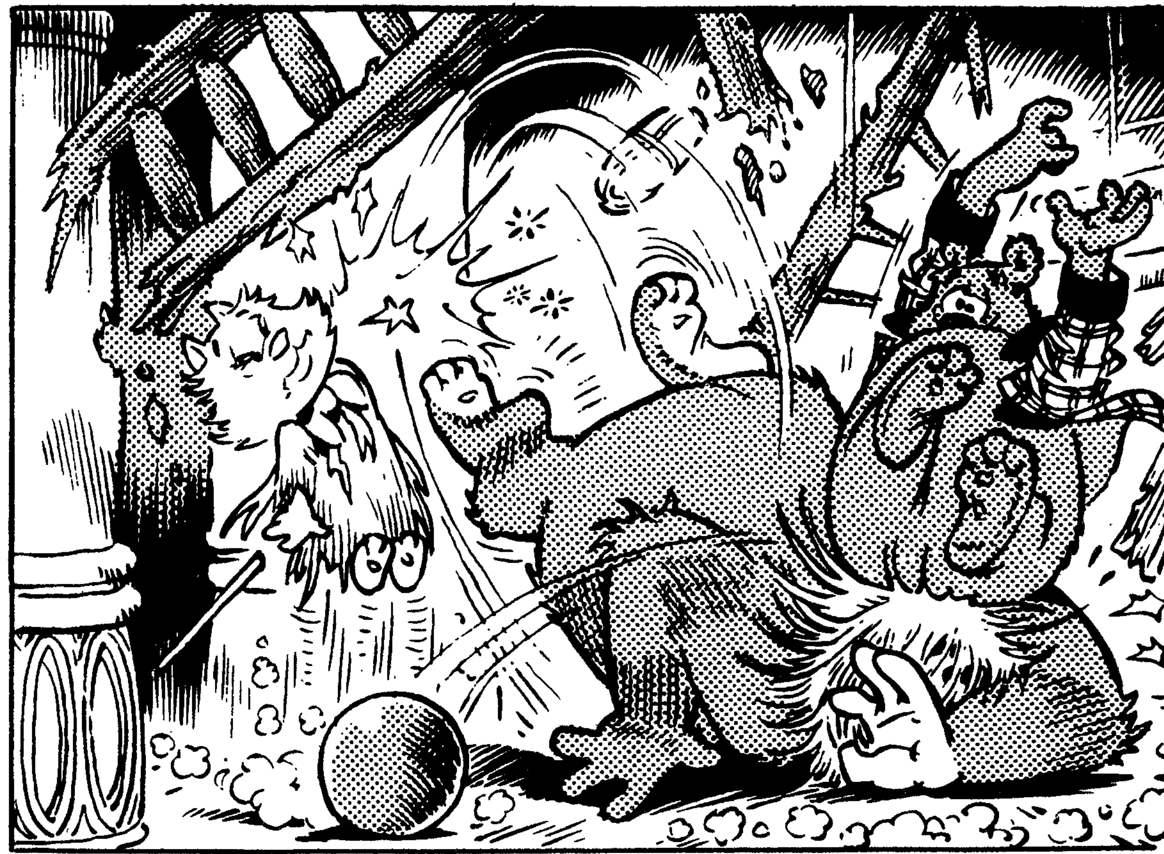
Heer Bommel begreep echter, dat hij van die kant niet veel hulp te verwachten had. Hij hees zich langs de leuning naar boven en op die manier bereikte hij de gaanderij waar hij steun zocht aan de knop die daar de trap sierde. Doch ook deze was door de houtworm aangetast, en bovendien zijn de krachten van een heer in nood wonderbaarlijk. De bol raakte krakend los, terwijl het steunpilaartje doormidden knapte. Dat was het einde van de trap.

Temidden van neerstortend houtwerk suisde de knop naar beneden, waar de heer Kug "Plehhhhh!" stond te roepen. Het was duidelijk, dat hij niet begreep in welk gevaar hij verkeerde.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

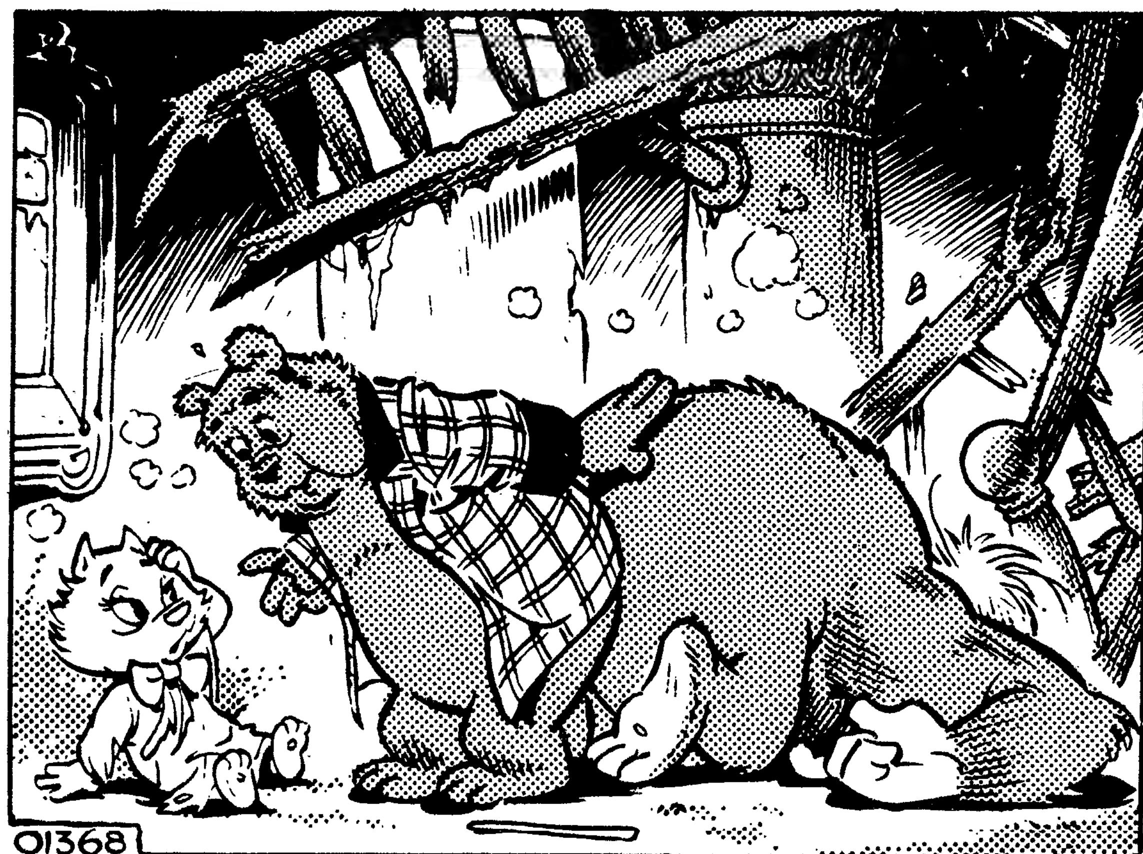
01367 — Mevrouw Kug had zich naar de plaats des onheils gehaast, en ze hief juist haar stokje op toen de trapversiering haar echtgenoot vol op de schedel trof. Zijn gebrul ging over in een gesmoorde balk en hij zocht steun aan de trapleuning, die daardoor in tweeën brak. Nu verloor de balustrade daarboven haar laatste steun, en het holle vertrek was daardoor enige tijd gevuld met splinterende en dreunende geluiden, temidden waarvan de heer Kug verwezen toeluisterde. De klap had hem niet zichtbaar beschadigd, maar toen heer Bommel tussen de traptreden op hem neerdaalde, werd het hem te veel. Hij sloeg voorover, zijn gade in zijn val onder de kin treffend. Het was een stuitend tafereel, dat de vergane glorie van de woning aangrijpend onderstreepte.

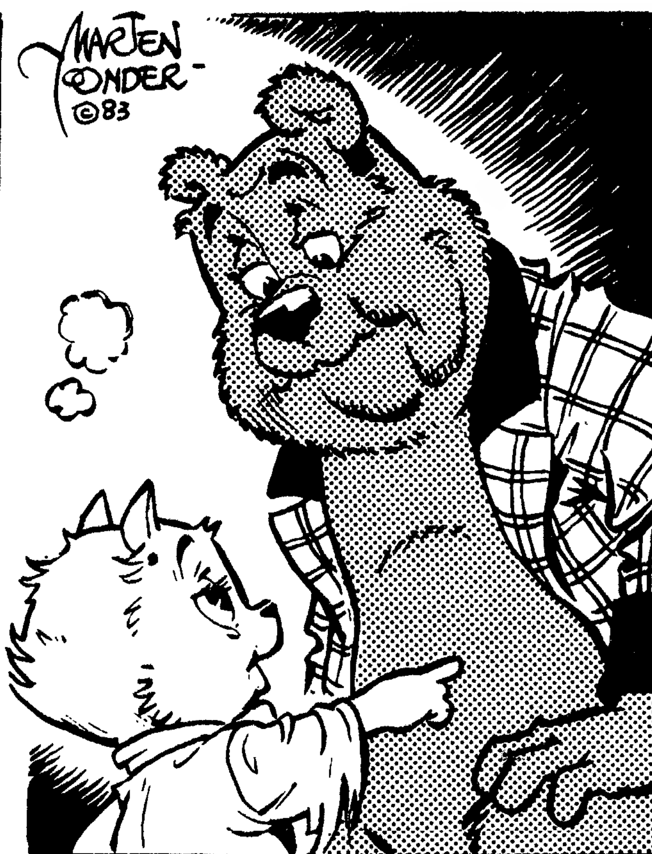
Heer Ollie, die tamelijk zacht terecht gekomen was, keek er met lede ogen naar. Om hem heen hing een doodse stilte, die slechts verbroken werd door nakrakend houtwerk, en tegenstrijdige gedachten maakten zich van hem meester.

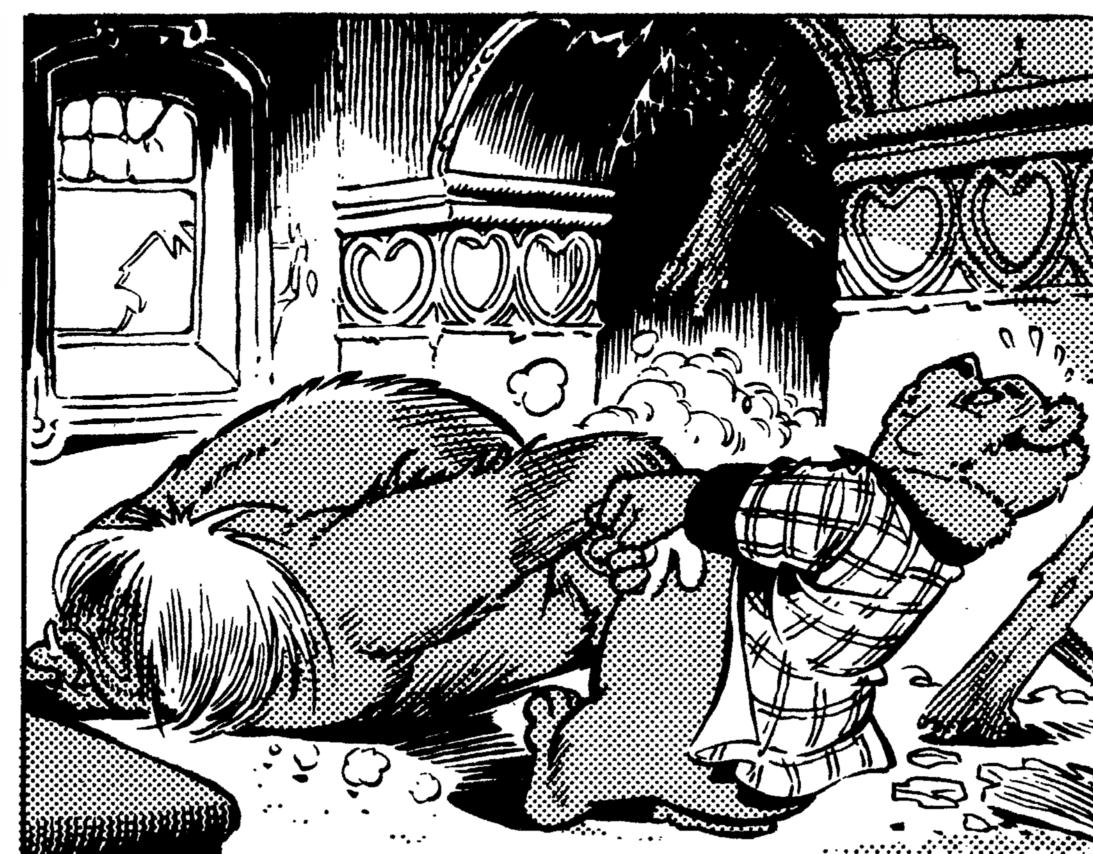
"Hoe vreselijk is dit alles", mompelde hij. "En dat alleen omdat men een pakje bezorgt aan een verkeerd gespeld adres waar een razende wreedaard met een bekoorlijke, weerloze dame getrouwd is. Het vak van een besteller is gevaarlijk, dat wordt te weinig beseft. Ik weet er nu alles van. Maar het is wonderlijk wat een heer in zijn toorn vermag".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

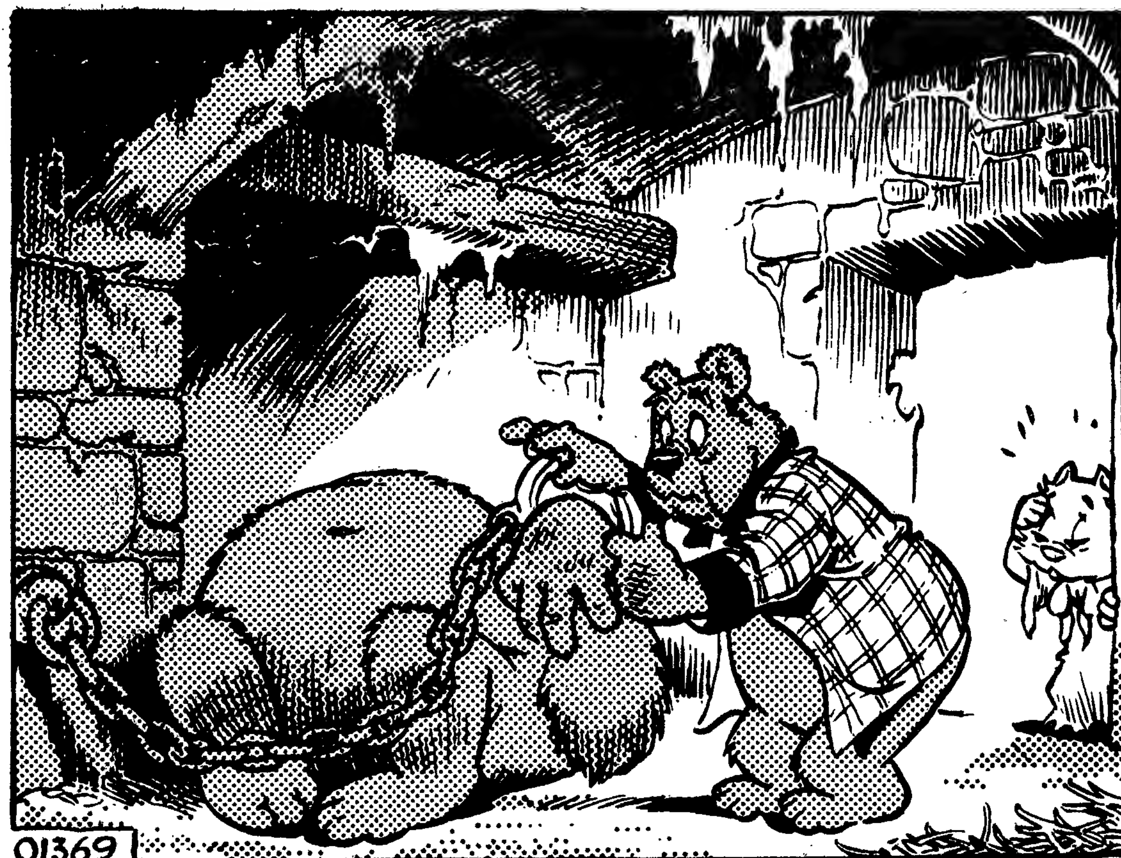
01368 — Toen heer Bommel zijn gedachten geordend had, liet hij zich op de grond glijden en boog zich bezorgd over mevrouw Kug. Ze had zich enigszins hersteld van de schok en richtte zich op met een lijdende trek op haar gezicht.

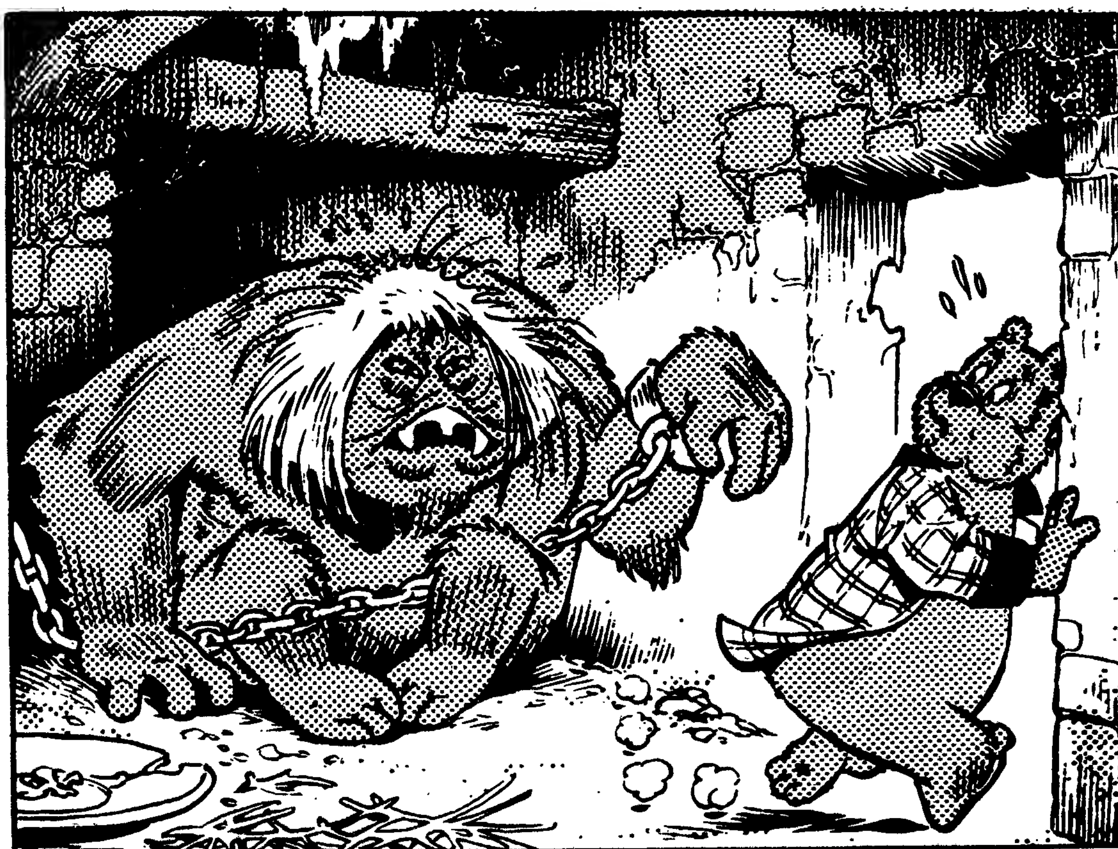
"Hebt u zich pijn gedaan?", vroeg heer Ollie bezorgd.
"Ach, ik ben dit gewend", zei ze berustend. "Ik heb alleen een beetje hoofdpijn, en het heeft mijn been geen goed gedaan; dat zult u begrijpen. Had u niet iets voorzichtiger kunnen zijn? Een sterke held als u kent zijn eigen kracht niet. Maar ik ben u erg dankbaar, dat u mij van Alfrik hebt gered".

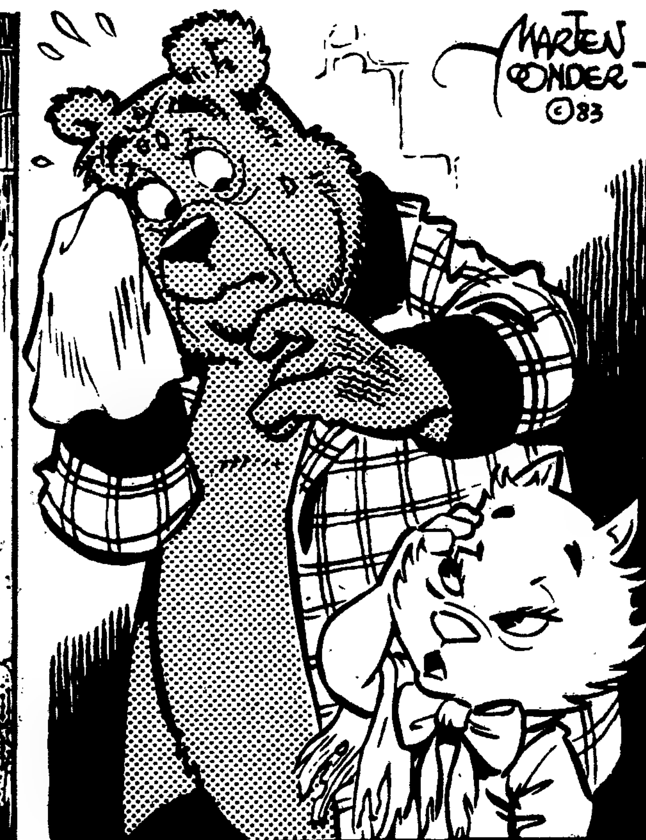
"Ach, het was niets", zei heer Bommel met een vertederde glimlach.
"Het was heel veel!", riep zijn gastvrouw, een blik op haar vernietigd interieur werpend. "Maar Kug kan ieder ogenblik bijkomen. Hij is erg taai, en we moeten vlug zijn. Wilt u hem even naar zijn kamer brengen, en hem vastmaken aan de ketting daar?"
Dat was geen gemakkelijke opdracht, maar na enig nadenken greep heer Ollie zijn gastheer bij een arm en begon hem over de grond te slepen in de richting vanwaar hij gekomen was.
"Ik verg te veel van mezelf", prevelde hij. "Dat voel ik. Maar ik moet een zwakke dame in haar nood bijstaan, dat staat in mijn opdracht. Mezelf ook, trouwens. Bijstaan, bedoel ik".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

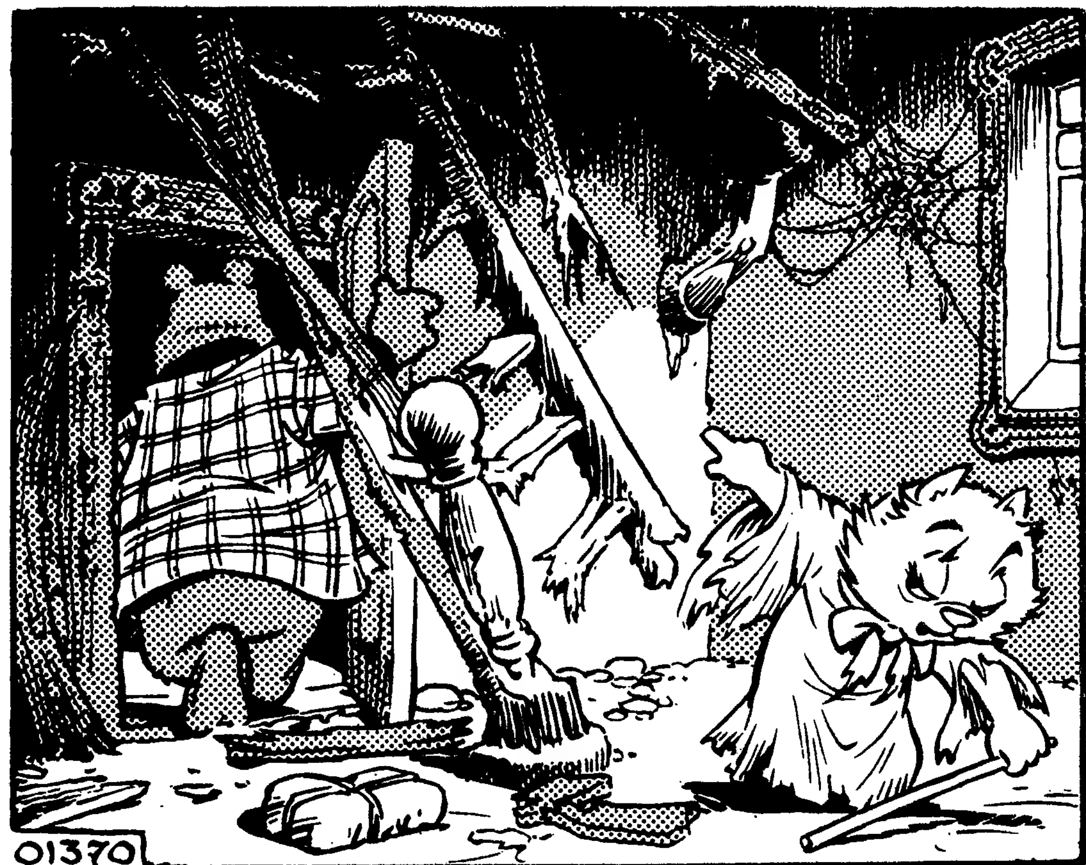
01369 Het viel niet mee de heer Kug naar zijn kamer te brengen, en heer Bommel was dan ook geheel uitgeput toen hij de bewusteloze figuur naar binnen had gesleept.
"De ketting", fluisterde mevrouw in de deuropening. "Om zijn pols. Ach, ik ben wat duizelig van de hoofdpijn, en ik kan nauwelijks bewegen. Vlug, meneer Bommel, hij begint al met zijn ogen te knipperen."

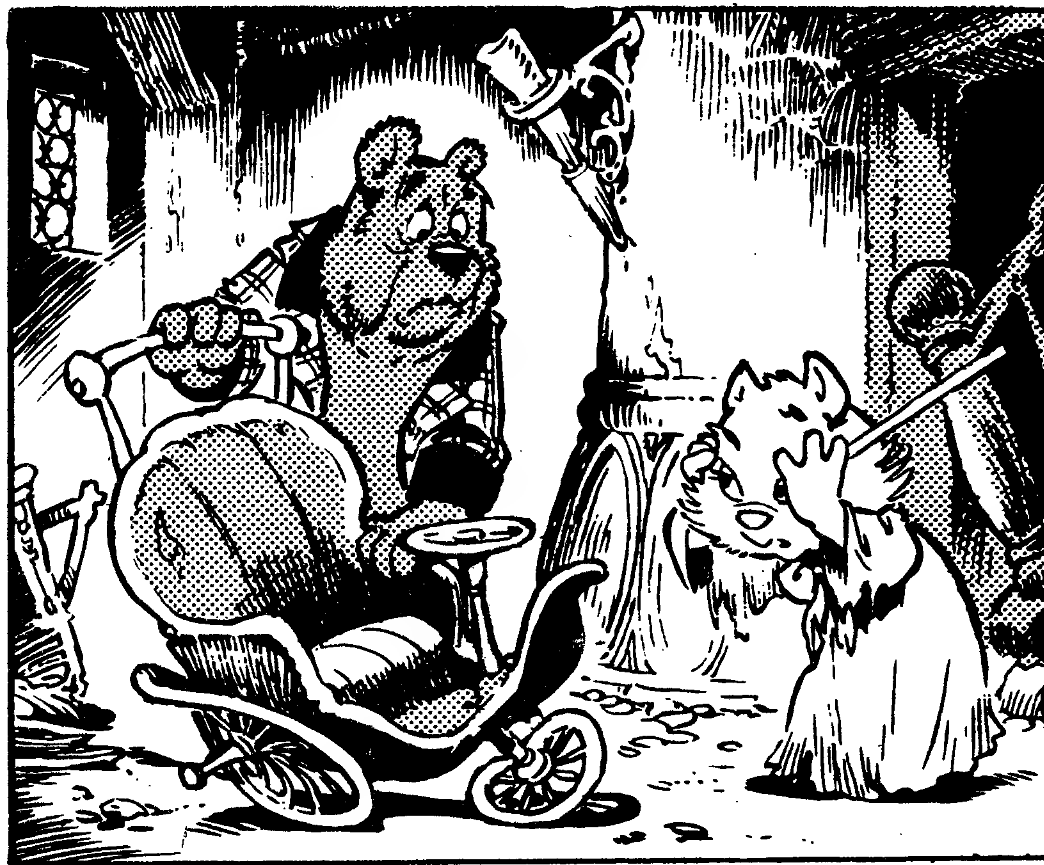
Heer Ollie gehoorzaamde. Hij was maar net op tijd, want op het moment dat hij de boei dichtklikte, kwam er beweging in de zware gedaante, en toen hij zich de deur uit haastte zat deze reeds overeind en stak een rinkelende arm naar hem uit.
"Agtien gew!", gromde Kug. "Plehhhhh!"

"Net op het nippertje", hijgde de onverschrokken heer, en hij veegde zijn vochtig voorhoofd af. "Oef, scheelde een haartje. Maar men kan zoiets... rustig aan een heer overlaten. Staat in mijn eh... mijn ding, dat ik kwijt ben. Pfff. Valt niet mee..."
"U bent zo sterk", prevelde mevrouw Kug. "Als ik uw kracht maar had. Ik-ik ben zo licht in mijn hoofd. Ik ben bang, dat ik flauw ga vallen. Misschien wilt u vlug mijn wagentje halen? Het staat in het berghok, onder de trap. Ik heb het altijd nodig als ik boodschappen moet doen. Ik ben slecht ter been, ziet u?"
Heer Bommel betrok, maar hij begreep dat hij zo'n zwak iemand niet in de steek kon laten, na alles wat er gebeurd was, en hij sjokte naar de kast.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

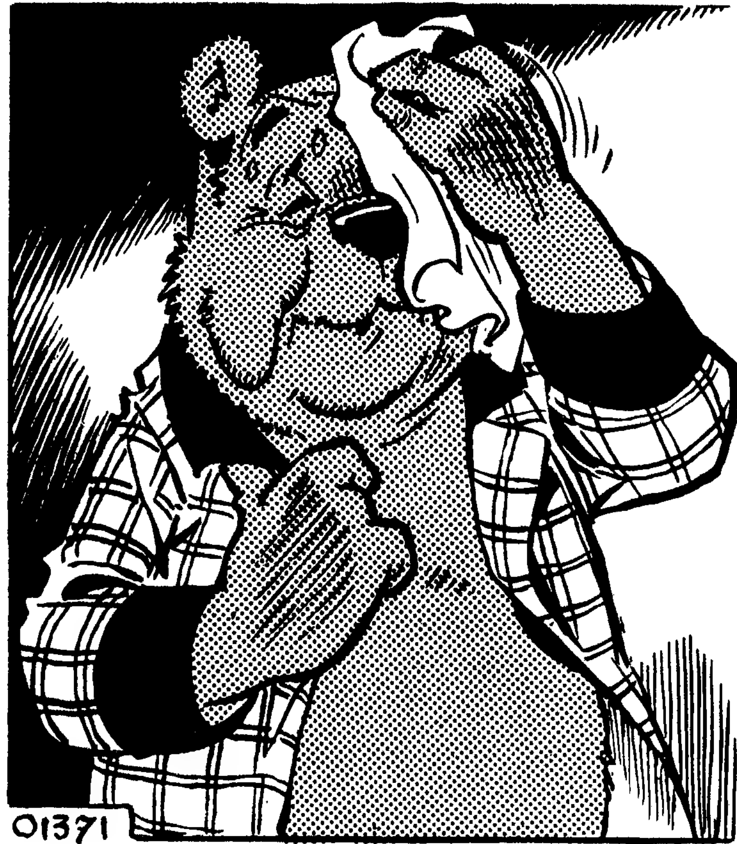

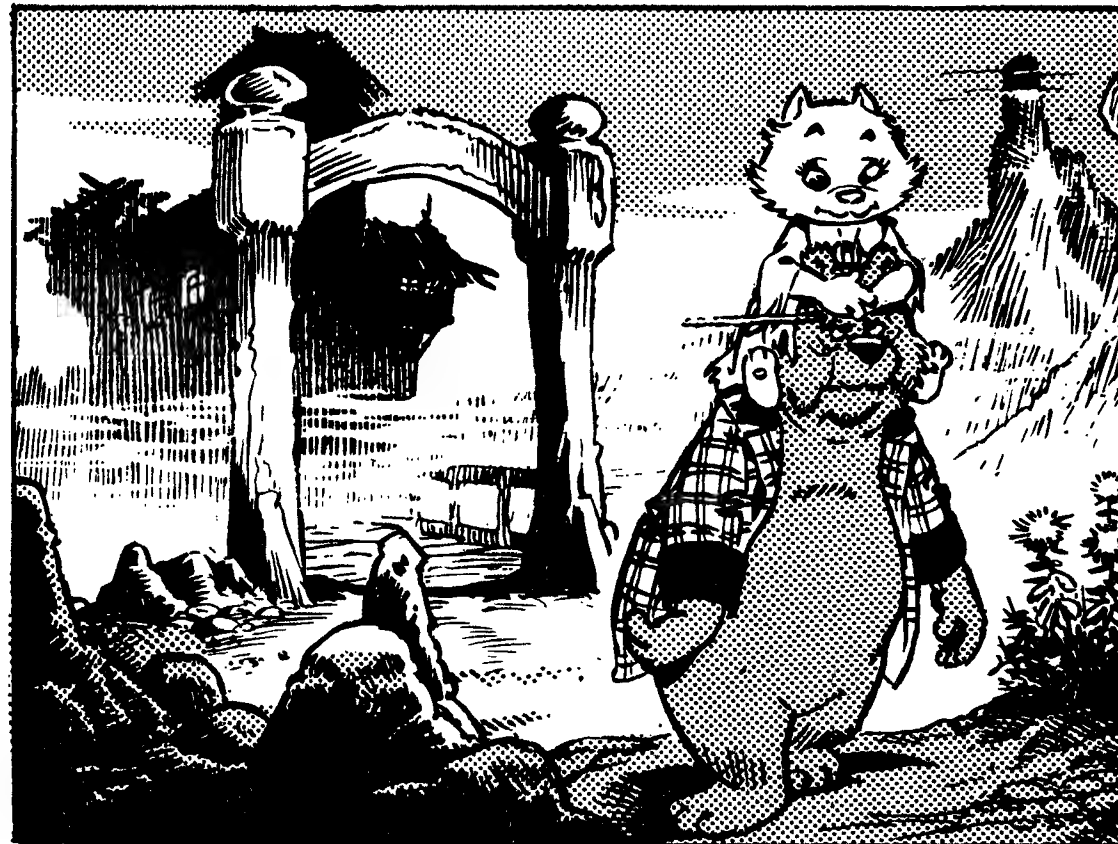
01370 Het aangeduide berghok bevond zich onder de vernielde trap, en toen heer Ollie daar een invalidenwagentje aantrof, merkte hij dat het ook geleden had van het gebeurde.
"Er is een wiel af", zei hij bedrukt, toen hij het naar buiten gesleept had. "En de andere wielen zijn een beetje krom. Ik ben bang, dat..."
"U bent toch nooit bang?", vroeg mevrouw Kug, die snel haar stokje had opgeraapt. "U bent zo sterk. Ach, had ik maar een beetje van uw veerkracht. En u bent zo kloek gebouwd en zo gespierd..."
"Tja... och...", mompelde heer Bommel, terwijl het bloed hem naar de wangen steeg. "Ik bedoel eh... Ik leid een gezond leven. Een voedzame lunch. Een bloedaanzettend drankje op zijn tijd. Een gemakkelijke stoel en een goed boek. Maar ik ben niet zo goed in het rechtbuigen van wielen aan een luiwagen, als u begrijpt wat ik bedoel."
"Wat erg", klaagde het vrouwtje. "Wat moet ik nu beginnen? Ik heb heel erg mijn kruiden nodig. Om overeind te kunnen blijven en voor die arme Alfrik te zorgen, ziet u?"
Ze wierp hem een smekende blik toe, zodat zijn verlegenheid groeide.

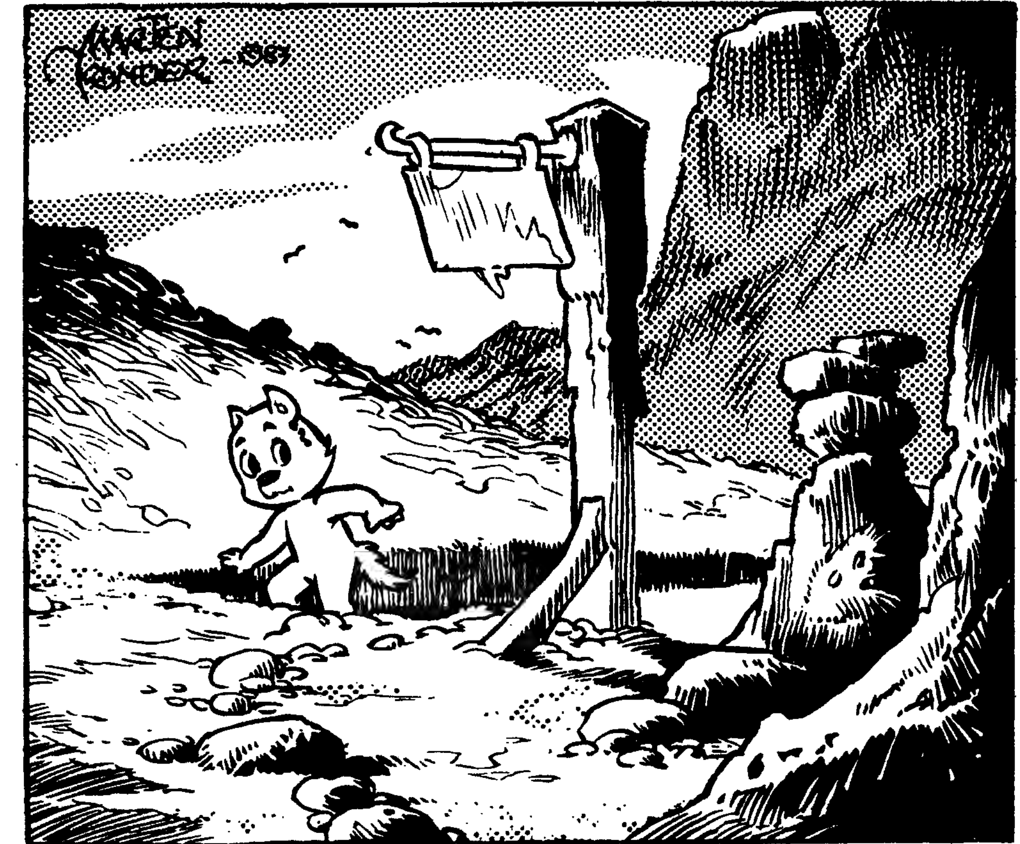
"Zal ik die kruiden eh... even halen?", bood hij aan, maar mevrouw Kug schudde het hoofd, terwijl haar blik zich verdiepte.
"Ze groeien op de berg", zei ze. "Misschien weet ik wat. Zou u, zo'n oersterke heer als u, mij misschien kunnen dragen?"

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01371 „U de berg op dragen?" herhaalde heer Bommel, terwijl het zweet hem uitbrak. Hij wierp een blik op zijn bekoorlijke gastvrouw en er verscheen een benarde glimlach op zijn gelaat.

„Ben eigenlijk een beetje eh. . . Ik bedoel moe-achtig, door lege maag en zo," vervolgde hij. „Maar als heer moet ik een dame bijstaan in haar nood. Staat in mijn boodschap-ding, als u begrijpt wat ik bedoel. Natuurlijk kan ik u wel een eindje dragen."

Mevrouw Kug maakte dankbaar gebruik van zijn spontaan aanbod. Met enige moeite vond ze een zitplaats op zijn schouders, en nadat heer Ollie met levensgevaar over de brug was gekomen begon hij sjokkend de berg te beklimmen. Het vrouwtje was niet zwaar, maar toch viel het niet mee, na alles wat hij had meegemaakt, en de held spande zich tot het uiterste in om zijn gehijg te onderdrukken.

„S-sta ook overal alleen voor," sprak hij binnensmonds.

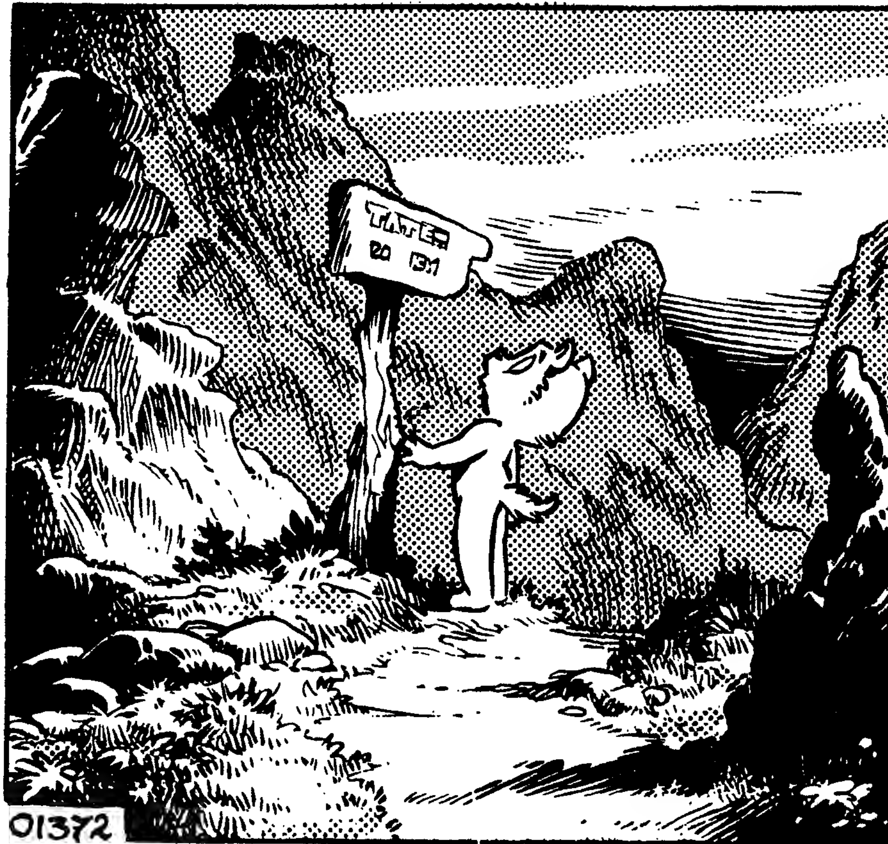
„Vooral omdat Tom Poes in de trein is blijven steken."

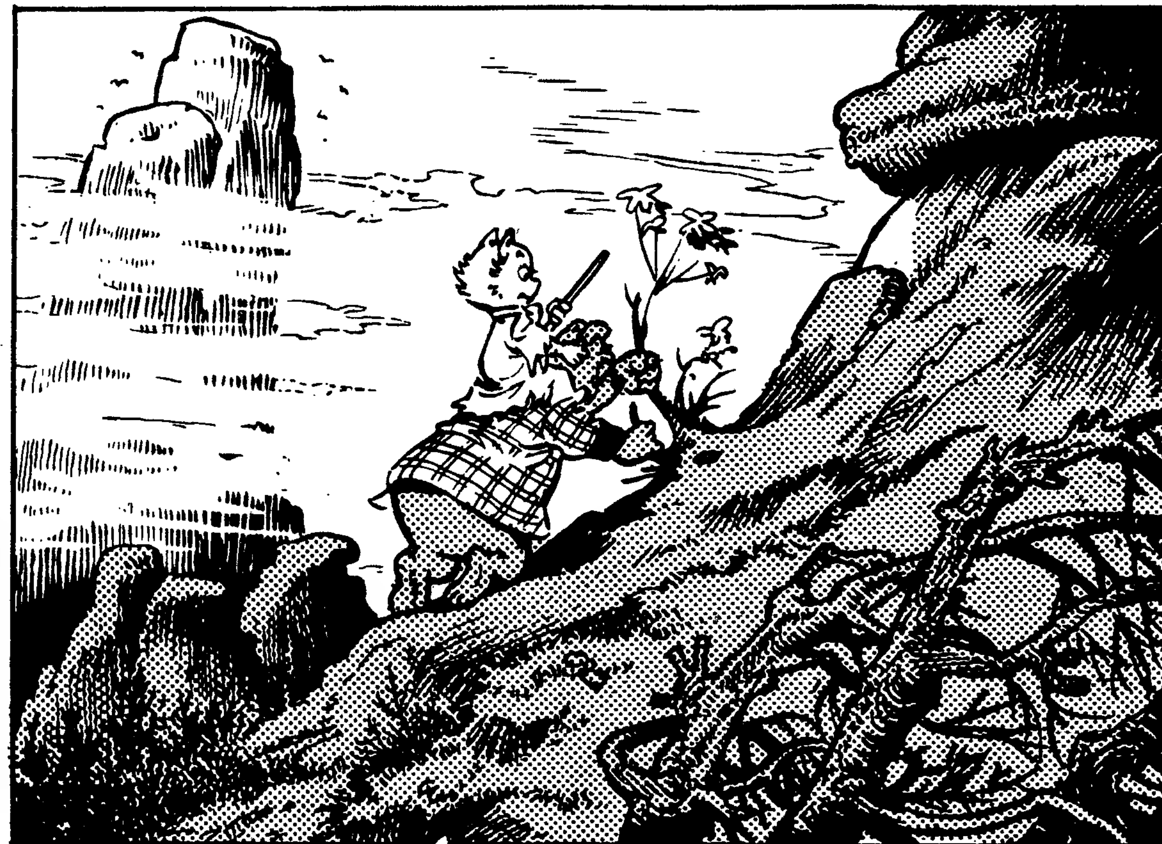
Tom Poes was inderdaad noodgedwongen in de metro blijven zitten; maar bij de eerstvolgende halte haastte hij zich naar buiten.

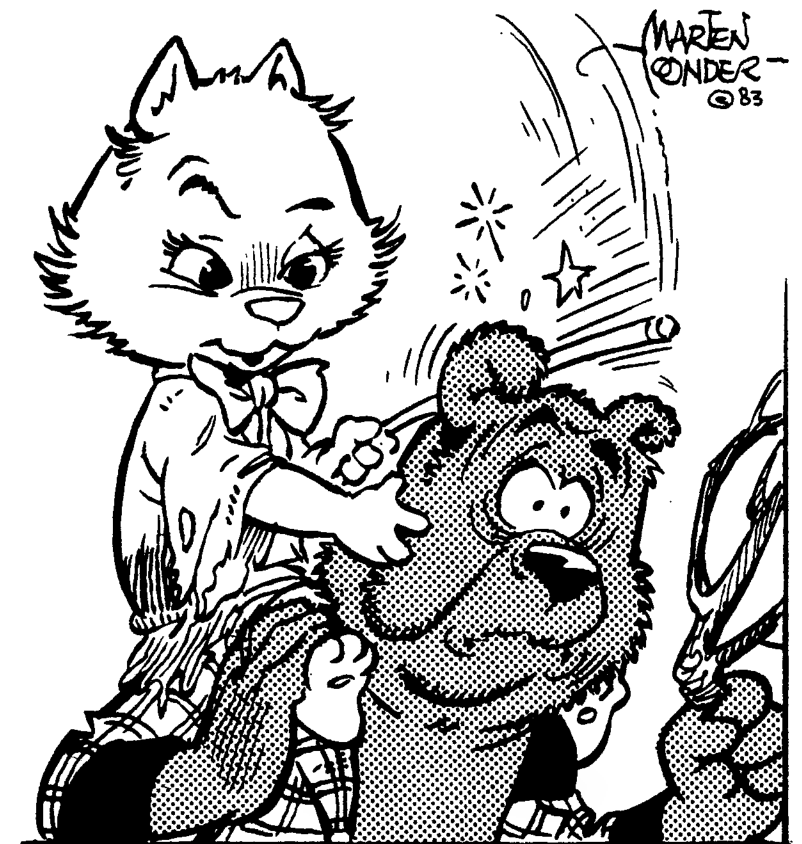
„Gele Vang heet het hier," mompelde hij. „Een rare naam, en een kale boel. Alleen maar een paar smalle paadjes tussen de rotsen door. Ik moet terug naar Tater, waar heer Ollie is uitgestapt. Ik had natuurlijk kunnen wachten op de trein terug; maar wie weet hoe lang die wegblijft. Ik kan beter gaan lopen."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01372 Tom Poes sloeg op goed geluk een bergpad in, en bij toeval vond hij al gauw een richtingbord dat naar Tater wees.

„Het is een heel eind," stelde hij ongerust vast. „Ik kan beter gaan rennen, want er kan van alles met heer Ollie gebeurd zijn."

Daar had hij gelijk in. Heer Bommel was op dat moment bezig de berg te beklimmen met mevrouw Kug op zijn schouders, en iedereen die zoiets wel eens heeft gedaan, zal begrijpen dat het niet meeviel. Uitgeput klampte de ondervoede heer zich vast aan de kale takken, om zich verder omhoog te trekken, maar toen hij bij een kaal gedeelte aankwam, staakte hij zijn pogen.

„Ik eh... Ik stel voor... even uitblazen," hijgde hij met piepende adem. „Ben aan einde van... ijzersterk gestel. Moet aan zwakke ge-gezondheid d-denken, bedoel ik..."

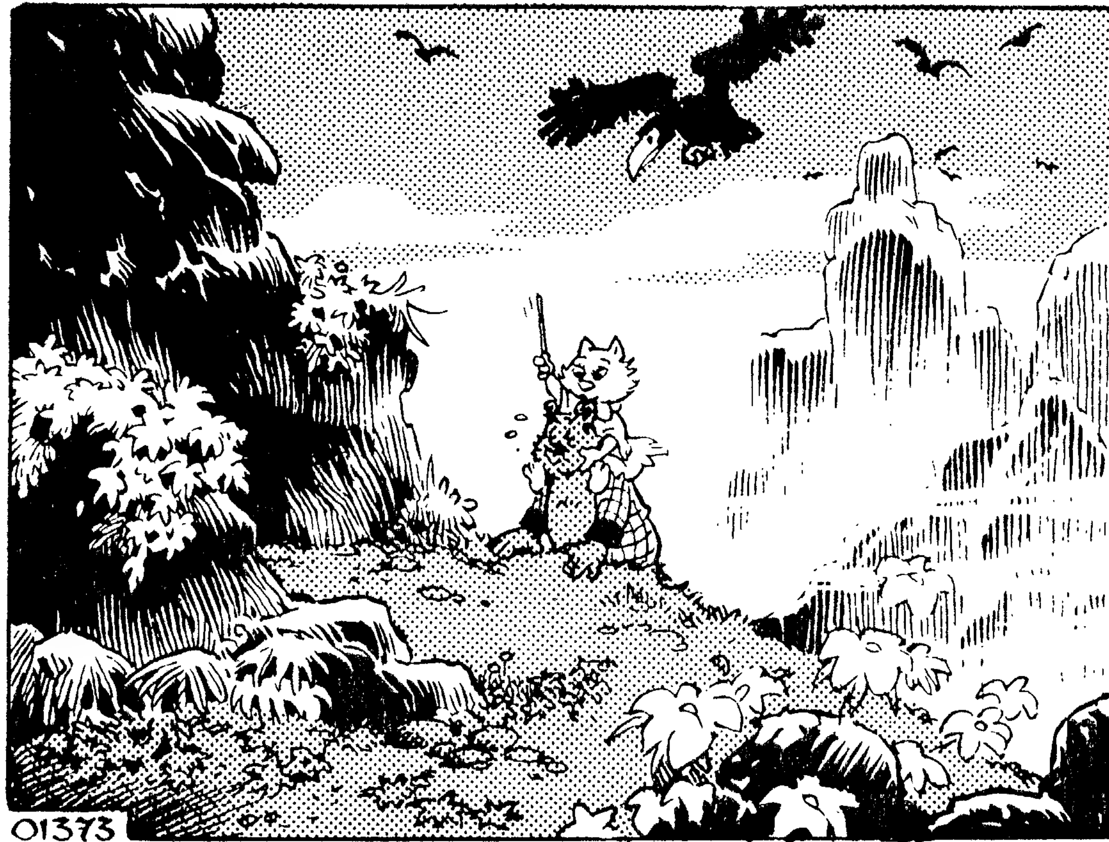
Het was duidelijk dat dit voorstel niet in goede aarde viel, want het gezichtje van zijn lieve last betrok.

„Uitblazen?" riep ze met een schelle klank in haar stem. „Zo'n oersterke heer als u bent, kan een gebrekkige vrouw toch niet in de steek laten? Ik heb mijn kruiden heel erg nodig om overeind te blijven. Wie moet er anders voor de arme Alfrik zorgen? Vooruit, meneer Bommel!"

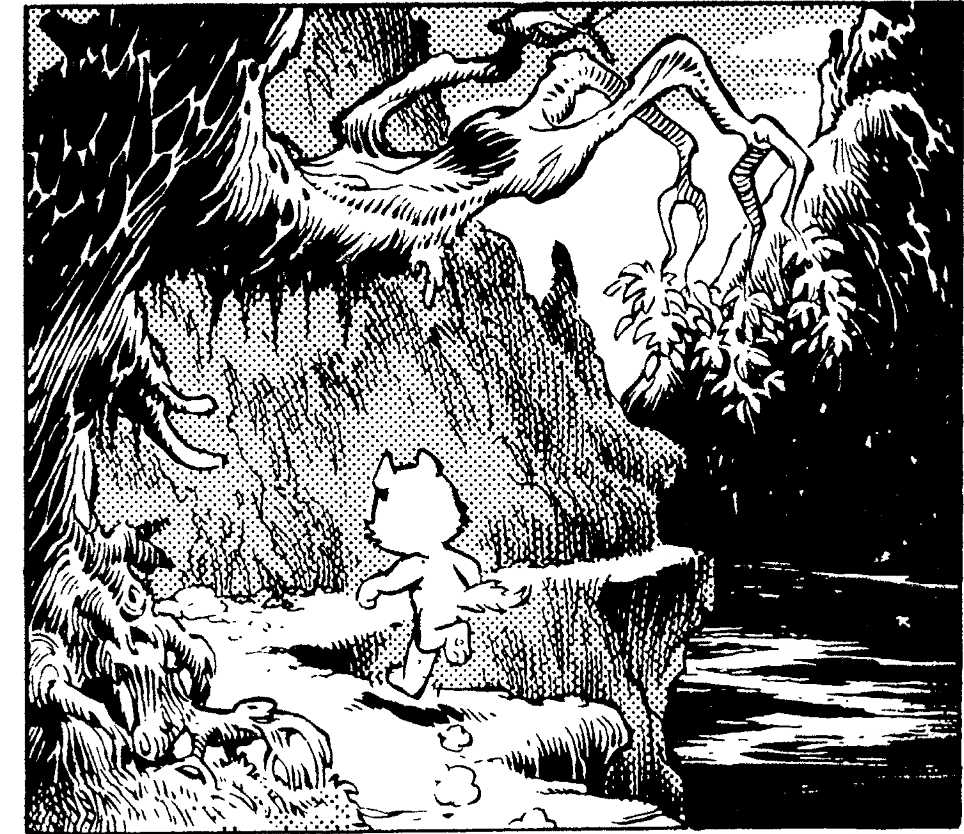
Zo sprekende tikte ze de afgetobde heer met haar stokje op het hoofd, zodat het denken hem verging en er een vreemde trilling door zijn leden voer.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01373. Na het tikje dat heer Bommel gekregen had, maakte een soort gevoelloosheid zich van hem meester, en houterig klom hij verder, totdat er een kleine vlakte in het zicht kwam. Die was begroeid met mossen en planten, en mevrouw Kug stiet een verheugd kreetje uit.

"Hier is het!" riep ze. "Daar groeien de besjes die ik nodig heb. Pluk ze gauw, want ik voel me erg zwak."

Ze wees gebiedend met haar stokje, en heer Ollie miste de kracht om zijn eigen verzwakte gevoelens naar voren te brengen. Met stijve vingers begon hij bessen te plukken, die zijn gastvrouw gretig aannam.

"Méér!" riep ze. "Ik heb er heel wat nodig om goed voor Alfrik te kunnen zorgen."

"Goed zorgen", mompelde heer Ollie, sleurs voortplukkend. "Hoe?"

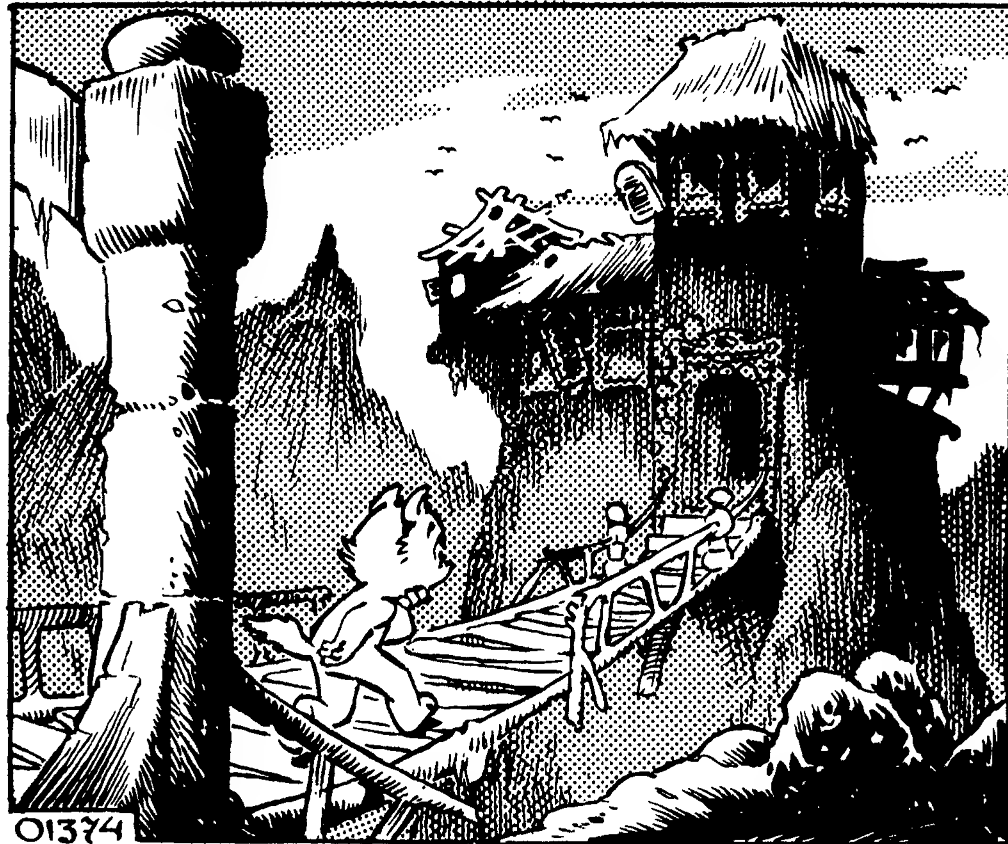
"Hem van het bed op het stro te helpen!" riep het vrouwtje uit. "Hem onder de duim houden. Dan blijft hij sterk genoeg om mij de berg op te dragen. Als ik dat niet doe, wordt hij net zo slap als jij. Schiet op; ik moet méér hebben."

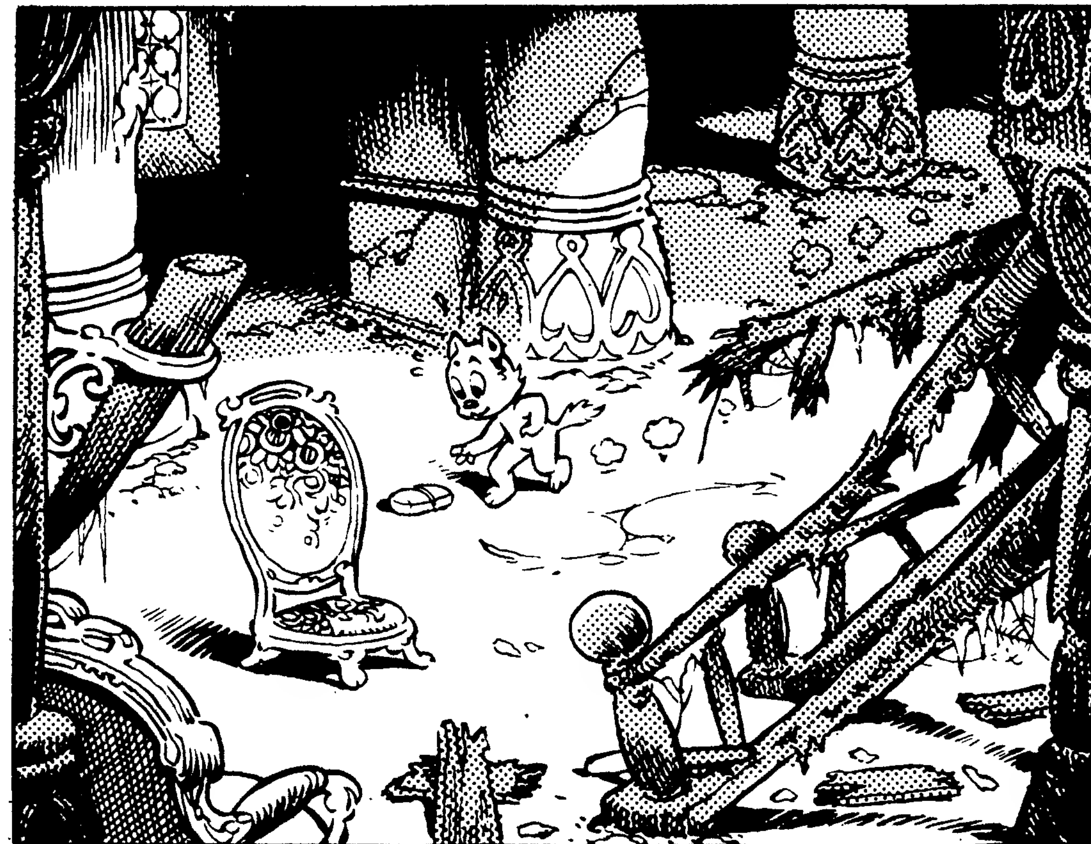
Heer Ollie's gedachtenleven was te besuisd om de uitleg te kunnen volgen, en daarom zette hij zijn arbeid dof zwijgend voort. Tom Poes maakte zich zorgen over hem, hoewel hij natuurlijk niet wist wat er aan de hand was.

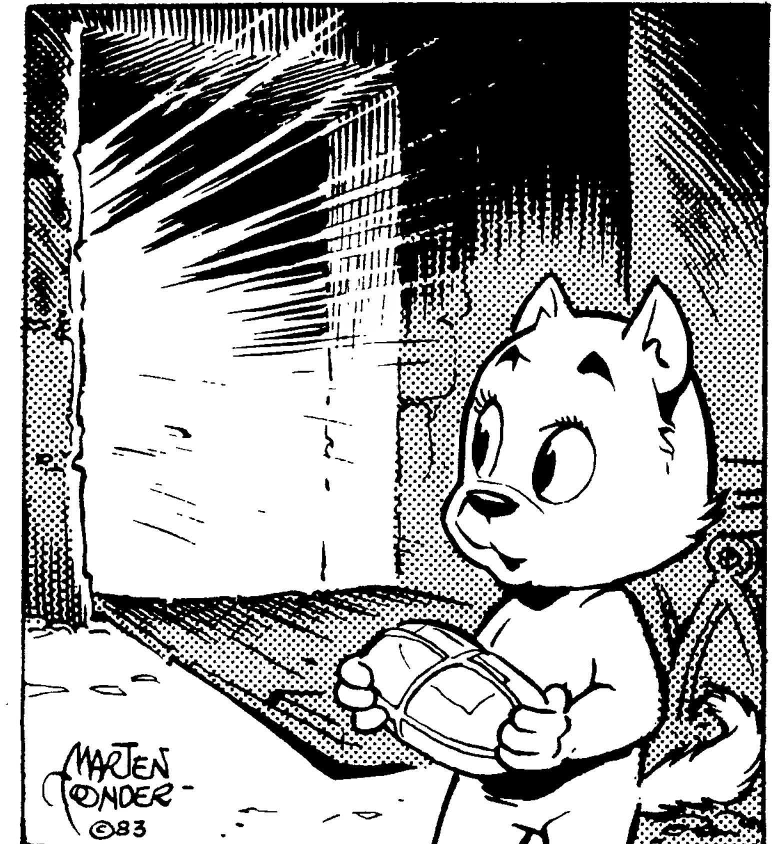
"Tater," mompelde hij, terwijl hij over een smal bergpad voortholde. "Gele Vang. We zitten hier dus midden in de Zwarte Bergen, en die deugen niet, net zomin als die metro. Als ik heer Ollie gevonden heb, moet ik zorgen dat we hier wegkomen."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

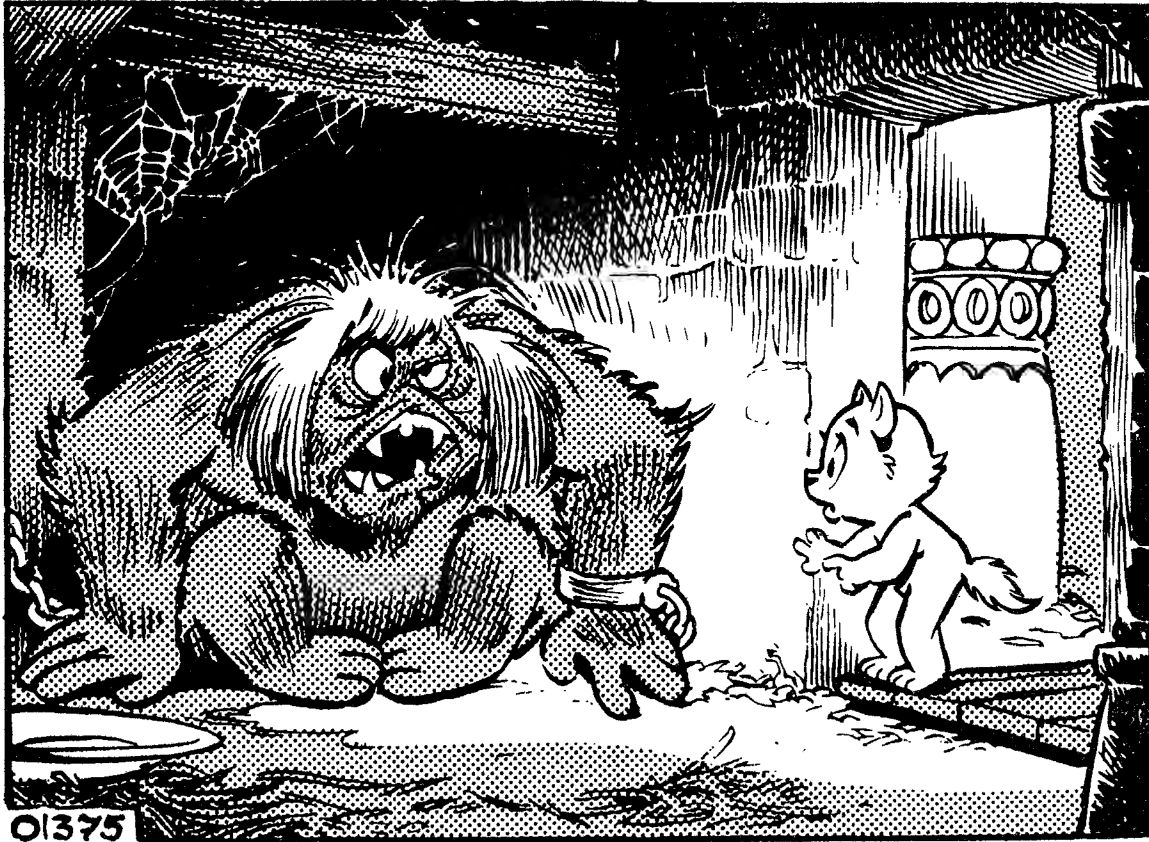

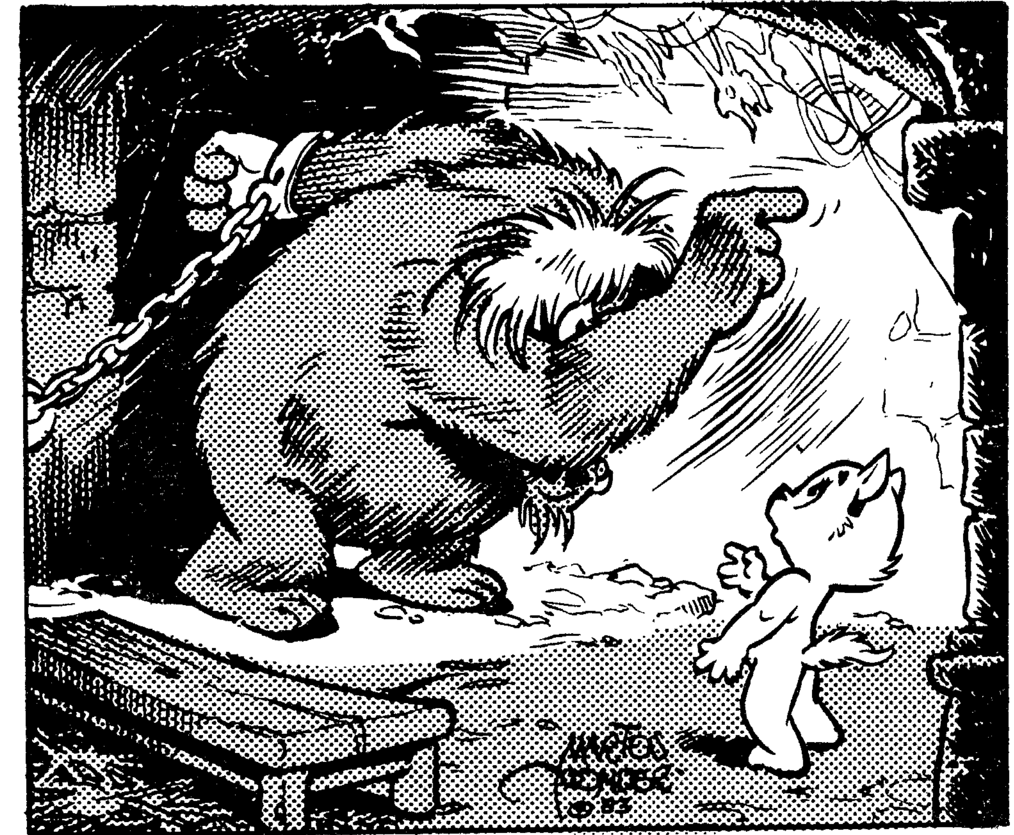
01374. Tom Poes had niet veel adem meer over, toen hij eindelijk het huis van Alfrik Kug vond.
"Kug in plaats van Krag," stelde hij vast, terwijl hij voorzichtig over de vervallen brug liep. "Een van de fouten in het adres, natuurlijk. Dat pakje bevalt me niet, en dat huis ook niet. Maar ik hoop, dat heer Ollie er nog is."
Daar zag het echter niet naar uit. Toen hij door de openstaande voordeur naar binnen liep kwam hij in een reeks kale, verwaarloosde vertrekken, die geheel verlaten waren. Aan het einde daarvan zag hij een ingestorte trap, en dicht daarbij vond hij het pakje op de grond liggen.
"In ieder geval is heer Ollie hier geweest," dacht hij. "Maar het ding is niet opengemaakt. Misschien was die Kug niet thuis en is hij hem gaan zoeken of zo. Ik zal hier maar even wachten."
Met die gedachte wierp hij een blik op het adres, en hij schrok op.
"Dat is vreemd," zei hij tot zichzelf. "Het adres op het pakje is helemaal niet Krag, zoals er eerst op stond. Hm; toen die besteller op Bommelstein kwam was het geadresseerd aan Olie Bommel en het veranderde ineens in Alfrik Krag. Nu begrijp ik, waarom het nooit afgeleverd kan worden; het ding stuurt je van het kasje naar de muur".
Op dat moment werd hij opgeschrikt door het gerinkel van een ketting, en er klonk een aanzwellend gebrul uit een deuropening, die hij nog niet had opgemerkt.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01375 Tom Poes legde het pakje op de grond en liep naar de deuropening waaruit de vreemde geluiden kwamen. Maar daar bleef hij onthutst staan. Vóór hem bevond zich een duister hok waarin zich een geketende figuur bevond die hem loerend aankeek.

„Wat betekent dat?" vroeg hij, toen hij zijn eerste schrik te boven was. „Wie ben jij? Waar is Kug?"

De onprettige gedaante richtte zich een weinig op en tikte dreunend op zijn maagstreek.

„Guk", knorde hij. „Nebbik Guk."

„Hm," zei Tom Poes. Hij dacht een poosje na, en toen vervolgde hij: „Guk? Je draait de zaken een beetje om, geloof ik. Betekent nebbik misschien: Ik ben?"

Er trok een vreemde grijns over het stuitende gelaat van de ander, en hij bulkte: „Ik neb Guk."

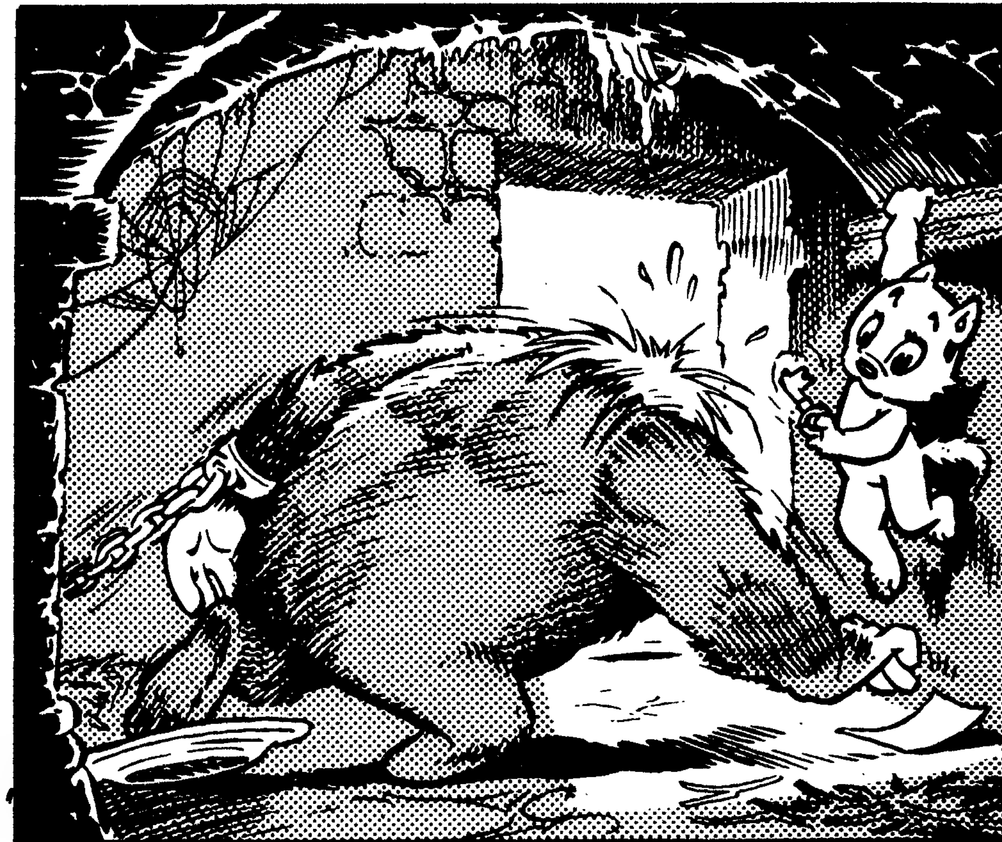
„Het is een beetje moeilijk om zó een gesprek te voeren," zei Tom Poes. „Waarom zit je hier vast? En waar is heer Bommel?"

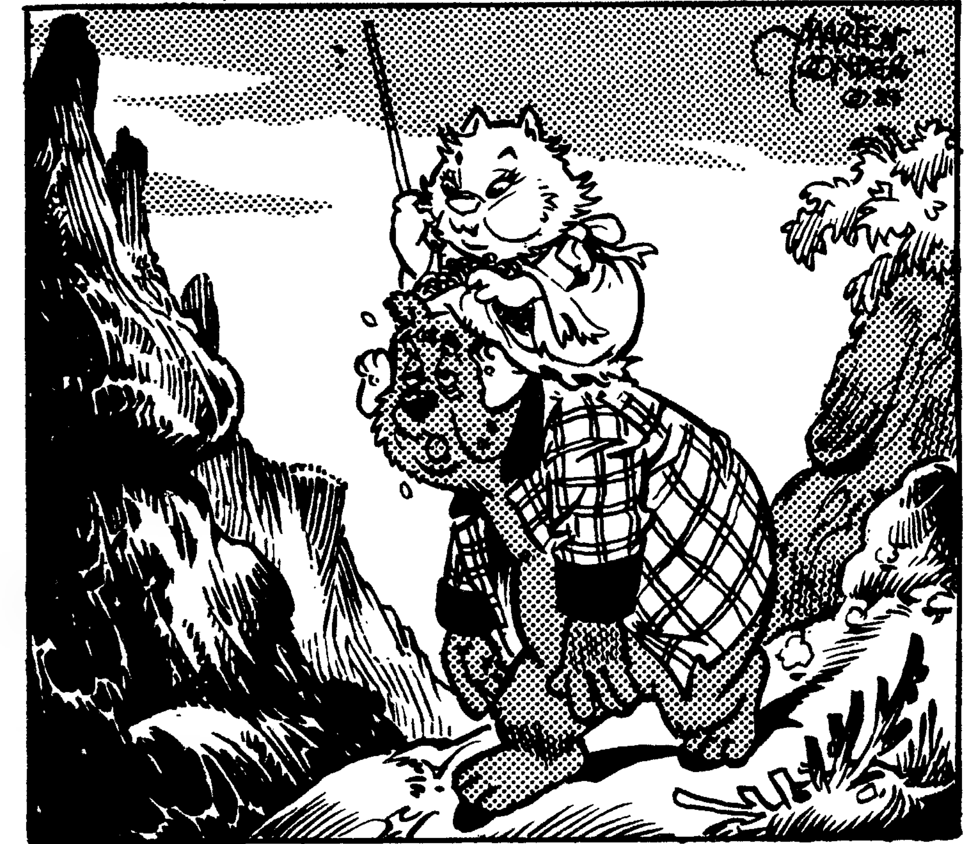
De heer Kug sprong overeind, en stak een grote arm naar voren, zodat zijn gast een eindje achteruit deinsde. Geen wonder; hij bood een dreigend schouwspel, dat nog versterkt werd door het gebrul dat hij uitstiet. Tom Poes liep echter niet weg, en na een poosje begon hij uit het geloei een woord op te maken. Het klonk als 'slutl', maar met wat goede wil begreep hij, dat de ander over een sleutel sprak en dat hij in de richting wees van een balk, die zijn pover kamertje sierde.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

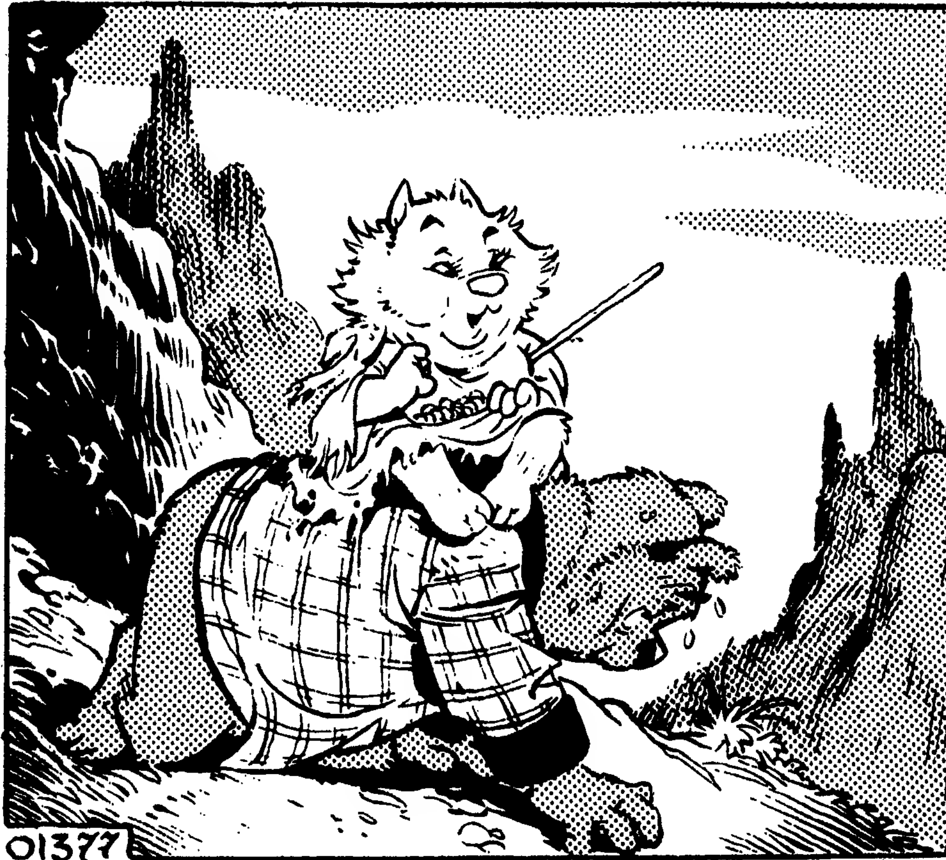

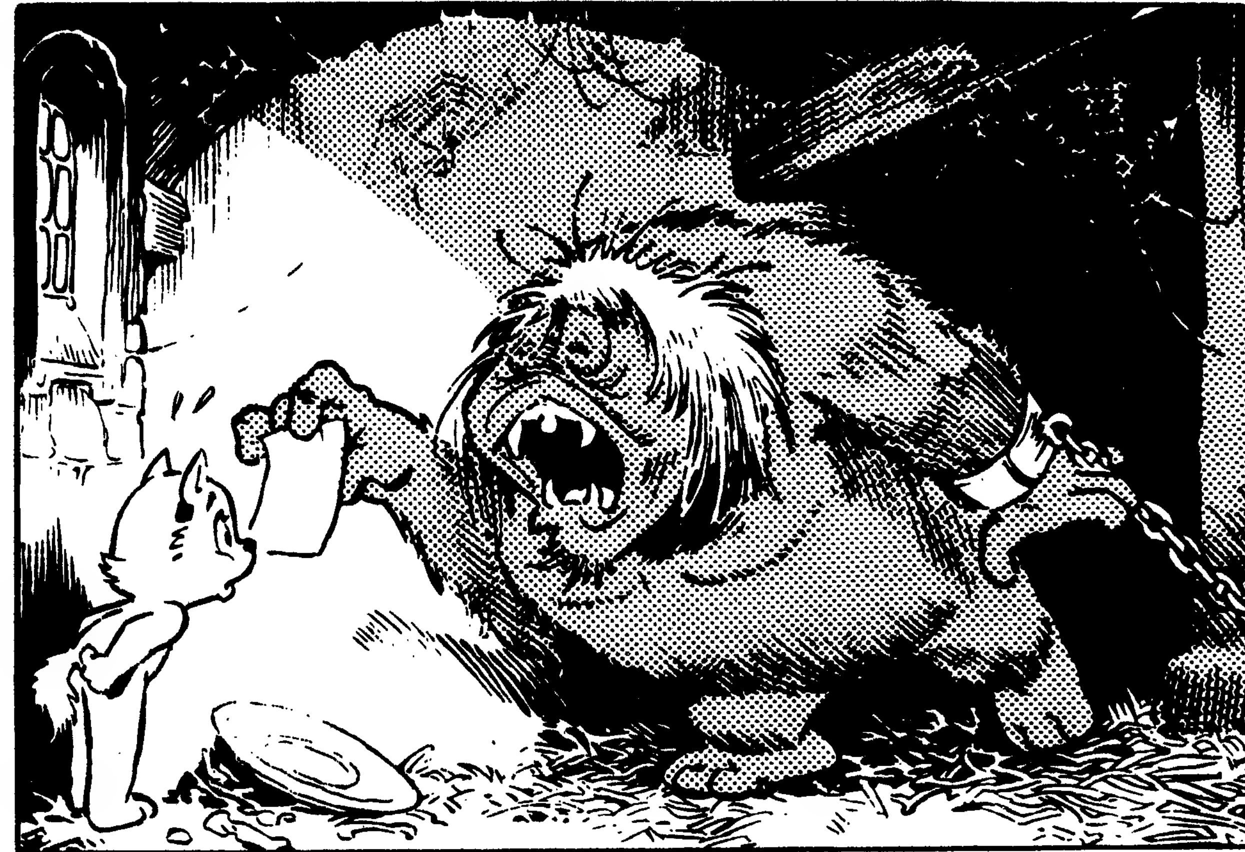
01376 Toen Tom Poes begreep dat er een sleutel op de aangeduide plek moest liggen, sprong hij tegen de muur op en tastte over de balk. Inderdaad kwam er zodoende een sleutel te voorschijn, en ook een stuk papier, dat naar beneden dwarrelde.

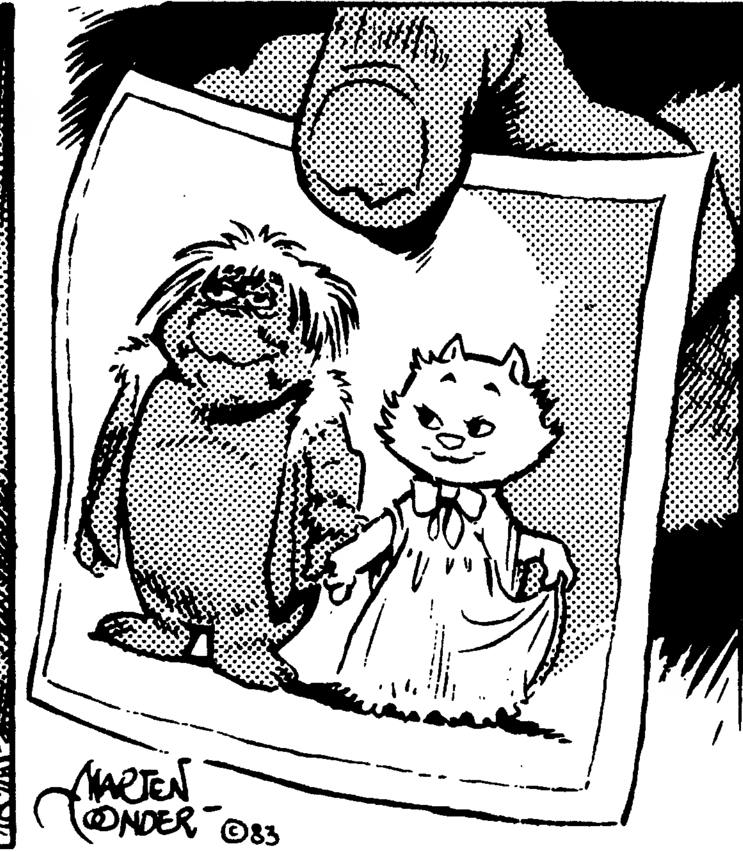
„Dit is zeker om je boei open te maken", zei hij. „Als ik nu maar zeker wist, dat ik je vertrouwen kon, zou ik dat wel doen. Maar je zit hier niet voor niks vast, en het lijkt me toe dat je nogal in de war bent. Wie heeft je hier opgesloten?"
De heer Kug gaf geen antwoord. Het is mogelijk, dat hij het onduidelijke van zijn spreekwijze door had, maar ook, dat zijn aandacht was getrokken door het op de grond gevallen stuk papier. Hangende aan zijn ketting boog hij zich er naar toe en raapte het met moeilijke vingers op.
„Kijk!" riep hij duidelijk.
„Die is niet zo dom als hij er uit ziet," dacht Tom Poes, die op een veilige afstand toekeek. „Er is hier iets niet in orde, en ik ben bang dat heer Ollie er wat mee te maken heeft."
Dat was inderdaad het geval, zoals oplettende lezertjes weten. Heer Bommel sjokte op dat moment gebogen de berg af, terwijl zijn gedachten zich langzaam weer begonnen te verzamelen. Hij stelde vast, dat mevrouw Kug op zijn schouders gretig bessen zat te eten, en hij had het gevoel dat ze steeds zwaarder werd. Dat was scherp opgemerkt, want de dame zette al etende aanzienlijk uit, zodat het een wonder mag heten dat de uitgeputte heer haar nog kon dragen.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01377 Afdalen is moeilijker dan opklimmen, zoals gerijpte lezertjes weten. Het is dan ook geen wonder dat heer Bommel steeds verder verzakte, zodat hij zich ten slotte kruipend over de berghelling voortbewoog. Mevrouw Kug schikte zich zo goed mogelijk in zijn veranderde houding, maar ze deed dat met tegenzin.

"Bah", sprak ze, al etend. "Ik dacht dat je sterk was, maar je bent even futloos als mijn echtgenoot. 'Het is je plicht om voor je vrouw te zorgen, en alle zorgen op je te nemen', zeg ik altijd tegen hem. 'Anders ben je een vent van niks'. Maar inplaats van te luisteren, werd hij steeds ruwer — en nu is hij een monster. Het is maar goed dat ik hem op tijd zijn toverstokje heb afgenbomen, anders weet ik niet wat er gebeurd zou zijn. Ik ben maar een zwakke vrouw, en jij geeft ook niet veel hulp."

Heer Ollies gedachtenleven was te zeer ontregeld om het gebabbel te kunnen volgen, en hij sleepte zich gevoelloos voort, naar het huis van Alfrik Kug.

Daar hing de eigenaar aan zijn ketting, terwijl hij het stuk papier dat hij had opgeraapt, onder de neus van Tom Poes hield.

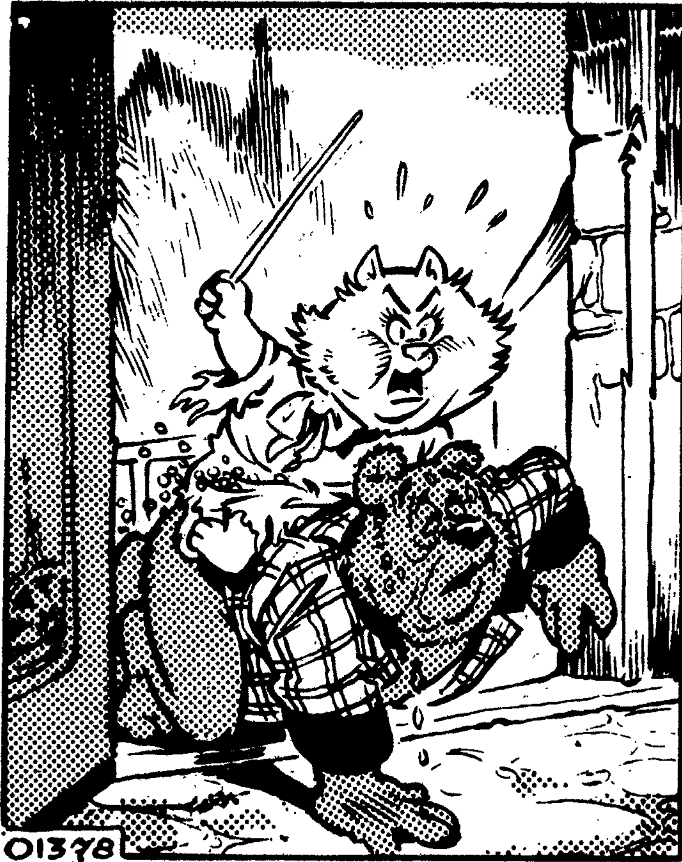
"O to foto!" brulde hij.

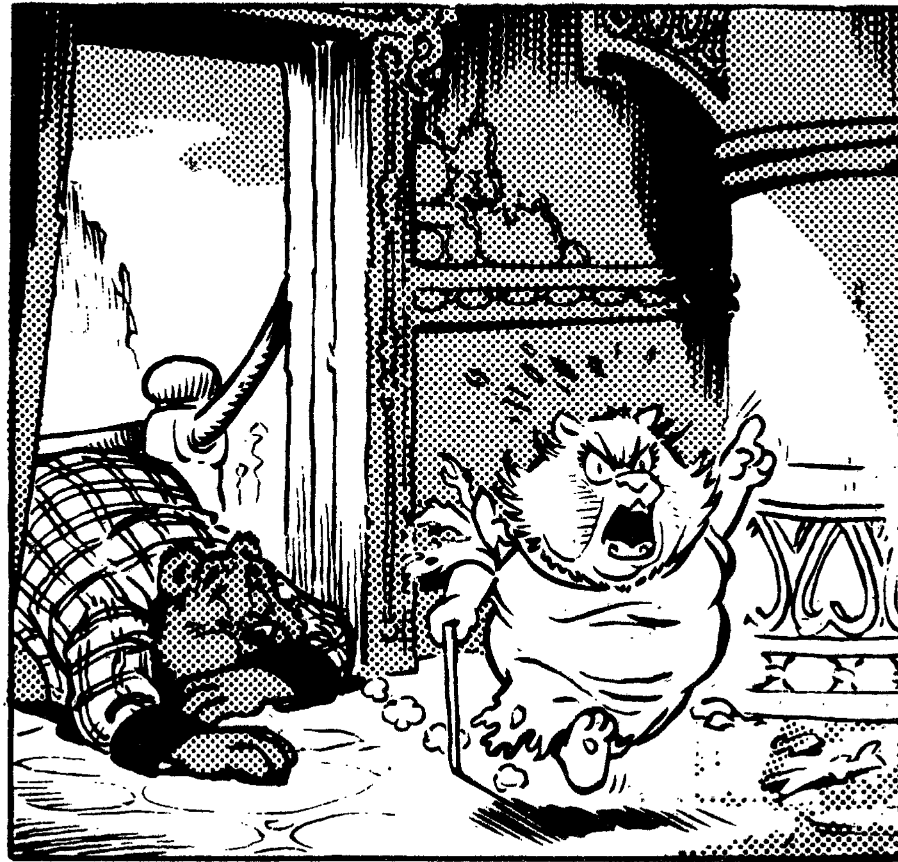
"Hm", mompelde Tom Poes verbaasd. "Dat is werkelijk een foto. Een huwelijksfoto, zo te zien. Ben jij dat?"

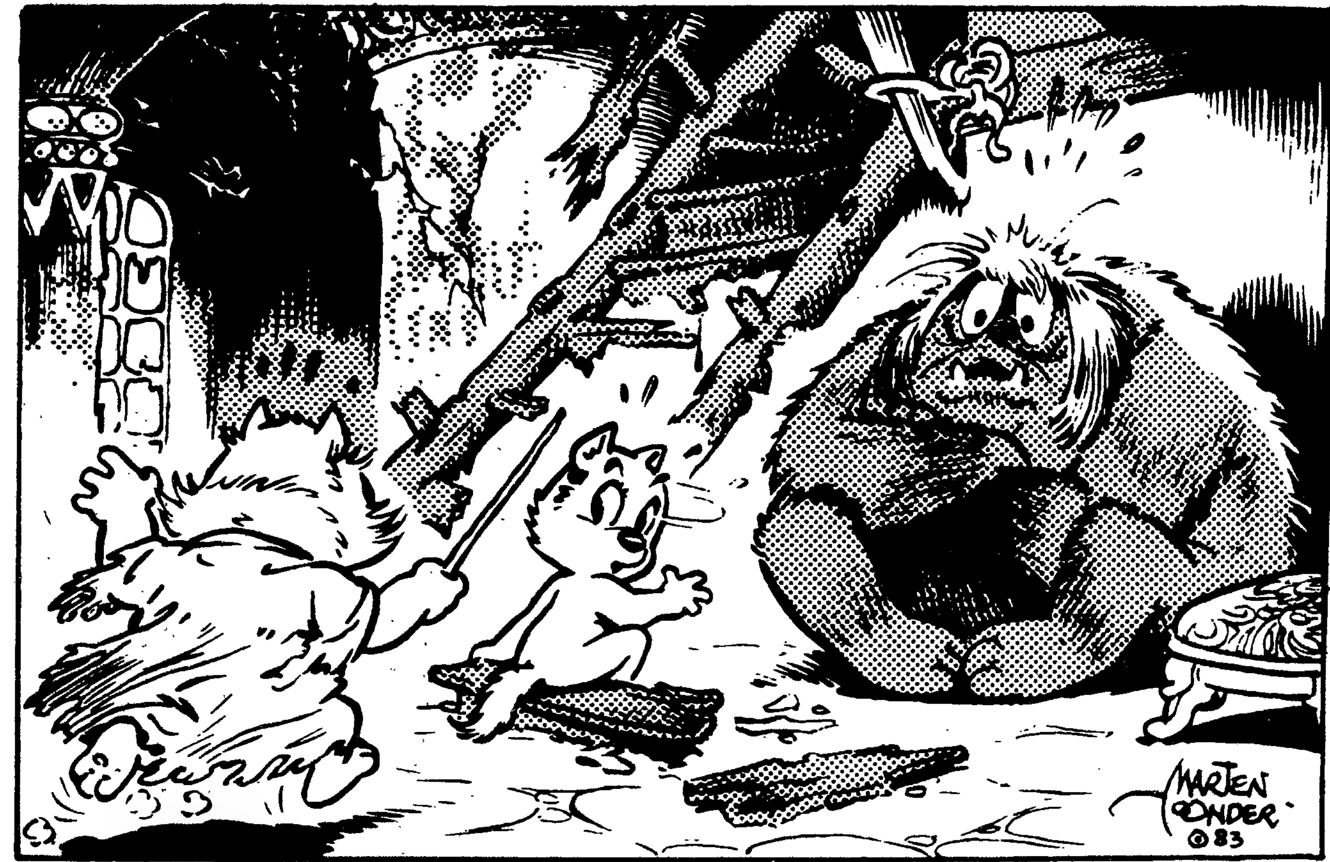
"Guk", gaf de ander toe. "Tat nebbik. Tatsi Aka." Hij ging verder met zijn uitleg, die moeilijk te volgen was. Maar het was duidelijk, dat hier een afbeelding van de heer en mevrouw Kug getoond werd, en dat mevrouw naar de naam Aka luisterde.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01378 Intussen was heer Bommel bij de ingang van het huis aangekomen. Met zijn laatste krachten trok hij zich over de drempel, maar omdat zijn berijdster zich daar met een schok ophief, zakte hij voorover en viel in een diepe slaap.

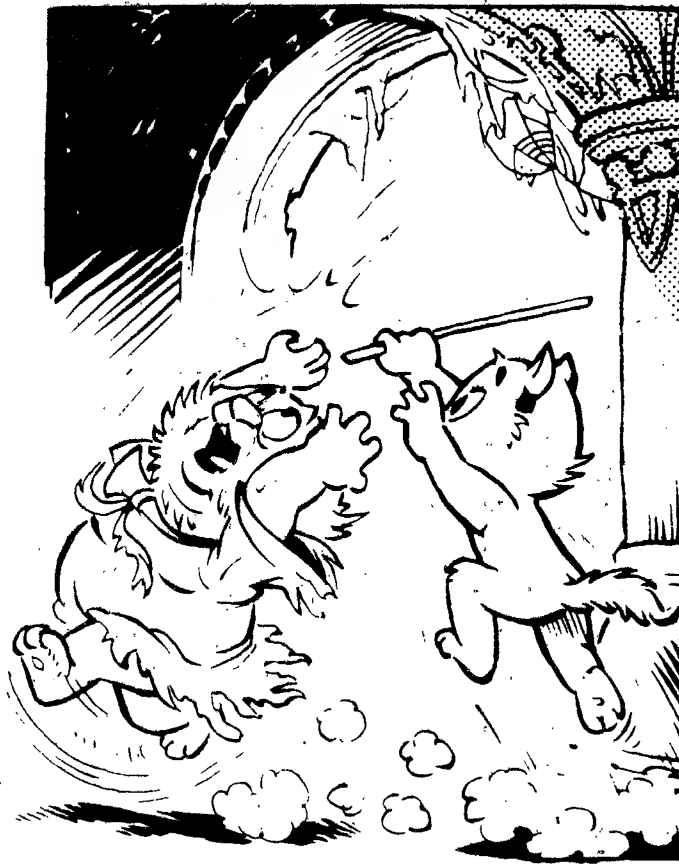
Mevrouw Kug bleef een ogenblik met uitpuilende ogen zitten, maar toen sprong ze op de grond en snelde met behulp van haar stokje naar binnen.
"Alfrik!" riep ze met een stem die scherp door de holle ruimte sneed. "Wat doe je daar? Wie heeft je losgemaakt? Ga naar je kamer! Onmiddellijk! Hoe durf je!"

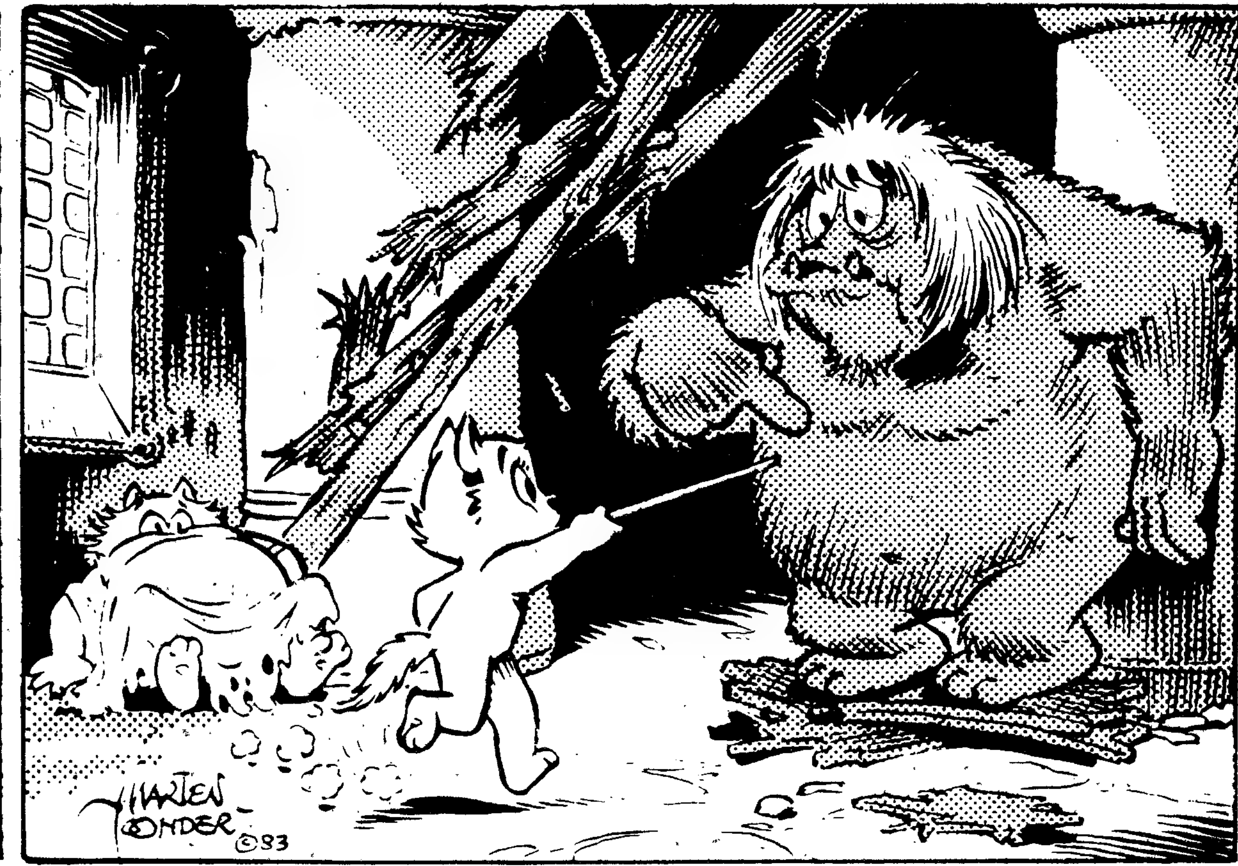
Tom Poes keek verbaasd om, en met enige moeite herkende hij de dame die hij op de foto gezien had.
"U moet Aka zijn", zei hij. "U bent ook gegroeid, maar anders dan uw man."
"Wie ben jij?" kreet Aka. "Wat doe jij hier? Heb jij dat monster losgemaakt? Nijpel! Ik zal jou..."
"Nee", gromde de heer Kug, "Tatsal je tien! Niet!"
De duidelijke taal van haar echtgenoot verraste zijn vrouw zo, dat ze sprakeloos bleef staan. Toem Poes maakte daarvan gebruik, door op te springen en zich achter een pilaar terug te trekken. Hij begreep, dat hij in dit geval van echtelijke ruzie beter voorzichtig te werk kon gaan.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

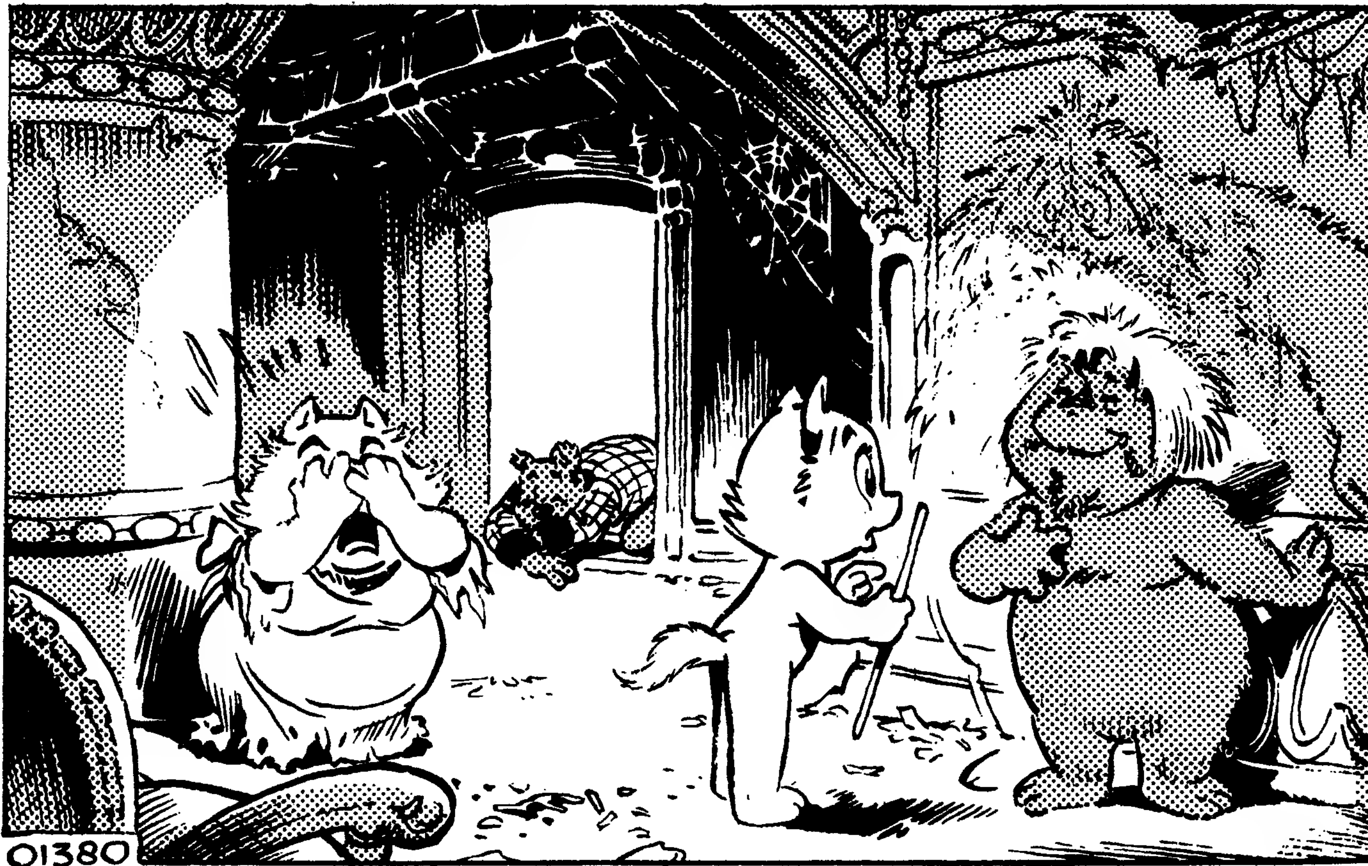

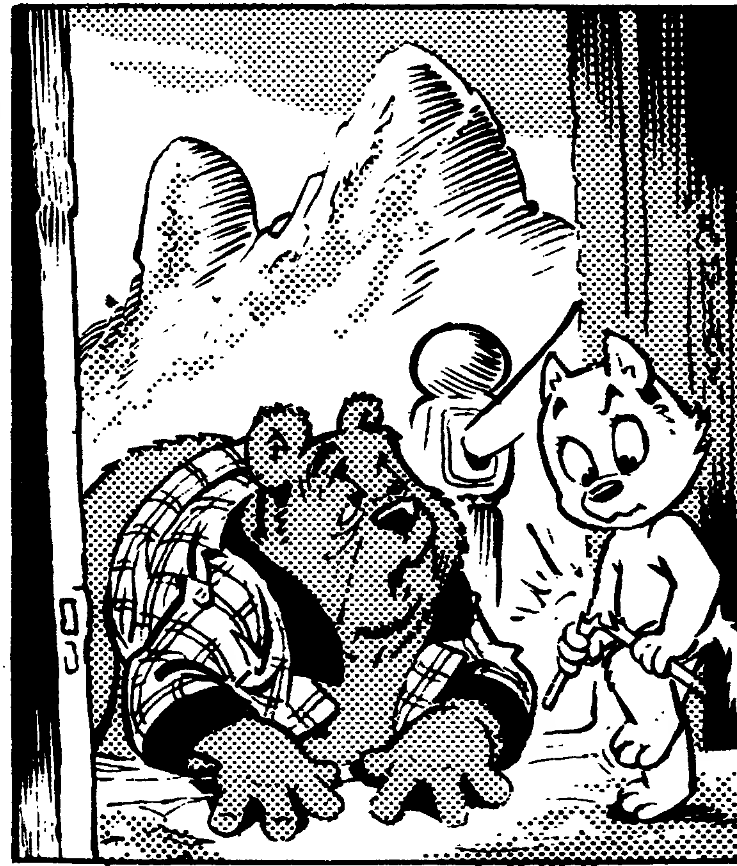

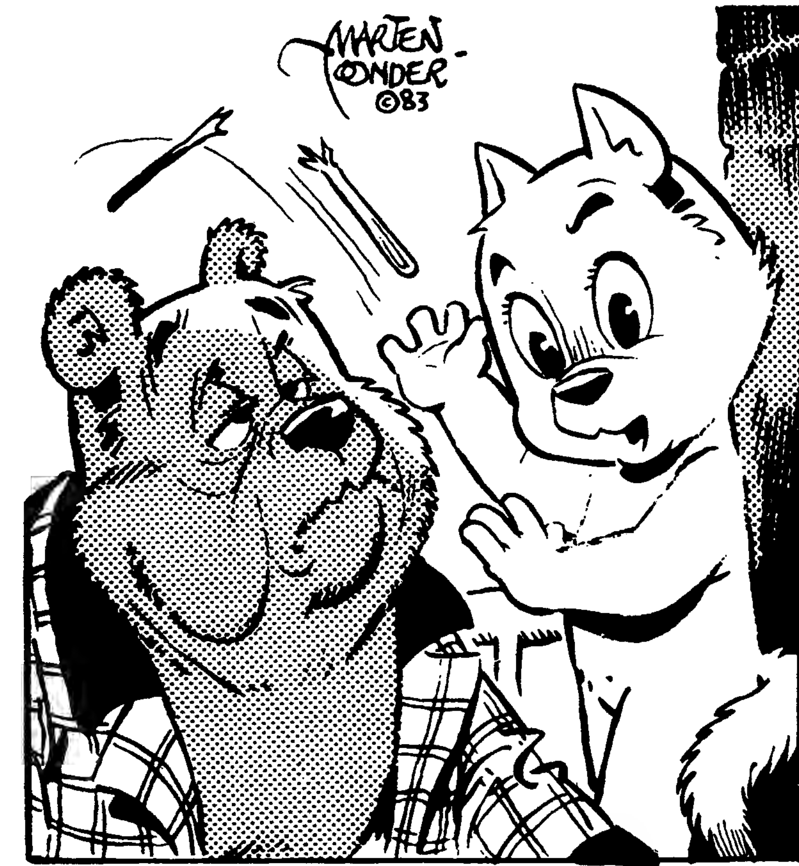
01379 Alfrik Kug sprong op en zocht steun bij een hoekzuil. Het was duidelijk dat de moedige woorden, die hij voor het eerst sinds jaren gesproken had, hem beangstigden. En toen zijn vrouw hem met haar opgeheven stok naderde, deinsde hij zo ver terug, dat er een gedeelte van de vervallen zoldering naar beneden kletterde.
"Praten, hè?" riep Aka. "Je denkt dat je praten kan, hè? Ik zou jou je praatjes afleren. Ik zal..."
Verder kwam ze niet, want Tom Poes sloop uit zijn schuilplaats achter haar aan, en met een sprong greep hij het opgeheven stokje uit haar hand, zodat ze met een snerpende gil achterover tuimelde. Ze probeerde overeind te komen, maar door het eten van de geneeskrachtige bessen werd ze ernstig door haar omvang gehinderd.
Toen Poes wachtte trouwens niet op haar. Hij keerde zich om naar Kug, die grommend en ronkend op zijn maag stond te wijzen.
"Ralos plex... plexos!" brabbelde hij "Psago pitisch mana molie", en meer van dergelijke wartaal waaruit bleek, dat hij eens een ontwikkeld iemand geweest was. Maar Tom Poes stelde daar geen belang in. Hij rende op Alfrik Kug af en tikte hem met de stok op de aangeduide plek. Dat had onverwachte gevolgen. Het geloei van de wildeman verstierf en terwijl hij vreemd met zijn ogen rolde, begon hij langzaam leeg te lopen.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

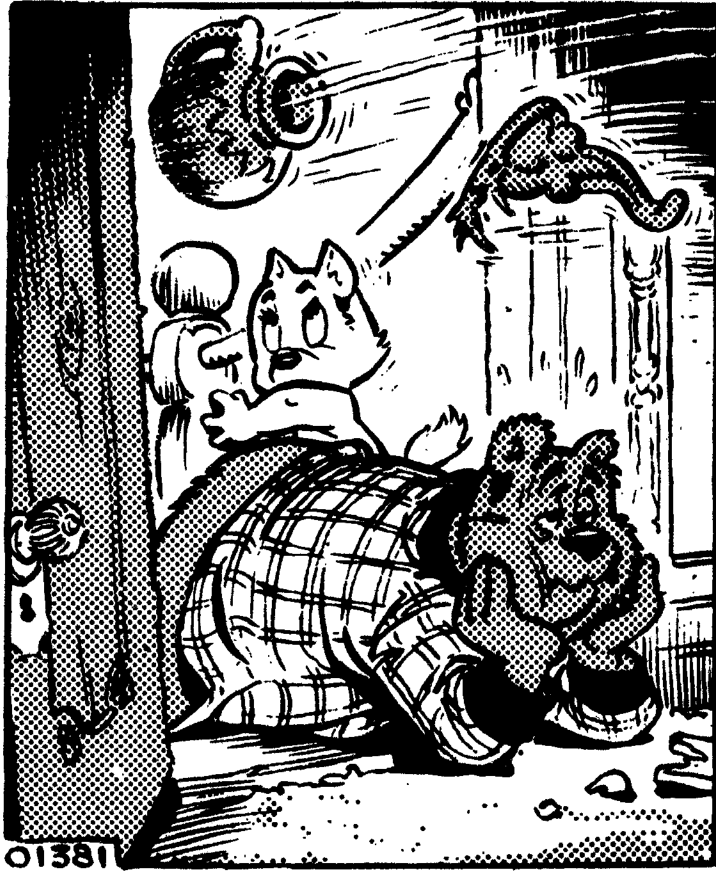

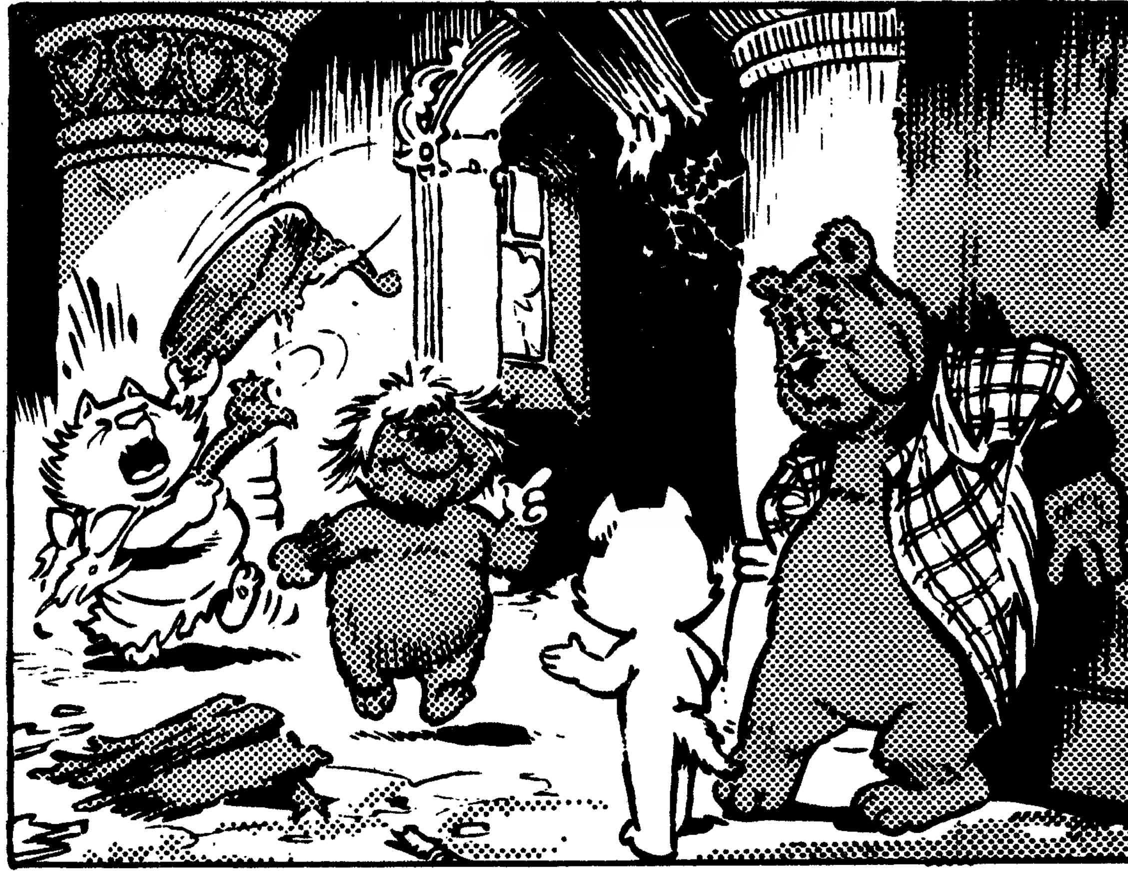
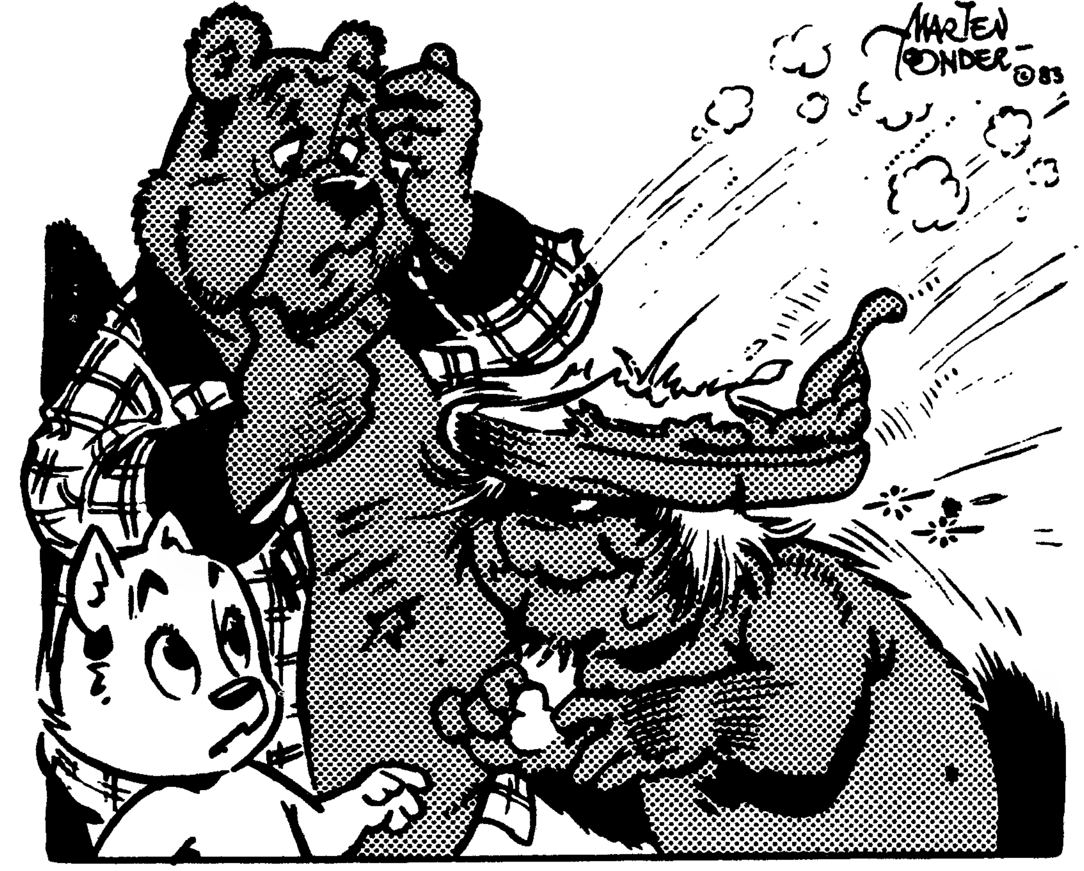
01380 Mevrouw Aka Kug was er in geslaagd om overeind te komen, maar ze deed geen poging om in te grijpen. Ze staarde sprakeloos naar haar echtgenoot die zich met grote snelheid hervormde tot een welgedane figuur, die vriendelijk glimlachte. Deze aanblik was meer dan ze verdragen kon, en met een kreet verborg ze het gelaat in de handen.

"Juist," zei Tom Poes. "Nu lijk je weer op de foto. Het is een vreemd geval!"
"Nie zo vreemd," zei Kug. "Dit soort gevallen komt vaker voor dan je denkt. Dat zei de dokter, die mij vroeger behandelde tenminste. Maar mag ik nu die rotting weer hebben? Hij is van mij, maar Aka heeft hem afgenomen, zie je?"
"Hm," zei Tom Poes. "Beter niet, geloof ik. Het lijkt me een soort toverstaf toe."
Voordat de ander tegenwerpingen had kunnen maken, holde hij naar de buitendeur waar hij de stok over zijn knie doormidden brak.
"J-jonge vriend!" stamelde heer Bommel, die opschrok uit een verkwikkende sluimer. "W-wat d-doe je t-toch? Hoe l-laat isset?"
"Het is net op tijd," zei Tom Poes, de stukken hout wegwerpend. "Alles is in orde, dus u kunt rustig nog een beetje gaan slapen. U zult wel moe zijn. Intussen zal ik eens gaan kijken of hier wat te eten is."
Heer Ollie richtte zich wat verder op en keek hem lodderig aan.
"Niet slapen," sprak hij met dikke stem. "Heb heel akelig gedroomd. Maar trek heb ik wel."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01381 Binnenskamers was mevrouw Kug weer tot zichzelf gekomen, zoals bleek uit een schel gekrijs en stukken meubilair die naar buiten vlogen.

"Slapen," sprak heer Bommel, het hoofd in de handen steunend. "Hoe kan een heer slapen met dat lawaai om zich heen? Ik had trouwens nog iets te doen. Boodschap of zo. Waar is dat ding?"

Hij zocht steun tegen de deur, en krabbelde op de been.

"Het moet ergens binnen liggen," vervolgde hij. "Maar was is daar toch te doen? Wie is dat, bedoel ik?"

"Dit is de heer Kug," stelde Tom Poes voor. „Hij was wat gestoord, maar nu is hij weer beter, en dat vindt zijn vrouw niet zo prettig."

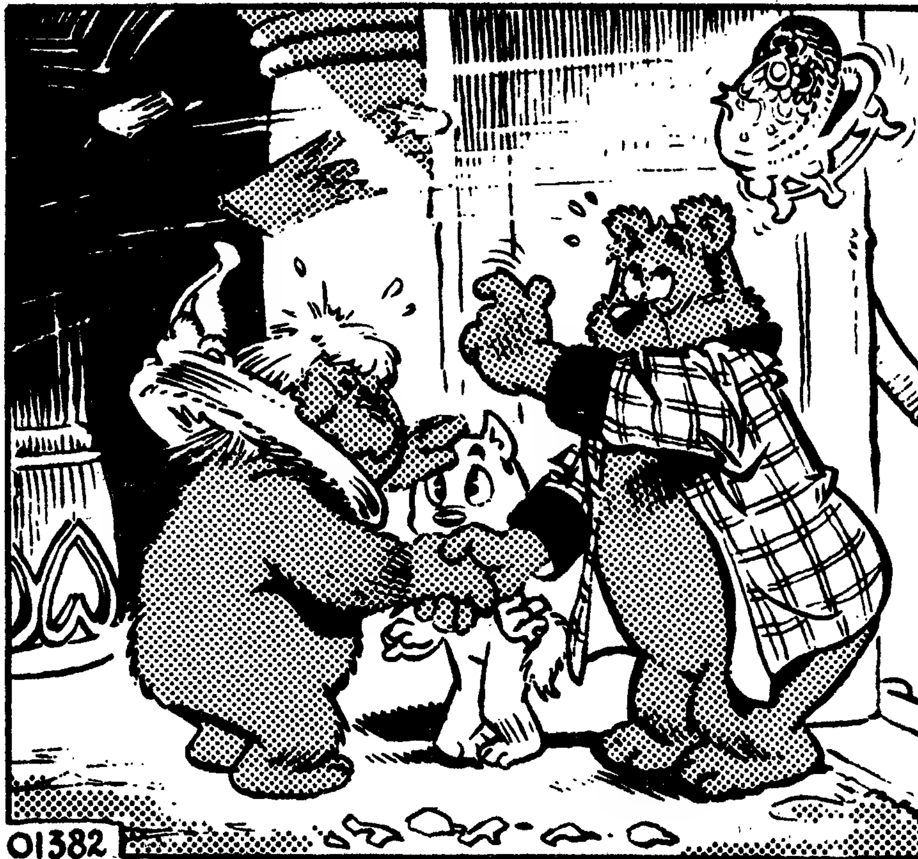
"Nee, daar kan ze niet tegen," zei de gastheer, naar voren tredend. "Ik kom afscheid nemen. De tijd is gekomen om de wijde wereld in te trekken. Ik had dat al veel eerder moeten doen, maar u weet hoe het gaat in een ongelukkig huwelijk."

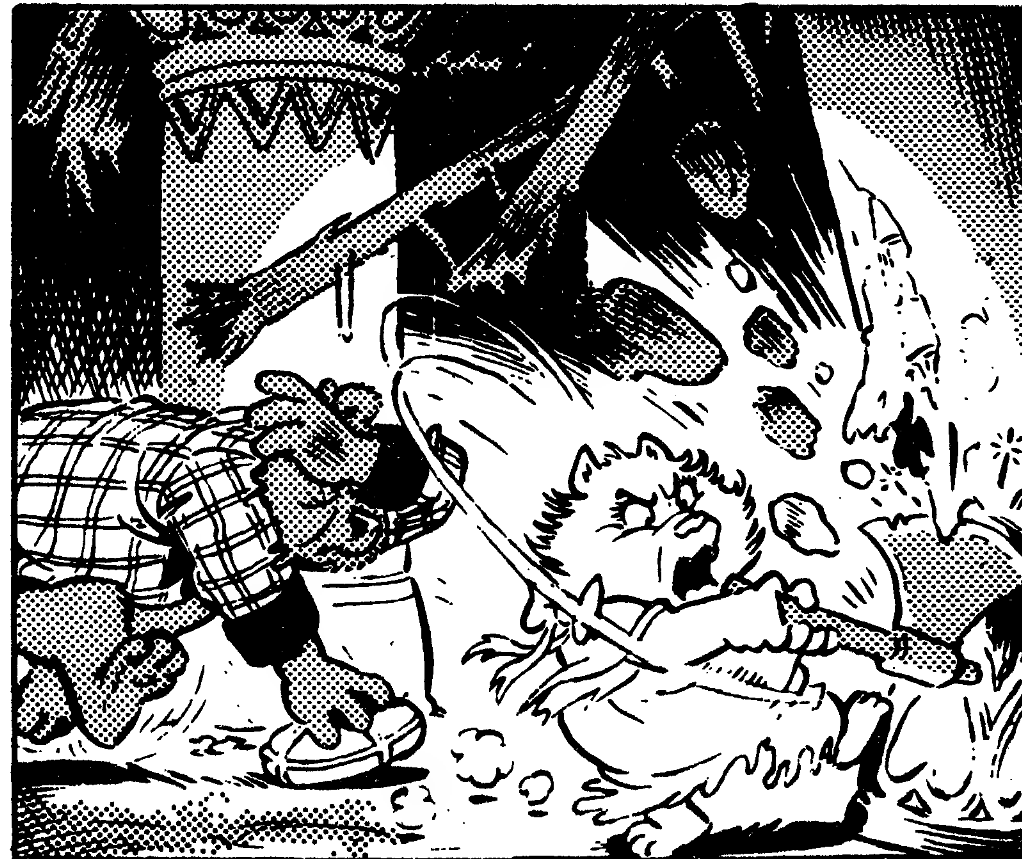
"Ja, ja," gaf heer Ollie toe. "Eh... nee, bedoel ik. Een heer heeft wel andere dingen aan het hoofd. Ik had een pakje, dat ik af moest geven. En dat herinnert mij aan een boodschap, die ik zelf heb gehad, maar die ik niet meer kan vinden, als u begrijpt wat ik bedoel."

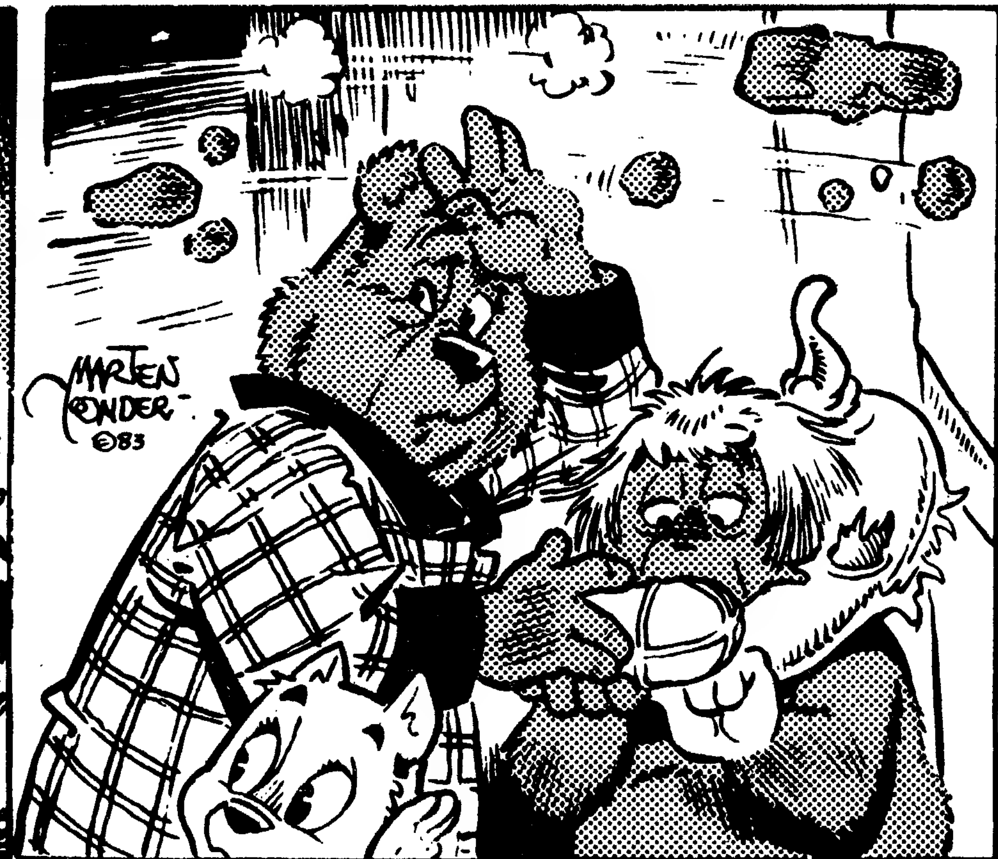
"Ik weet niets van een pakje," zei Alfrik Kug. Hij dook wat ineen door een stoelzitting, die hij op het hoofd kreeg, en vervolgde: "Ik heb trouwens geen tijd meer, zoals u ziet. Het wordt zaak, dat ik weg kom."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

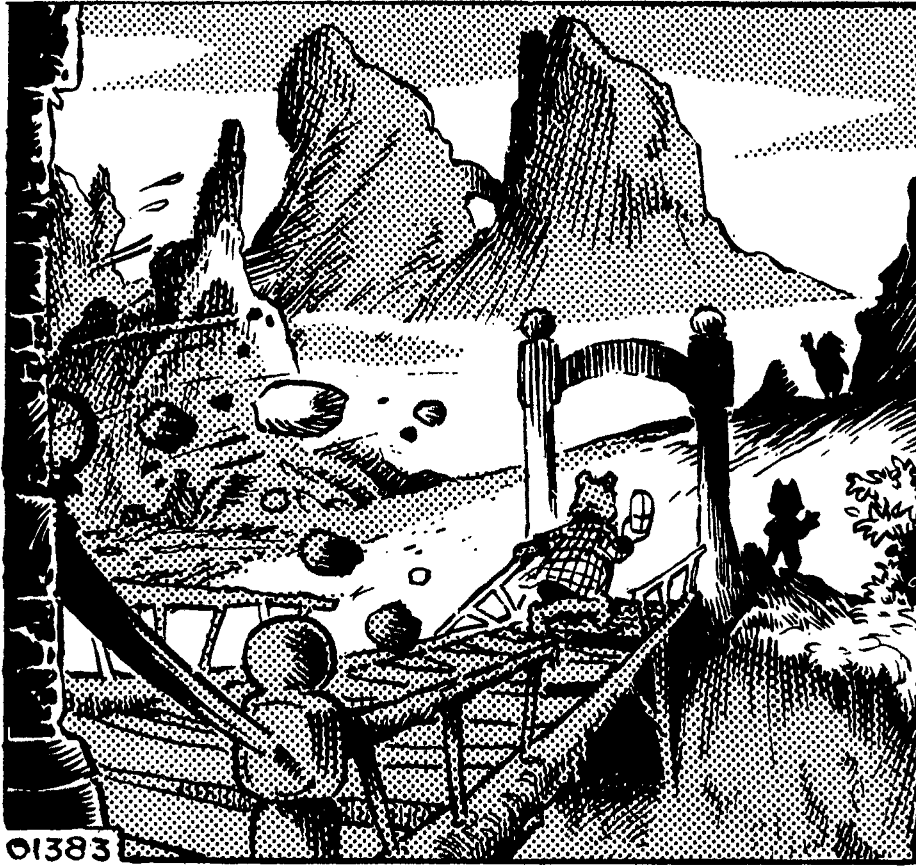

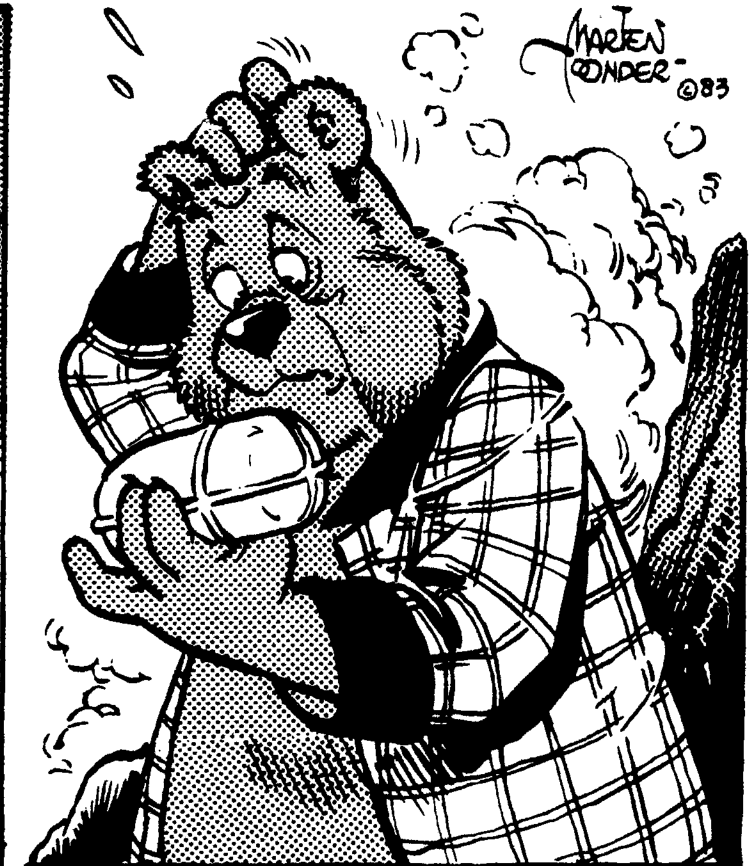
01382 Kug trok de stoelzitting wat gemakkelijker om zijn hals en schudde heer Bommel warm de hand.
"Jullie hebben mooi werk gedaan," sprak hij prijzend.
"Het kwam net op tijd, want mijn persoonlijkheid was lelijk aangetast. Maar nu kan ik misschien nog wat van mijn leven maken."
"G-geen dank," zei Bommel, ongerust naar een tabouret kijkend die hem door de lucht passeerde. "Een heer, die een boodschap heeft, doet zijn plicht, bedoel ik. Maar eh... waar is mijn boodschap? Die moet ik aan u geven voordat u gaat!"
Hij haastte zich naar binnen om te gaan zoeken, maar dat was gevaarlijk werk. Aka Kug was door het dolle heen geraakt, en met behulp van een bijl was ze nu bezig een pilaar om te hakken, die het vervallen gebouw schraagde. Daardoor vloog er heel wat metsel- en houtwerk door het kale vertrek, en heer Ollie was dan ook blij dat hij het gezochte voorwerp achter haar op de grond zag liggen.
"Hier is het," hijgde hij, terwijl hij zich terugrepte naar de deuropening.
"Bedankt," zei Kug. Hij wierp een blik op het adres, en schudde toen het hoofd.
"Dat is niet voor mij," hernam hij. "Het is gericht aan Bor Bolderik, die in de Gele Vang woont. U bent aan het verkeerde adres."
"En ik ook," voegde hij er aan toe, toen er een steen over zijn hoofd suisde.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

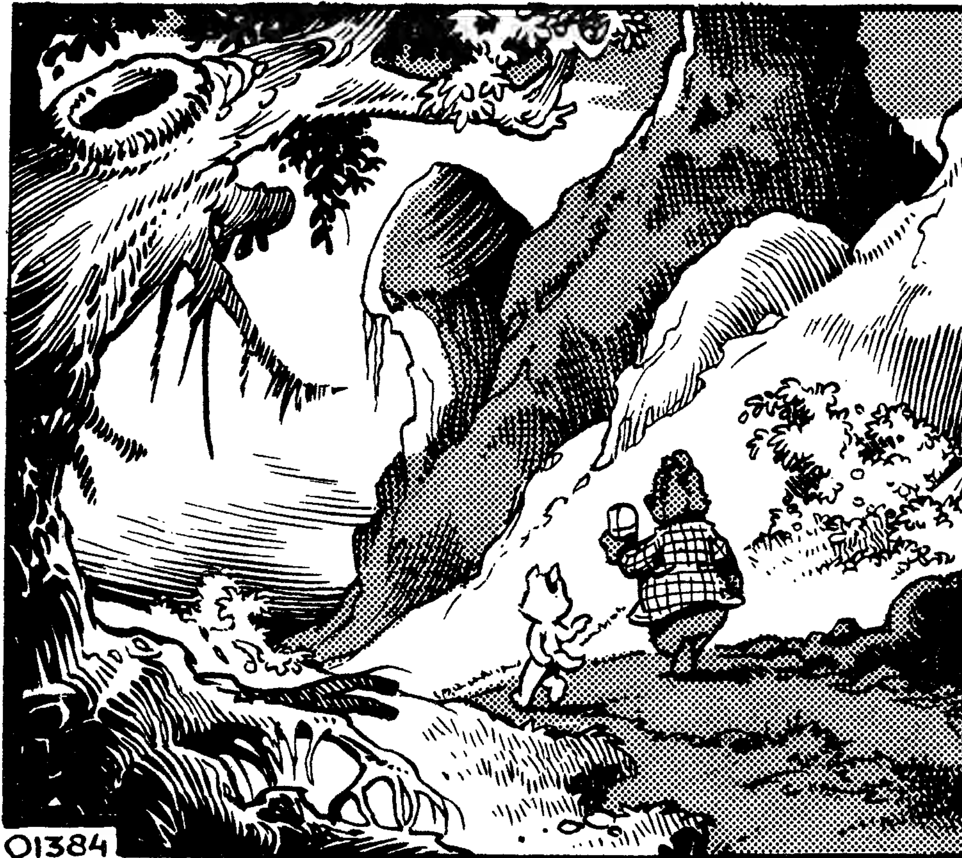

01383 Heer Bommel nam het pakje op en volgde Tom Poes over de wankele brug, terwijl achter hem de sloopgeluiden in kracht toenamen.
„Een ander adres,'' mompelde hij verslagen. "Hoe kan dat? Ik heb zelf gelezen, dat er Alfrik Krag op stond. Zou dit soms een ander pakje zijn, jonge vriend?''
Hij kreeg geen antwoord, want Tom Poes had afscheid genomen van Kug en stond hem na te wuiven toen deze achter een rotspunt verdween. Dat verdroot heer Ollie natuurlijk, en hij wilde zijn stem verheffen. Maar op dat moment klonk er een akelig gekraak achter hem, en toen hij schrikkend omkeek zag hij dat het gebouw bezig was ineen te storten.
„Aka heeft de steunpilaar van haar huis omgehakt!'' riep Tom Poes uit.

Heer Bommel keek verstard toe hoe de resten van de bouwvallige woning in de afgrond verdwenen, maar toen de stilte tenslotte weer intrad vermande hij zich.
„H-het is allemaal heel vreselijk,'' sprak hij haperend. „M-maar het was te verwachten, zeg nu zelf.''
„Hm, ja,'' gaf Tom Poes toe. „Kug is net op tijd weg gegaan.''
„En ik dan?'' vroeg heer Ollie klagend. „Na alles wat ik heb meegemaakt heeft mijn tere gezondheid ernstig geleden. Ik moet nodig een versterkend maal hebben, bedoel ik. Maar in plaats daarvan sta ik hier met een pakketje dat steeds van adres verandert. En dat, terwijl ik eigenlijk op zoek ben naar mijn eigen boodschap.''

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01384 „Laten we dat rare pakje gewoon op de post doen," stelde Tom Poes voor. „Dan bent u er af."
Maar daar wilde heer Bommel niets van horen.
„Ik heb nu eenmaal beloofd het persoonlijk te bezorgen," sprak hij, terwijl hij vastberaden het pad afliep dat naar het metro-station voerde. „We nemen gewoon de ondergrondse weer en gaan verder naar het station Gele Vang."

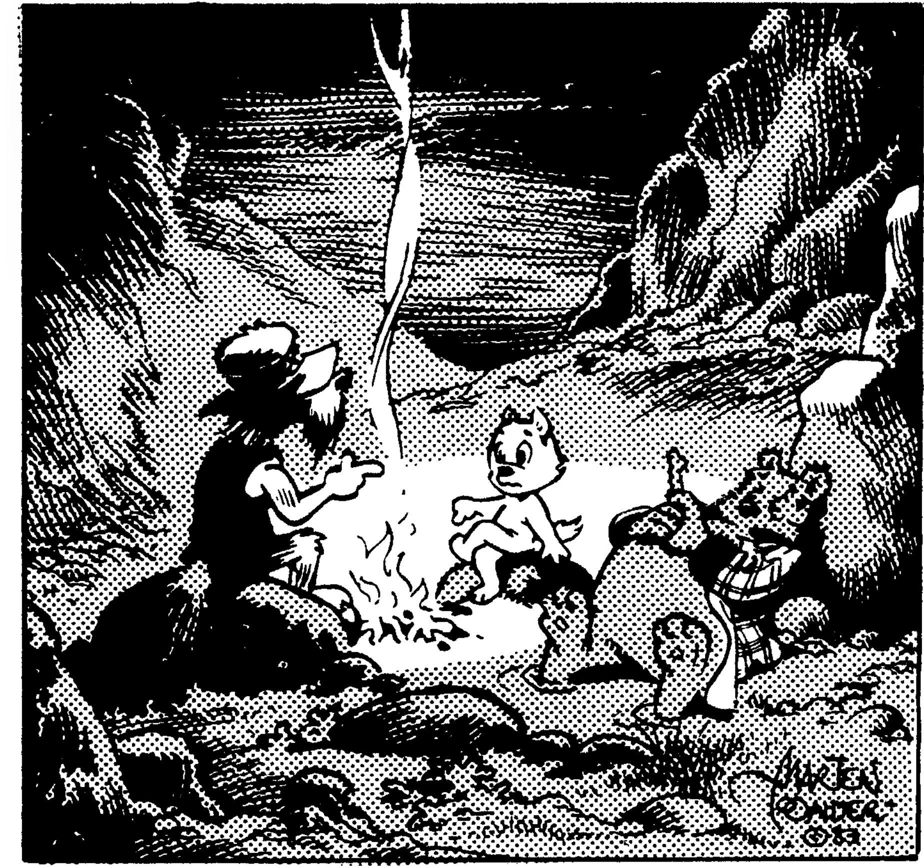
„Als u dat met alle geweld wilt, kan dat," zei Tom Poes. „Gele Vang is de naam van de plaats waar ik uit kon stappen. Ik heb er uren over gelopen, maar met de trein is het natuurlijk vlakbij."
Dat leek goed gedacht, maar toen ze bij de plek kwamen waar heer Ollie het station verlaten had, was er geen spoor van een ingang te vinden. De rotswand rees stijl voor hen op, en zelfs het bordje 'Tater' dat de doorgang gesierd had, was verdwenen.
„Ook dat nog!" riep heer Ollie uit. „Alles is anders, terwijl ik er bij sta. Het wordt me te veel."
„Ja, natuurlijk," zei Tom Poes. „Er is iets mis met dat pakje. We kunnen beter naar huis gaan."
Heer Bommel schudde echter het hoofd en begon weer te lopen.
„Men behoort zijn beloftes na te komen", sprak hij. „Wijs me de weg, en zeur niet over naar huis gaan en zo. Als je die afstand te voet hebt afgelegd, kan ik het ook, zelfs al ben ik aan het einde van mijn krachten, door ondervoeding."
Zo sprekende had hij een heuvel beklommen, en nu viel zijn blik op een eenzame zwerver die een stuk wildbraad zat te roosteren.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

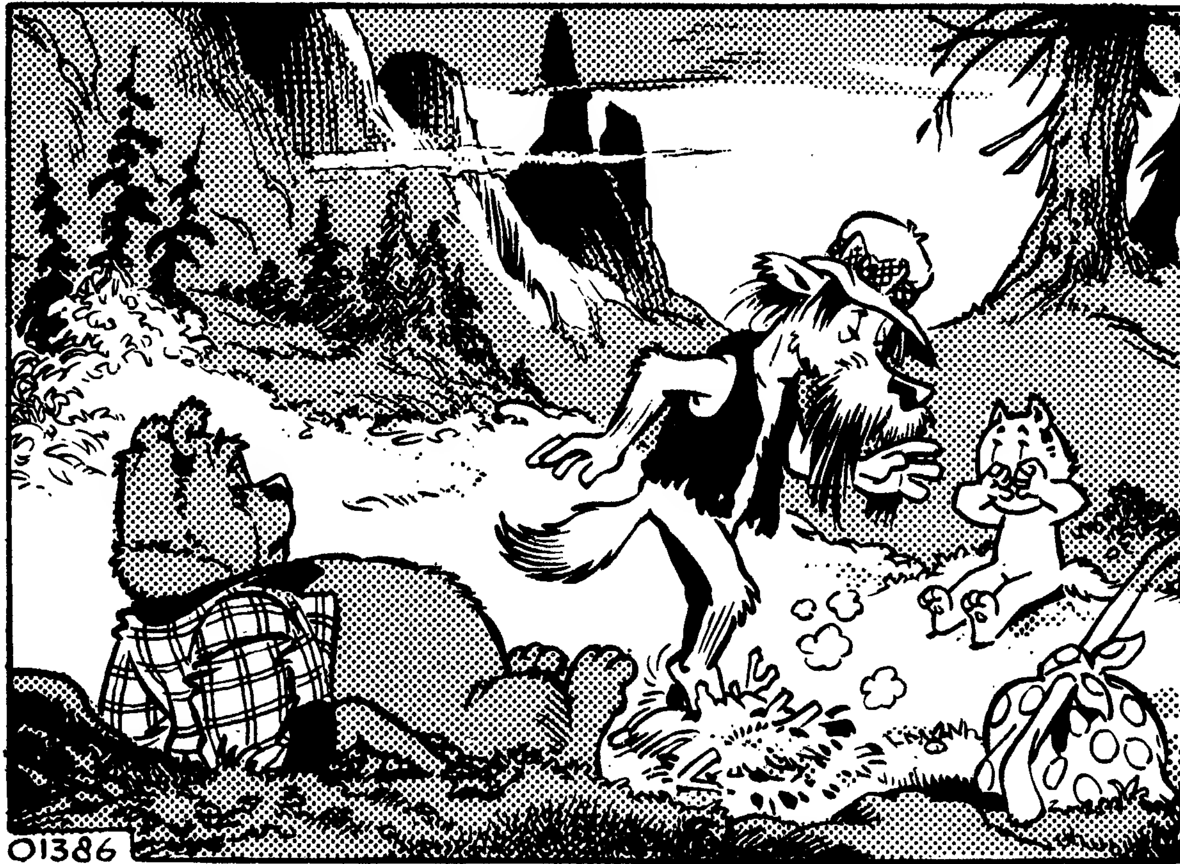

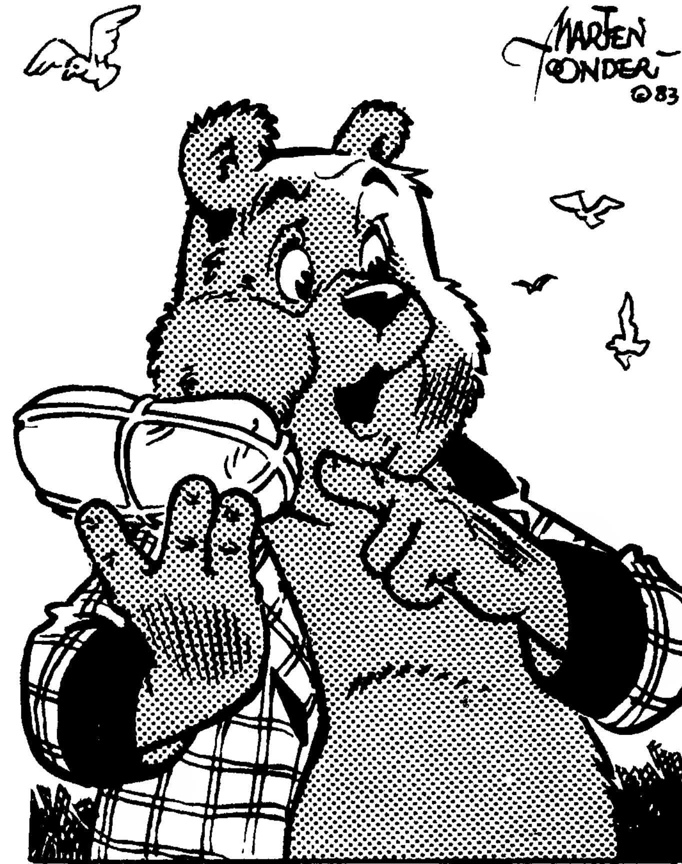

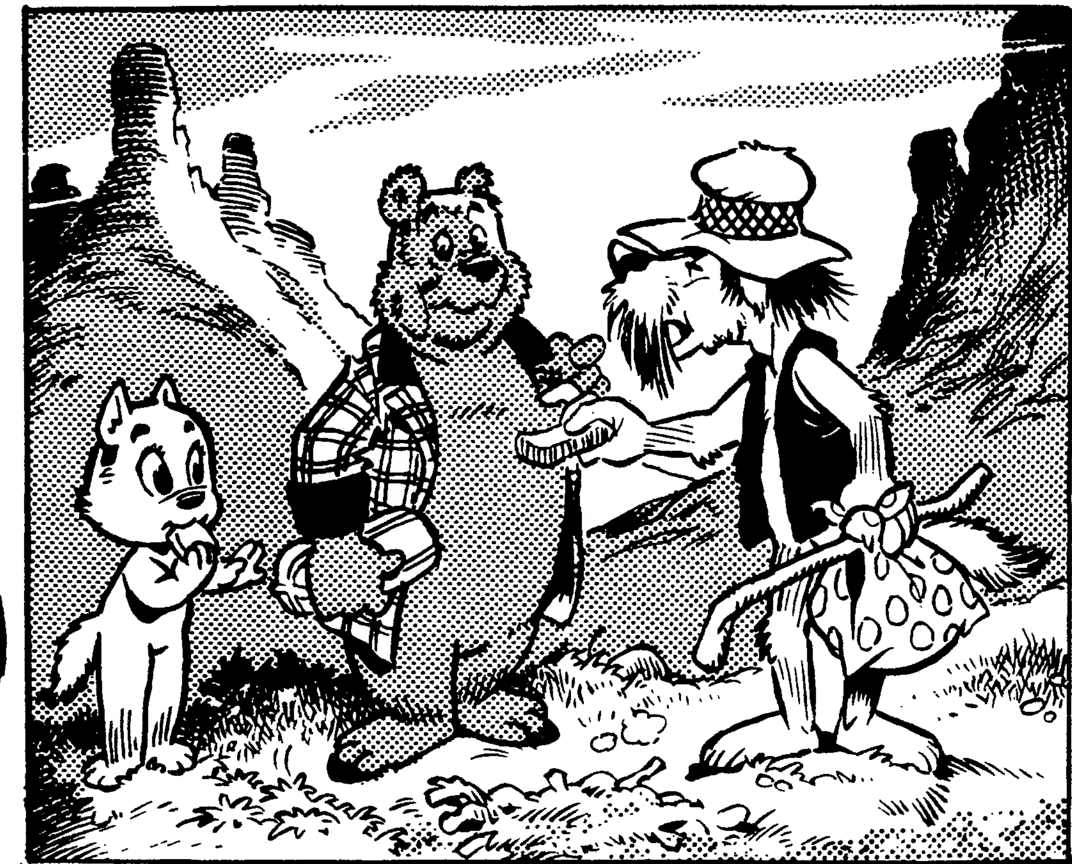
01385 Heer Bommel versnelde zijn pas, totdat hij bij het vuurtje was gekomen, en daar bleef hij aarzelend staan, een begerige blik op het voedsel werpend.
"Welkom," zei de zwerver. "Ga zitten en eet een stukje mee. Alleen eten is een eenzame bezigheid, en ik ben een herder die zijn kudde kwijt is. Klover is mijn naam."
"De mijne is Bommel," zei heer Ollie. "En ik zal graag gebruik van uw gastvrijheid maken. Vooral nu de ondergrondse verdwenen is."
Hij schoof een steen aan en hapte gretig in de kluif die hem werd toegestoken.
"De ondergrondse is niet weg," verklaarde Klover. "Die is er altijd, maar soms is de ingang niet te vinden. Meestal is er een inslag nodig om hem open te maken; maar je weet nooit wat er uit komt."
"Dat is waar," zei Tom Poes. "Gisteren kwam er een besteller uit met een pakje. Dat moeten we bezorgen, maar het is moeilijk omdat het adres steeds verandert."
De herder begon zwijgend aan zijn maaltijd, en geruime tijd werd de stilte slechts verbroken door kluifgeluiden en het geknap van brandende takken, terwijl de duisternis viel. Heer Bommel was reeds, door vermoeidheid overmand, in slaap gevallen, toen Klover opnieuw het woord nam.
"Dat was dan natuurlijk een wisselpakje," zei hij. "Dat gebeurt vaker. Wees er vooral voorzichtig mee. Welterusten."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

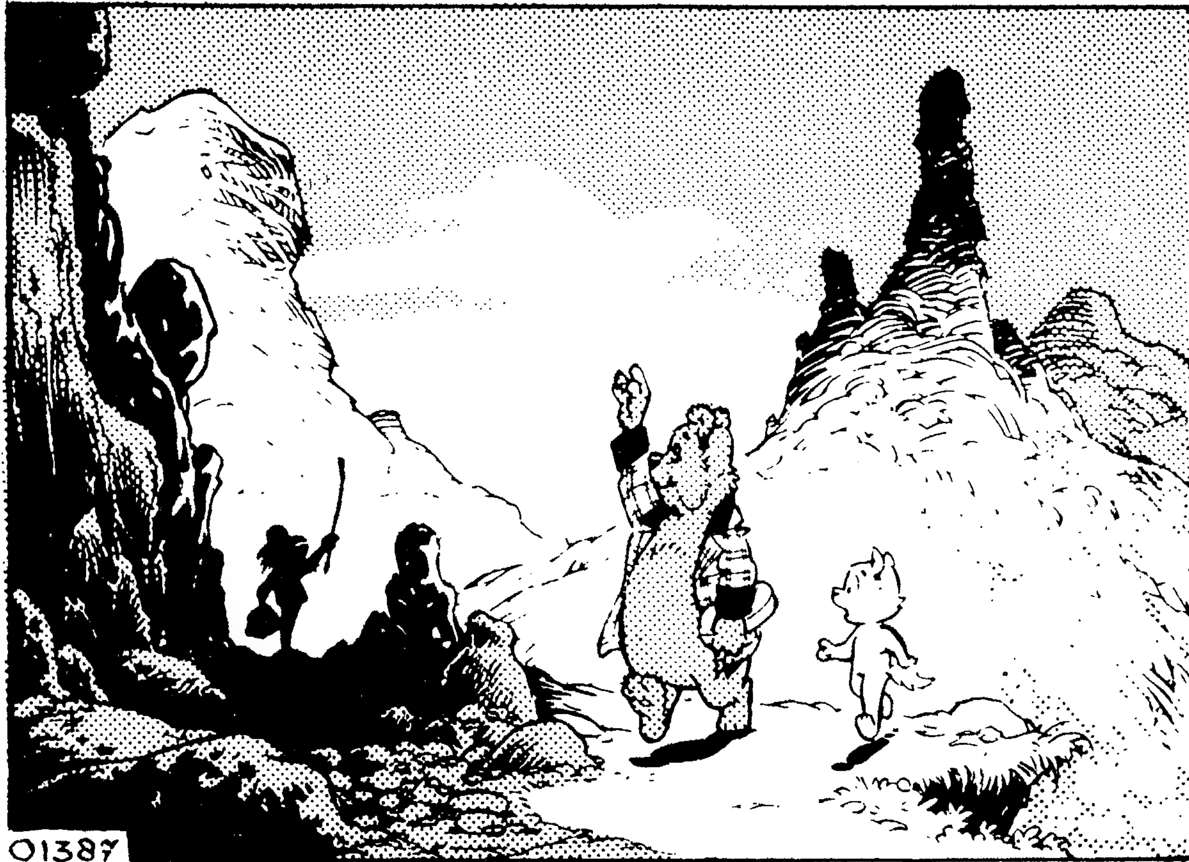

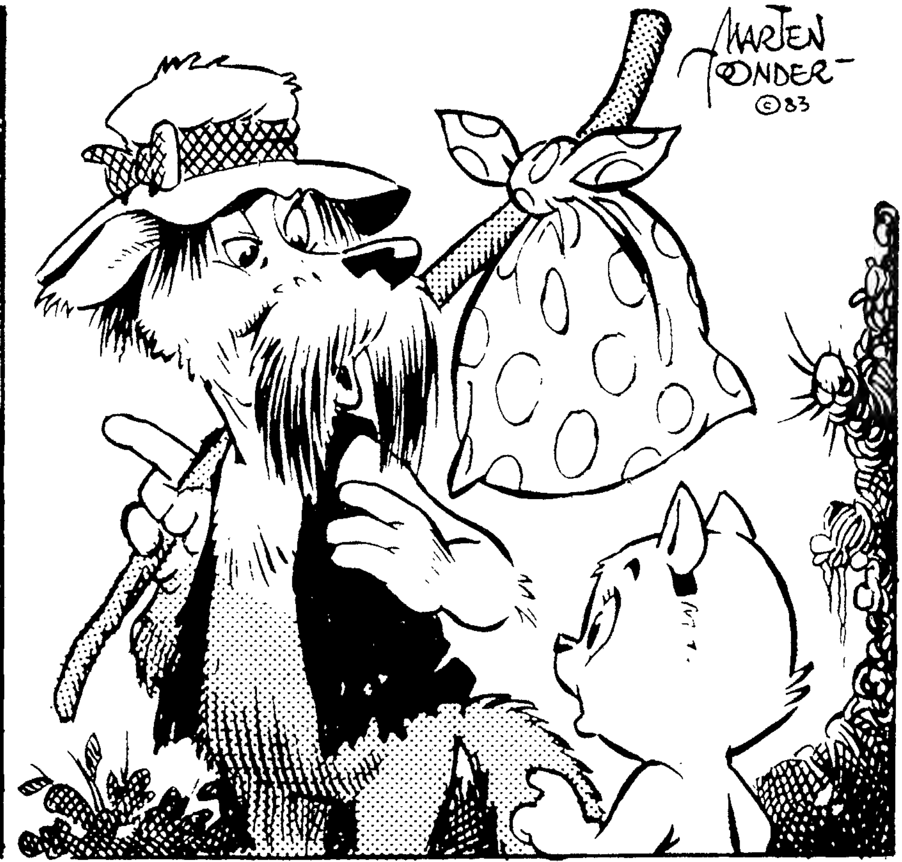

01386 Toen heer Olie de volgende morgen de ogen opsloeg, was de herder bezig om de resten van zijn vuurtje onder de aarde te werken.
"Stof keert terug tot stof," sprak hij. "Asjes tot asjes. Zo is het."
"O," mompelde heer Bommel. "Asjes. Dat herinnert me aan mijn boodschap."
Hij richtte zich moeilijk op en greep zijn pakketje.
"Dit moet ik bezorgen," legde hij uit. "Bij Bor Bolderik, in de Gele Vang. Dat heb ik beloofd, en daarom is het heel belangrijk. Ik ben mijn ding kwijtgeraakt, zodat ik weet hoe ernstig dat is. En men komt zo licht in grote moeilijkheden wanneer men aan het verkeerde adres is."
"Zeg dat wel," zei Klover. "Ik moet mijn kudde gaan zoeken, want die is ook aan het verkeerde adres."
Hij tastte in zijn dichtgeknoopte doek en haalde er een paar stukken brood uit.
"Hier is je ontbijt," hernam hij. "In het vervolg kan je beter zelf iets te eten meenemen als je met een wisselpakje aan het werk gaat. En Bor Bolderik? Wees voorzichtig; die zit in grote moeilijkheden."
"Oho!" riep heer Ollie uit. "Ik heb gisteren persoonlijk zoveel meegemaakt, dat mijn oren er van tuiten. Men zal mij niet meer met een aardig gezichtje op de schenen trappen, bedoel ik."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

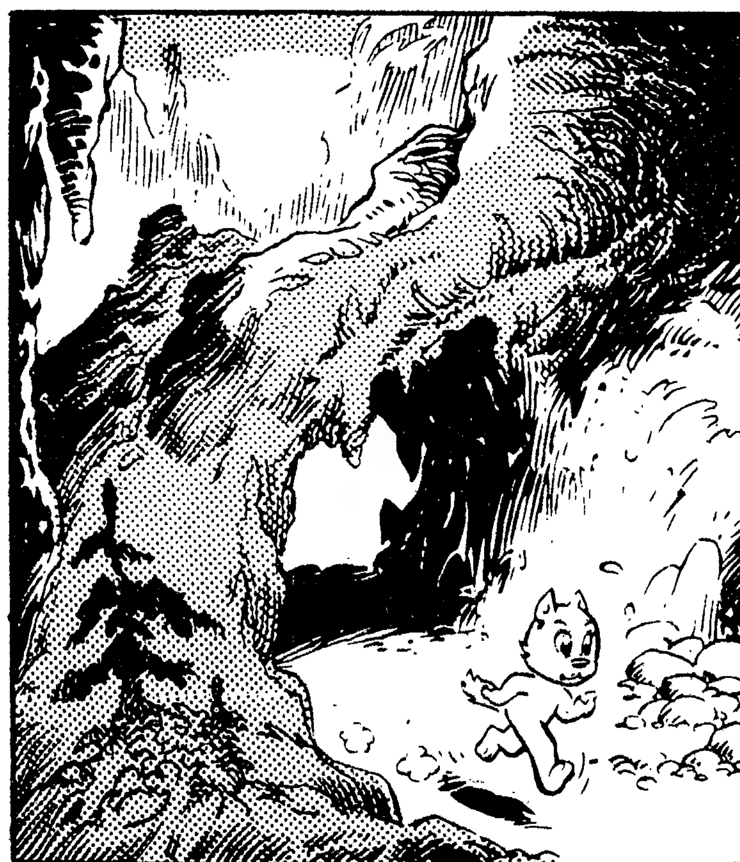
01387 — Heer Bommel en Tom Poes namen hartelijk afscheid van Klover en liepen verder.
"Een aardige baas," sprak de eerste. "En heer, als je begrijpt wat ik bedoel. Daarom heb ik hem geen geld voor zijn maaltijd gegeven, want dat speelt voor zo iemand geen rol, terwijl ik er erg door ben opgeknapt. Alleen praatte hij wat vreemd."

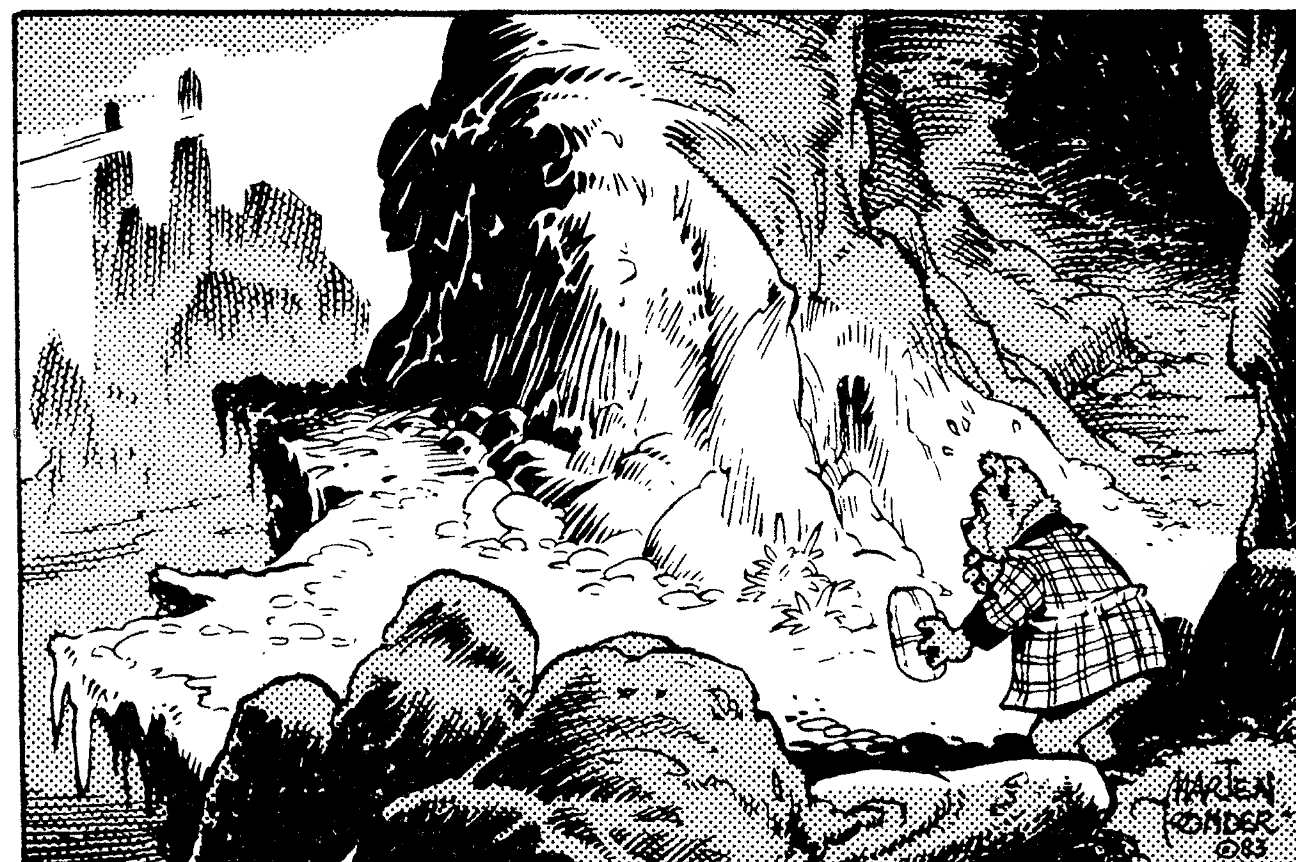
"Hm," zei Tom Poes. "Dat herinnert mij eraan, dat ik hem nog iets moet vragen. Loopt u maar rechtdoor deze weg af; dan haal ik u wel in."
Hij holde terug, en al gauw haalde hij zodoende de herder in.
"Wacht even!" riep hij, toen deze verbaasd omkeek. "Ik wil graag weten, wat een wisselpakje is, want ik heb er nog nooit van gehoord."
"Dan is het moeilijk uit te leggen," mompelde de ander. Hij dacht een poosje na, en hernam toen: "Zo'n ding is een pakje waarvan de afzender niet weet wat hij bedoelt. Dat komt vaker voor dan je denkt; ik heb er al heel wat gehad en er mijn vuurtje mee aangemaakt. Maar meestal komt het in de ondergrondse terecht, en de bestellers daar nemen zo iemand graag te pakken."
"Bestellers in de ondergrondse?" herhaalde Tom Poes. "Ook nooit van gehoord."
"Dan weet je het nu," zei Klover. "Het ritselt er van. Maar nu moet ik aan het werk, anders wordt mijn kudde een wisselkudde."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

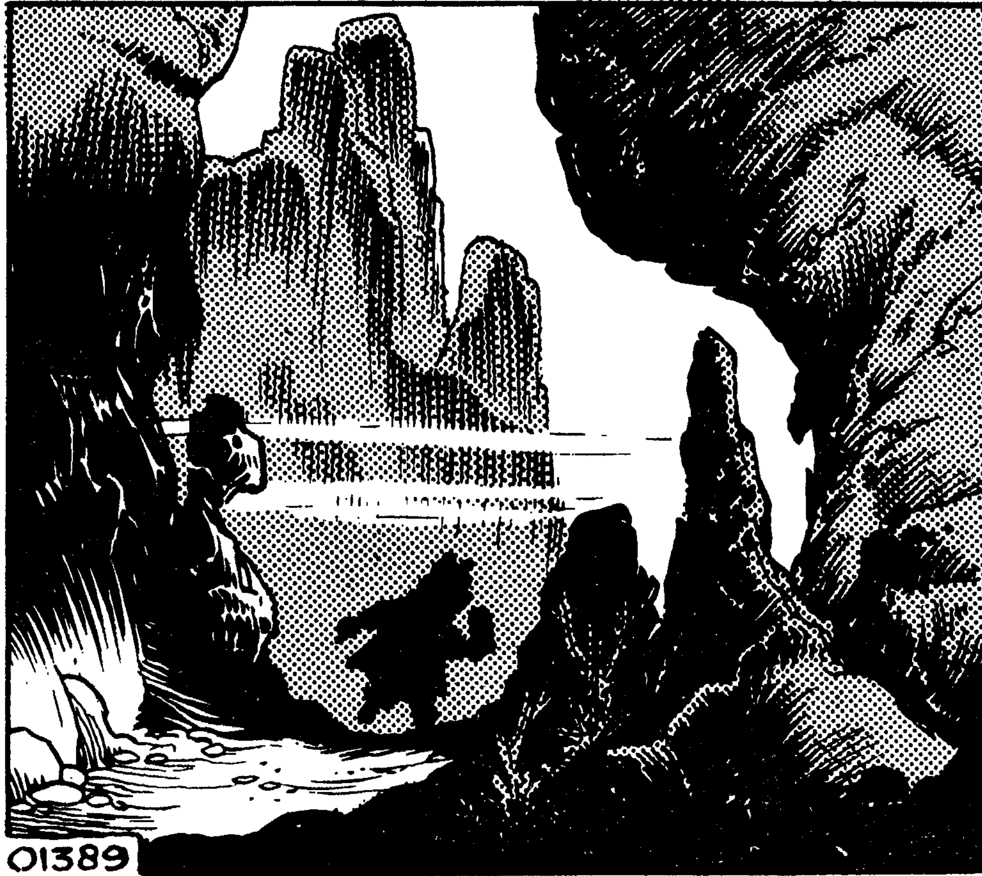

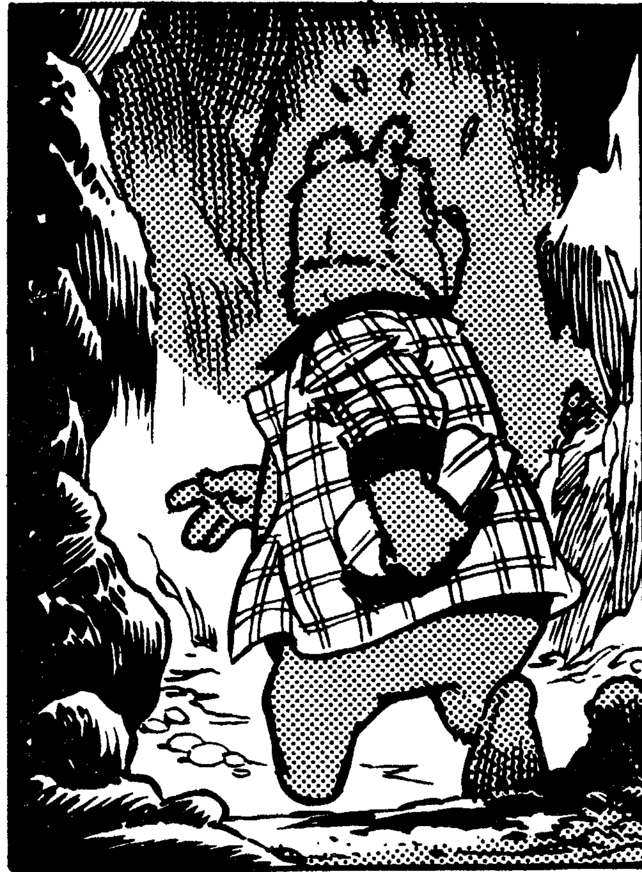

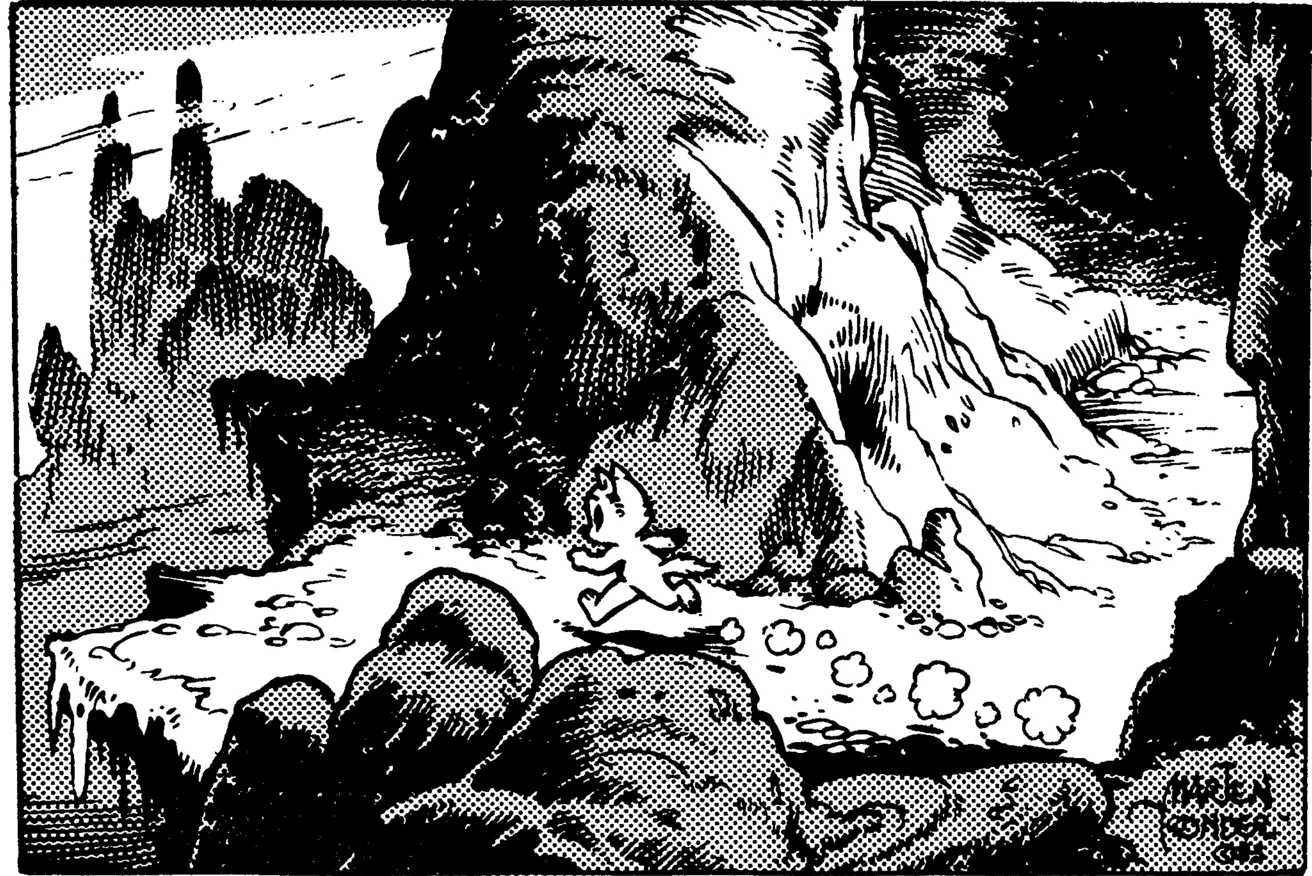
01388 — De herder liep verder en Tom Poes ging peinzend op een steen zitten.
''Die uitleg geeft te denken,'' zei hij tot zichzelf. ''De verzender van een wisselpakje is iemand, die niet weet wat hij bedoelt. Hm. Die ondergrondse klopt trouwens ook wel aardig. En dan die besteller . . . Hoe was zijn naam ook maar weer?''
Toen sprong hij op en begon te draven.
''Ik moet heer Ollie waarschuwen,'' mompelde hij. ''Zo gauw mogelijk. Maar waar is hij gebleven?''
Heer Bommel was rechtdoor gelopen, zoals Tom Poes hem gezegd had. De weg voerde omhoog, en de bergen om hem heen werden steeds hoger, zodat hij zich beklemd begon te voelen. Dat gevoel werd er niet beter op, toen het pad zich plotseling versmalde en langs een steile afgrond voerde. Kille nevels kronkelden door de kloof en de wind klaagde zachtjes om de pieken, zodat hij huiverend de pas inhield.
''D-dit is eigenlijk een tweesprong,'' stelde hij aarzelend vast. ''Welke weg moet ik nu nemen? Rechtdoor, zei Tom Poes, die me weer eens in de steek heeft gelaten. M-maar die afgrond t-trekt me niet zo aan. Ik kan beter die andere weg rechtdoor nemen; die gaat tenminste tussen de rotsen door.''

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

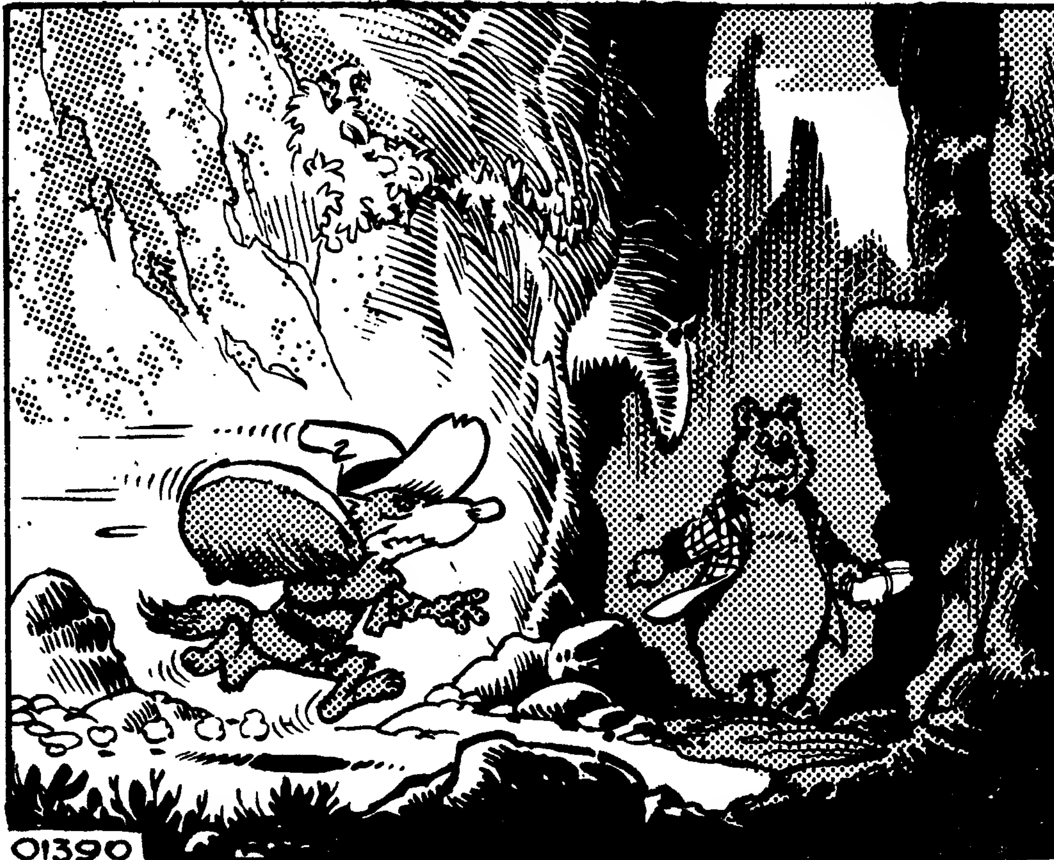

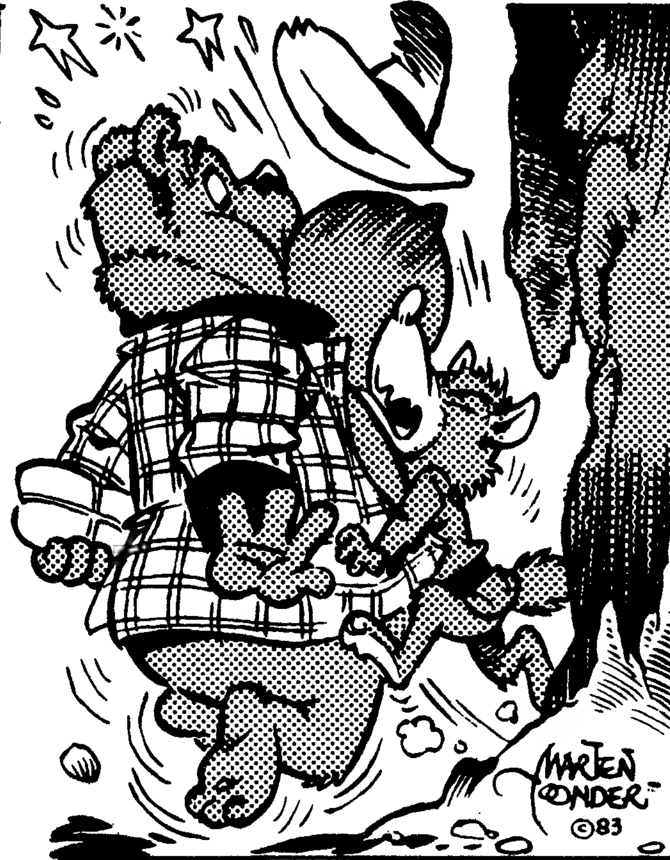
01389 Het pad kronkelde tamelijk stijl omhoog, zodat heer Bommel al gauw buiten adem raakte en tot nadenken verviel.
"Het bestellen begint een levenswerk te worden," hijgde hij tot zichzelf. "Als ik niet was wie ik ben, zou ik zeker een ander leven leiden. Maar ik heb wel geleerd, dat het uiterlijk bedriegt. Wie had kunnen denken, dat een mooie dame zo lelijk en een monster zo zielig kon zijn? In mijn opdracht staat dat een heer hulp moet bieden aan hulpbehoevenden, maar hoe herkent men zo iemand? Nu ja, gisteren heb ik zóveel hulp gegeven, dat ik dit pakje alleen maar hoef te overhandigen zonder te vragen of er soms hulp nodig is. Ik weet nu wel beter, bedoel ik."
Hij begon langzamer te lopen en keek zoekend om zich heen. Het pad voerde nu weer naar beneden, en de bergwanden sloten hem van alle kanten in zodat zijn uitzicht lelijk belemmerd werd.
"Als dit nu maar de goede weg is," mompelde hij bekommerd. "De uitleg van Tom Poes was allesbehalve duidelijk voor iemand die zoveel aan zijn hoofd heeft. Waar is de jonge vriend trouwens? Hij zou me inhalen, zei hij, maar hij is nergens te zien. Mooi is dat."

Tom Poes deed echter zijn best. Hij rende het pad af, maar bij de wegsplitsing holde hij rechtdoor naar het rotspaadje, dat langs de afgrond liep.
"Heer Ollie kan toch nog niet ver gekomen zijn," dacht hij. "Als hij nu maar de goede weg genomen heeft. Dit is de weg rechtdoor; maar met hem kan je nooit weten."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01390 Heer Bommel liep aarzelend voort, totdat het pad een scherpe bocht maakte.
"Ik moet naar de Gele Vang," stelde hij vast. "Maar waar is dat? Hoe kan ik mijn plicht doen, zonder richtingbord? Als ik... Als ik maar niet verdwaald ben! In de Zwarte Bergen kan van alles gebeuren..."

Dat was waar. Op het moment dat hij de hoek omsloeg, werd hij vol in de tors getroffen door een voortsnellende vreemdeling, die niet goed uitkeek. Het was een lelijke botsing, die de voortschrijdende heer de adem benam, en hem sterren voor de ogen toverde. Maar de ander was er slechter aan toe, omdat hij door de haast niet vast op de voeten stond.

Hij sloeg dan ook achterover, met zijn hoofd op eens teen, en bleef onbewegelijk liggen.
"Oemps..." stamelde heer Ollie, langzaam van de schrik bekomend. Hij boog zich over de gevallen gedaante, en hernam: "U moet in het vervolg beter uitkijken. Dit is een smal wegennet, bedoel ik. U kunt elk ogenblik een heer in gedachten tegenkomen, en dan..."
Hij zweeg, want hij werd getroffen door de beweginglooshei d van de ander, en hij krabde zich bezorgd het hoofd.
"Dit is niet in orde," mompelde hij. "Deze ongelukkige is er slecht aan toe! Wat nu? Hulpbehoevenden moeten geholpen worden,d at staat in mijn opdracht. Maar aan de andere kant... Wat nu, bedoel ik?"

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

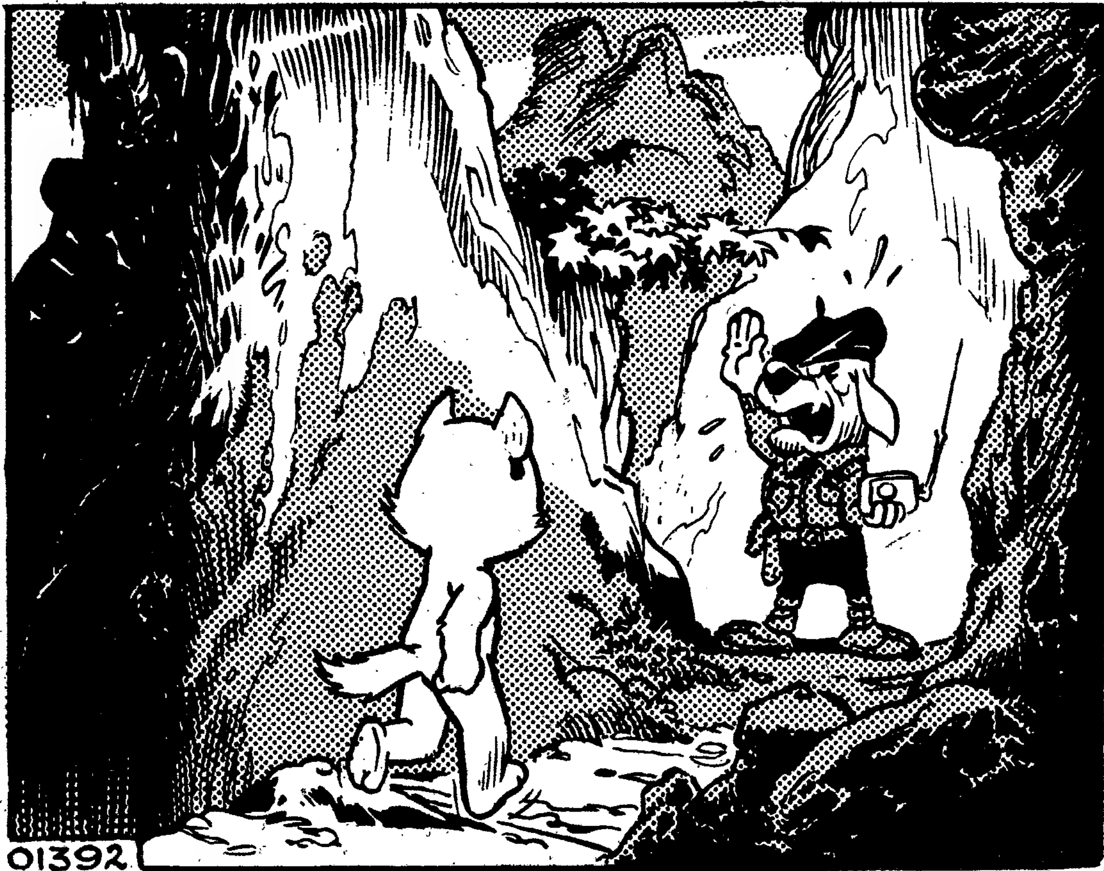

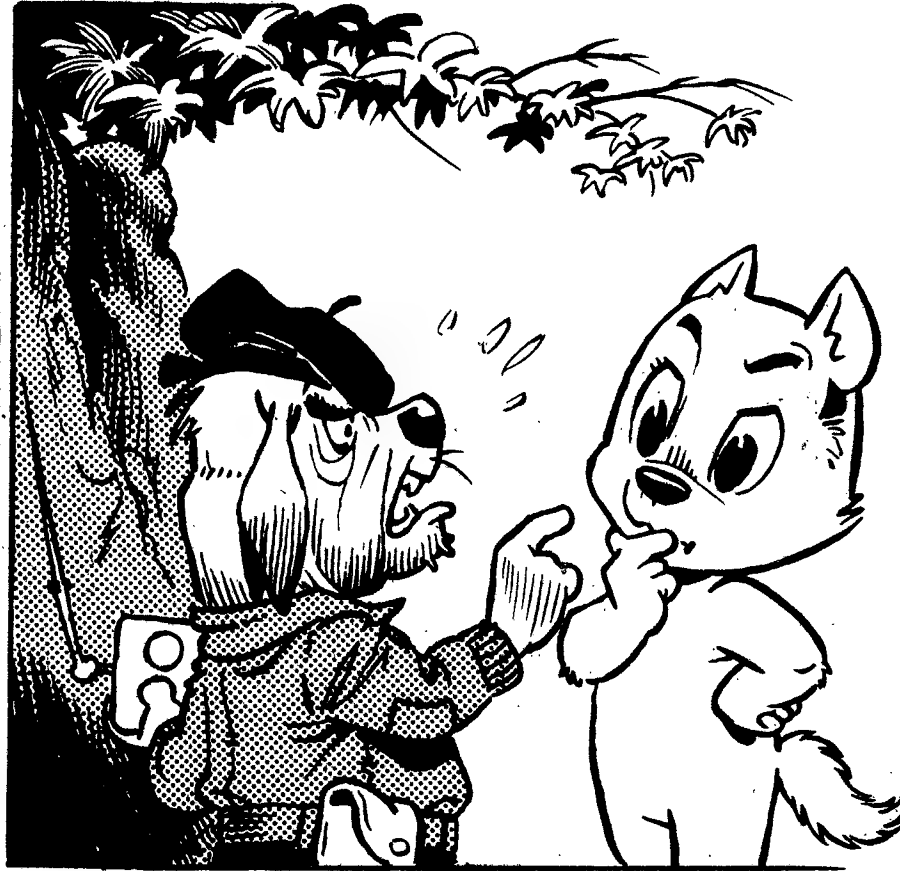

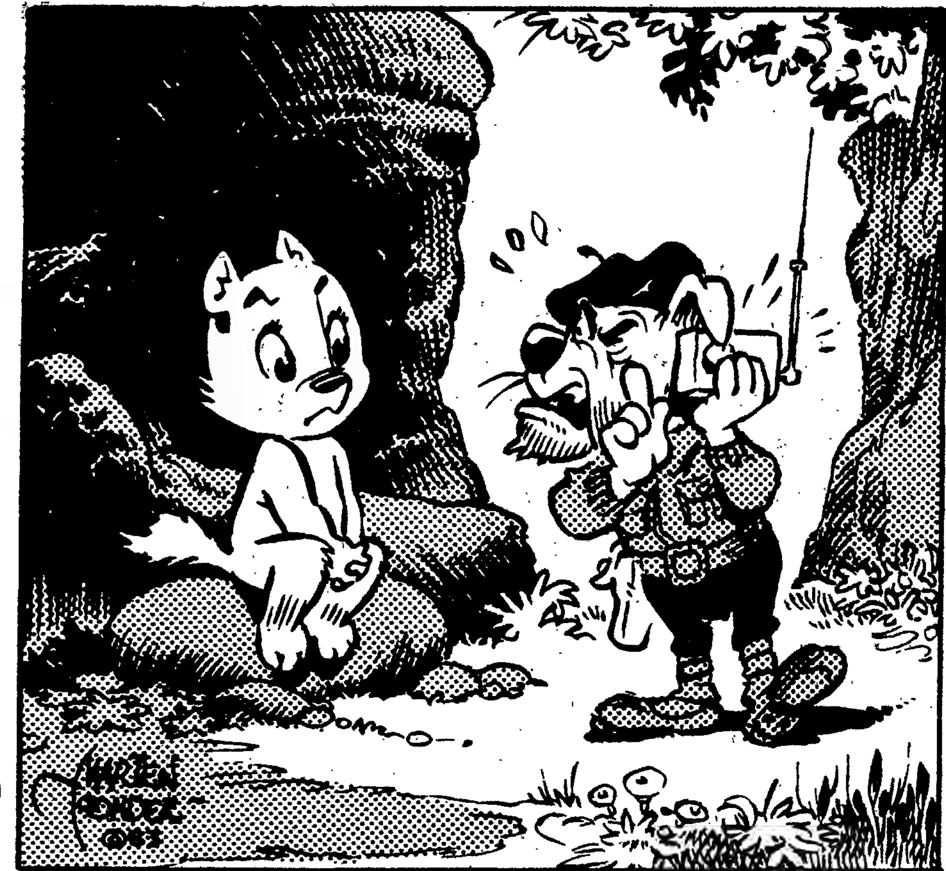
01391 Toen heer Bommel enige tijd vruchteloos naar het slachtoffer van de botsing gekeken had, richtte hij zijn aandacht op de omgeving, en tot zijn opluchting werd hij in de verte een eenvoudige hut gewaar.
"Gelukkig," prevelde hij. "Misschien woont daar iemand die hoofdzalf en pleisters in zijn medicijnkastje heeft. En wellicht een geneeskrachtige dronk, waar ik zelf ook behoefte aan heb. Ik zal eh... Ik zal hem daarheen dragen. Eigenlijk heb ik er genoeg van; van het dragen, bedoel ik. Maar de kracht van een heer is verbazend, ondanks zijn wankelend gestel. En heer Dorknoper waarschuwde me al, dat ik nu eenmaal onder zware lasten zit."
Hij deed het pakje voor Bor Bolderik in de zak van de verongelukte, en hees daarna de beide lasten op zijn schouders.
"De stakker had zware bagage bij zich," zuchtte hij, toen hij met knikkende knieën begon te lopen. "De lasten stapelen zich op. Ik ben heel benieuwd wat de dokter zal zeggen, als ik.... ooit weer thuis kom. Ach, thuis... Daar heeft Joost nu natuurlijk een versterkende lunch klaar met een spiegeleitje... Het wordt me werkelijk teveel!"
Zo klagende sjokte hij naar de hut, terwijl het zweet hem langs het gelaat gutste.
"Als Tom Poes me maar niet in de steek gelaten had," murmelde hij met zijn laatste krachten. "Dan had ik nu die bestelling kunnen doen, die me de keel uithangt. Maar de jonge vriend is natuurlijk naar huis gegaan."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01392 Tom Poes was natuurlijk niet naar huis gegaan. Hij volgde het pad dat langs de afgrond naar de Gele Vang voerde, en omdat hij geen spoor van heer Ollie vond werd hij steeds ongeruster. Dat werd er niet beter op, toen hij aan het einde van het bergpad een gedrongen gedaante zag staan, die zich dreigend voor hem opstelde.

"Ho!" blafte deze. "Wat doe jij hier, huh? Blijf staan! Deze weg is afgezet door de BP. Wat ben jij voor eentje?"
"Ik zoek een heer in een ruitjesjas, die Bommel heet," zei Tom Poes. "Hij moest hier een bestelling doen, maar ik ben bang dat hij verdwaald is."
"KJlets," gromde de ander. "Je hebt hier niks te maken."
"Ik zal wel terug gaan," zei Tom Poes zuchtend, maar daar wilde de BP-figuur niets van horen.
"Je blijft hier," snauwde hij. "Teruggaan kan niet. Alle wegen zijn door ons afgezet. Dit is een nummer één geval, zie? Je zal moeten wachten todat we tijd voor jou hebben."
Op dat moment klonk er een fluittoon uit het instrument dat hij in de hand hield, en hij hief het op.
"S5 hier!" riep hij.
"De zaak is omsingeld!" riep een metalige stem uit het toestel. "Klaar voor aktie. Over."
"Je hoort het," zei S5, die Tom Poes scherp in het oog had gehouden.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

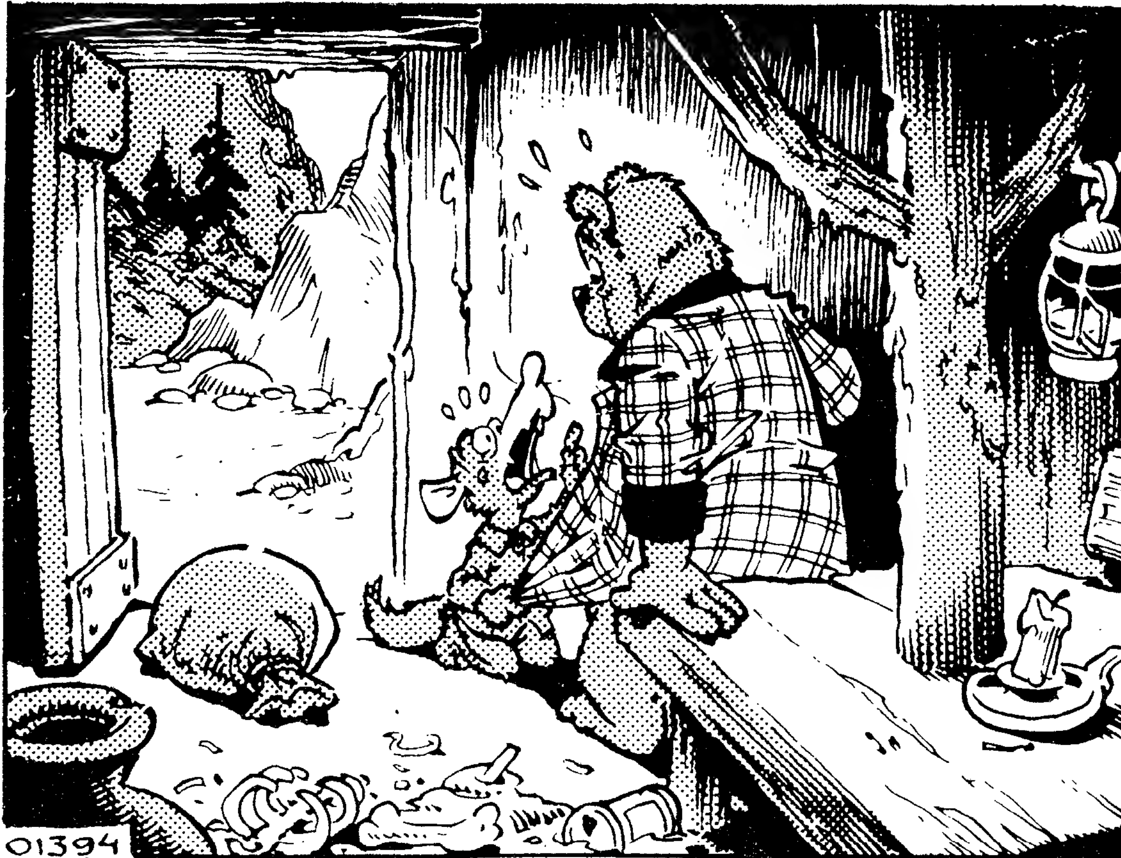
01393 Heer Bommel was intussen bij de hut aangekomen, en omdat de deur openstond, kon hij zich met piepende ademhaling naar binnen slepen. Maar daar vond hij niet de hulp waarop hij gehoopt had; ook niet nadat hij enige keren met bevende stem "Is daar iemand" had geroepen. Verslagen liet hij zijn lasten van de schouders glijden en keek om zich heen.

"Hoe vreselijk," mompelde hij. "Opgegeten voedsel op de vloer; maar nergens iets versterkends voor een uitgeput heer. Zelfs geen medicijnkastje. Wat nu?"
Op dat moment klonk er een geschuifel achter hem, en toen hij omkeek zag hij, dat de gewonde zich moeizaam had opgericht.

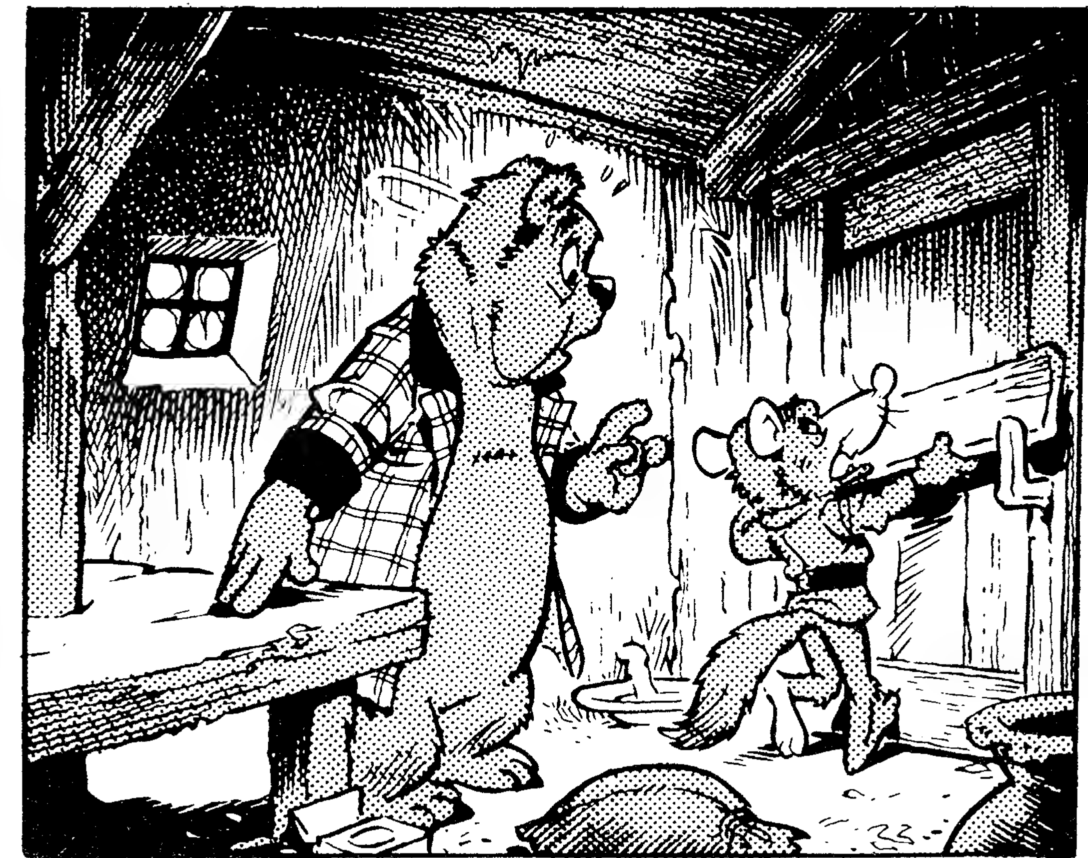
"Gelukkig," zei hij. "Ik was werkelijk bang dat u ontslapen was, en dan zou men allicht gedacht hebben, dat het mijn schuld was, zodat ik van de ene misstand in de andere trap."
De patiënt had met schele ogen toegeluisterd, doch hij herstelde zich, en tot verbazing van heer Ollie knielde hij snel op de morsige grond, terwijl hij in schreien uitbarstte.
"Doe me niks!" riep hij met een door tranen verstikte stem. "Ik ben onschuldig."
"Natuurlijk bent u onschuldig," gaf heer Bommel toe. "Dat zie ik zó. Het uiterlijk bedriegt, als u begrijpt wat ik bedoel. Dat weet ik uit bittere ervaring. En ik doe niets dan onschuldigen helpen. Daarom is het jammer, dat hier niemand thuis is om mij te helpen bij het helpen."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

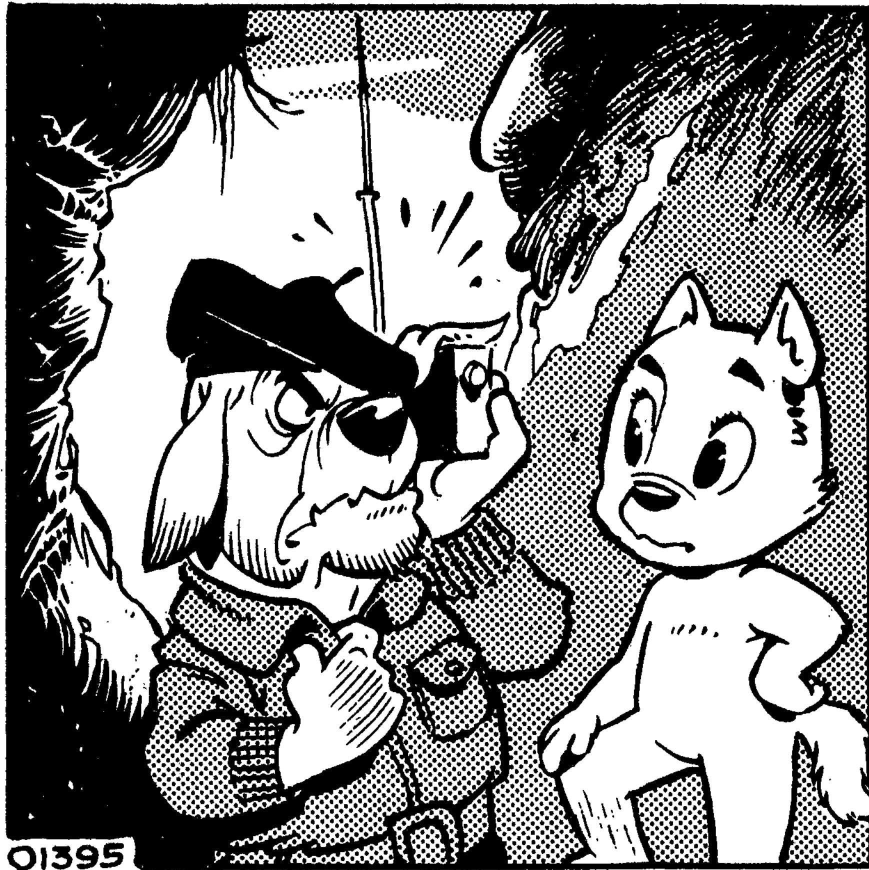

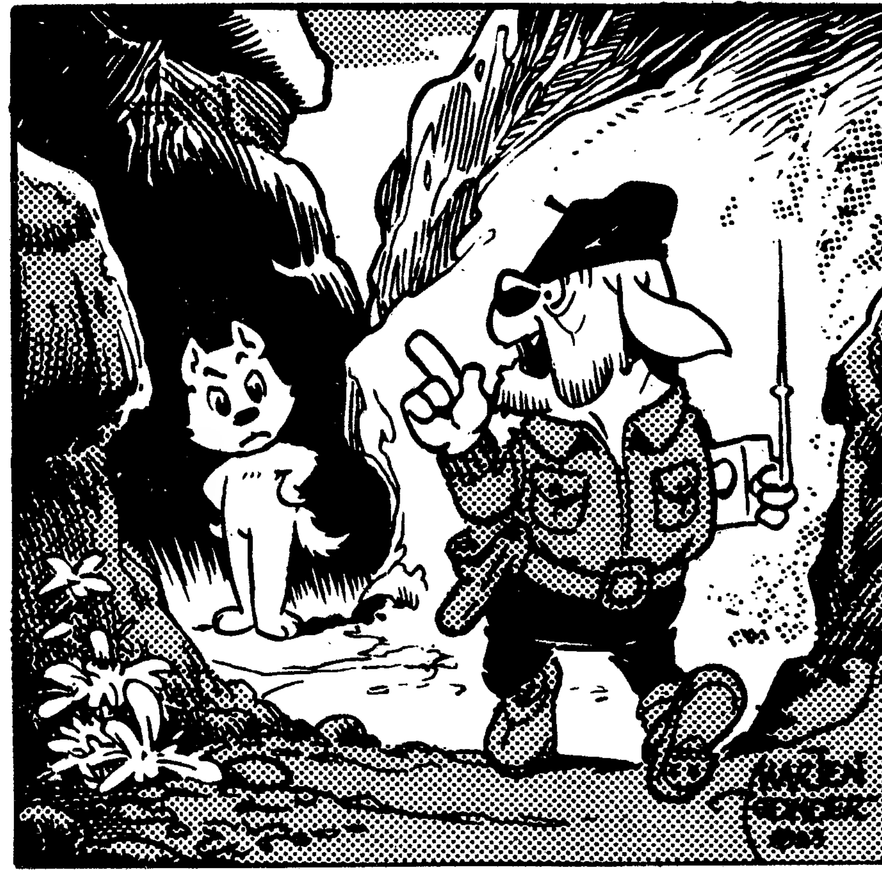
01394 De vreemdeling schuifelde nader en greep heer Ollie bij een jaspand.
''Wilt u mij helpen?'' riep hij betraand uit. ''Graag! De terroristen zitten achter me aan. Ik verkeer in groot gevaar en ik heb hulp nodig. U kunt me helpen, geachte heer. U hoeft alleen maar te zeggen dat u Balderik Bar bent, als er soms iemand aan de deur klopt.''
''Dat is niet zo moeilijk,'' zei heer Bommel. ''Maar hoe staat het met uw hoofd? Moet dat niet verbonden worden?''
''Doe geen moeite,'' zei het ventje, terwijl het opsprong en zich naar de deur haastte. Daar scharrelde het wat rond, maar heer Ollie was te zeer door een gedachte getroffen om er aandacht aan te schenken.
''Wacht eens,'' sprak hij tot zichzelf. ''Balderik Bar? die naam heb ik wel eens ergens gehoord, al was het toen Bolderik. Juist. Bor Bolderik. Maar die ben ik helemaal niet. Ik ben juist bezig het huis van die Bolderik te zoeken, die natuurlijk weer verkeerd op het pakje staat...''

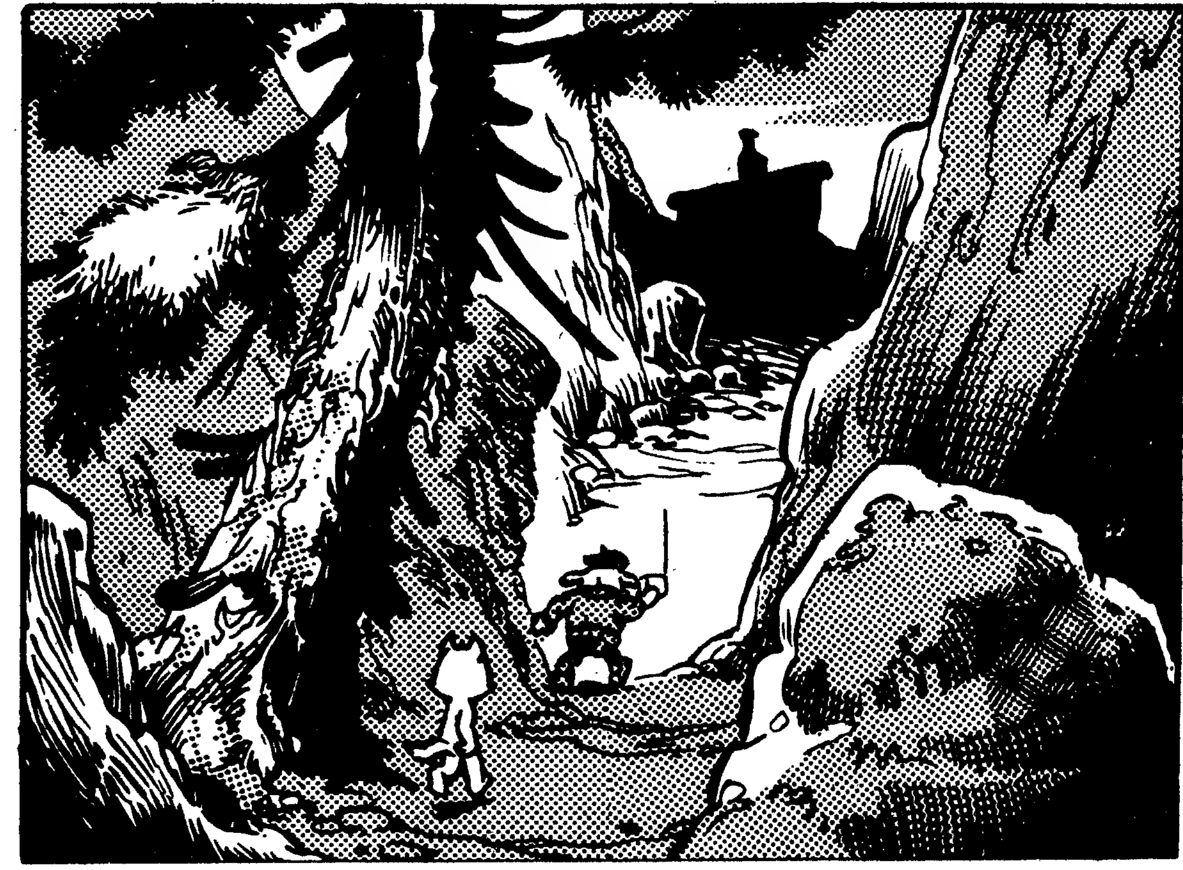
Hij werd in zijn scherpzinnige gedachtengang gestoord door het dichtvallen van de deur, en toen hij opkeek zag hij, dat zijn beschermeling bezig was een sluitbalk aan te brengen.
''Wat doet u toch?'' vroeg hij.
''Ik moet iedereen buiten houden,'' verklaarde de ander. ''U hebt mij teruggebracht naar het huis waar de faksisten mij zullen zoeken!''

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

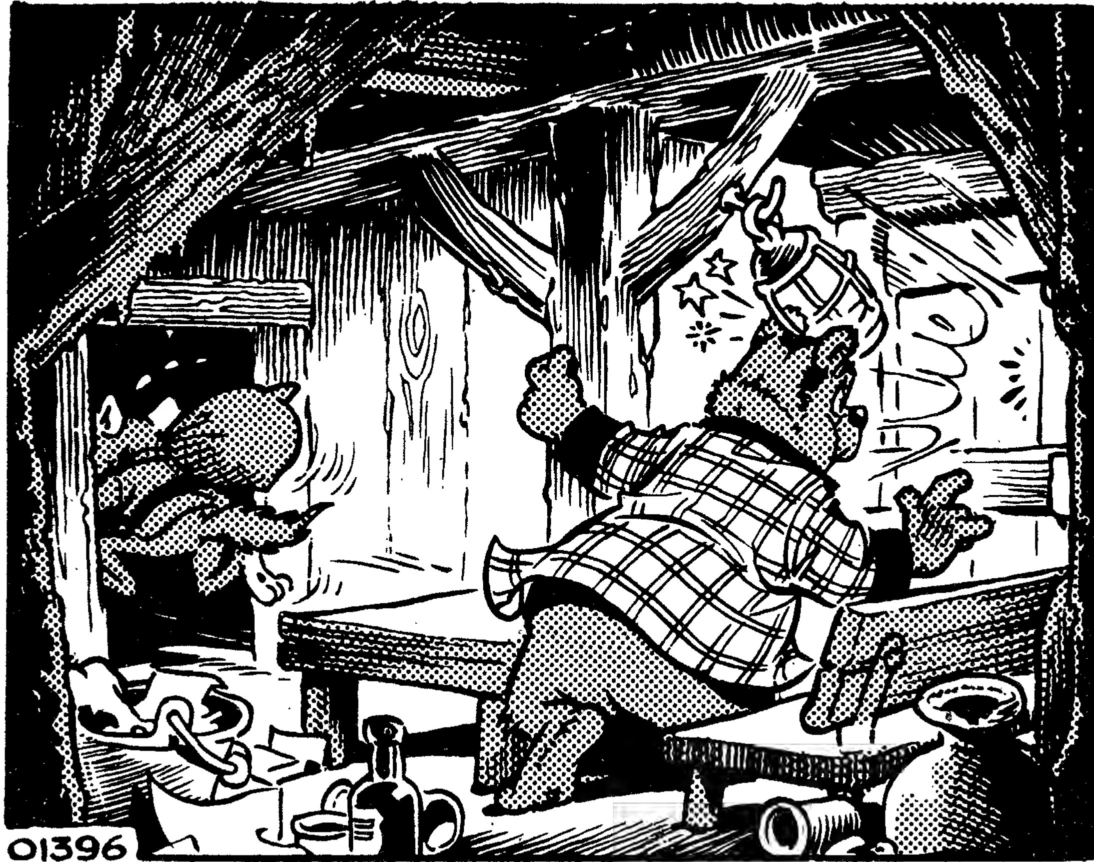

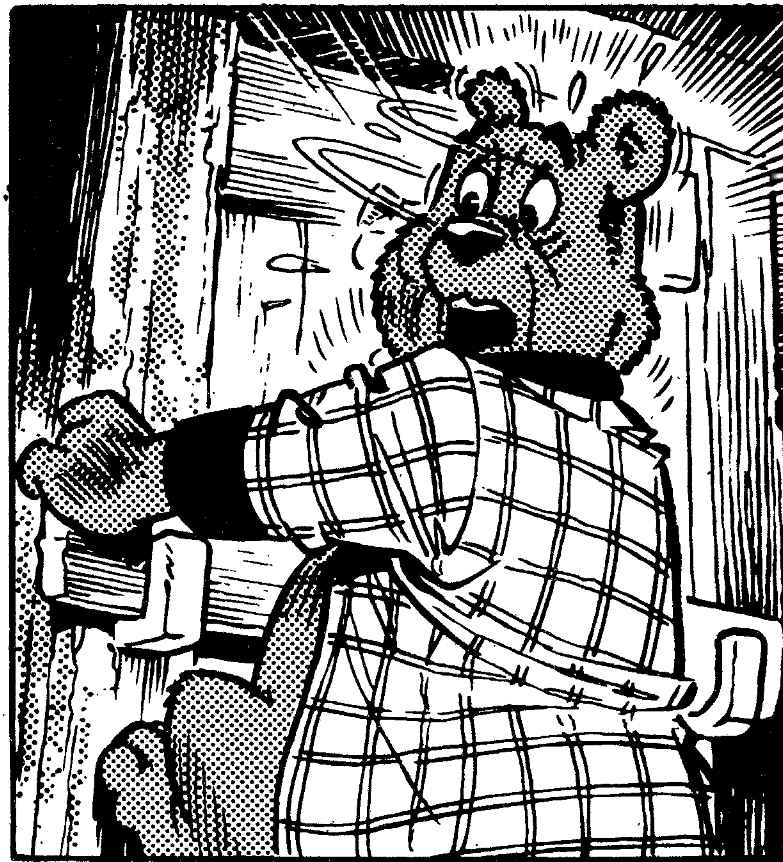
01395 Tom Poes stond nog steeds op het bergpad. Hij maakte zich zorgen over heer Ollie, en bovendien knetterde het portofoontje van S5 onheilspellend.
”X is zijn hol binnengegaan”, meldde de blikken stem. ”Draagt een zak en een neergeslagen gevangene. Over”.

”Verzamelen bij hol”, beval de BP-hoofdman. ”Actie zoals afgesproken. Uit”.
Hij begon met grote stappen te lopen en keek over zijn schouder dreigend naar Tom Poes.
„Van jou wil ik geen last hebben”, snauwde hij. ”Je kunt doorlopen, als je maar achter me blijft. En kom niet in het schootsveld. Dit is geen kinderspel”.
„Geen kinderspel”, herhaalde Tom Poes bij zichzelf. „Dat zal wel niet. De Zwarte Bergen hebben nooit gedeugd, en ik schijn nu tussen twee vijandige bendes geraakt te zijn. Maar dat is heer Bommel dan natuurlijk ook. Wacht eens; ze hadden het over een neergeslagen gevangene. Dat moet hem zijn. En dat is de reden, dat ik hem niet vinden kan”.
Hij verhaastte zijn pas, totdat hij vlak achter de voortmarcherende hoofdman liep. Hij vreesde dat heer Ollie in ernstige moeilijkheden verkeerde, en toen hij in de verte een hut in het oog kreeg, begreep hij dat het ernst begon te worden.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01396 Heer Bommel stond in de hut naar de balk voor de deur te kijken, en hij wilde juist vragen wat dat betekende, toen er dreunend werd geklopt.
"Doe open!", schreeuwde een rauwe stem. "Of we gebruiken geweld!"
"Er is b-bezoek", stamelde heer Ollie. "En ik moet zeggen, dat ik B-balderb-bar ben, als er iemand aanklopt. Wat een toestand voor een heer, die eigenlijk Bommel heet".
Zijn woorden werden overstemd door een zware bons, die gevolgd werd door daverend gebonk, en hij haastte zich verzenuwd naar de deur om open te doen.

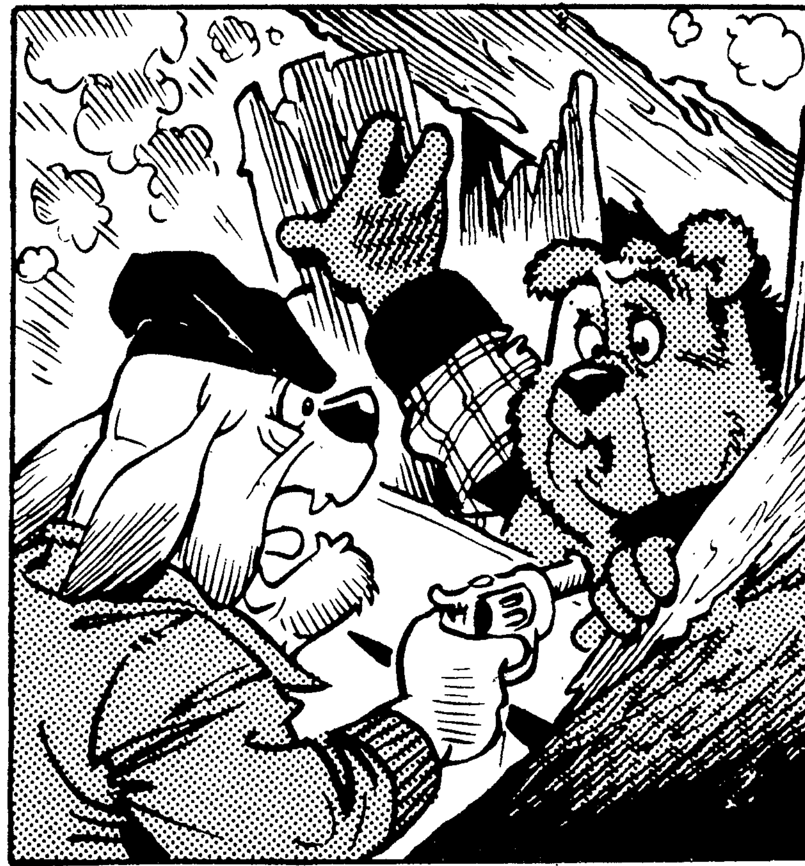
"D-die balk!", riep hij. "Waarom hebt u die balk ervoor g-gedaan? Hij zit vast, bedoel ik. Hoe kan ik zeggen, dat ik Bar ben, terwijl de deur gesloten is?"

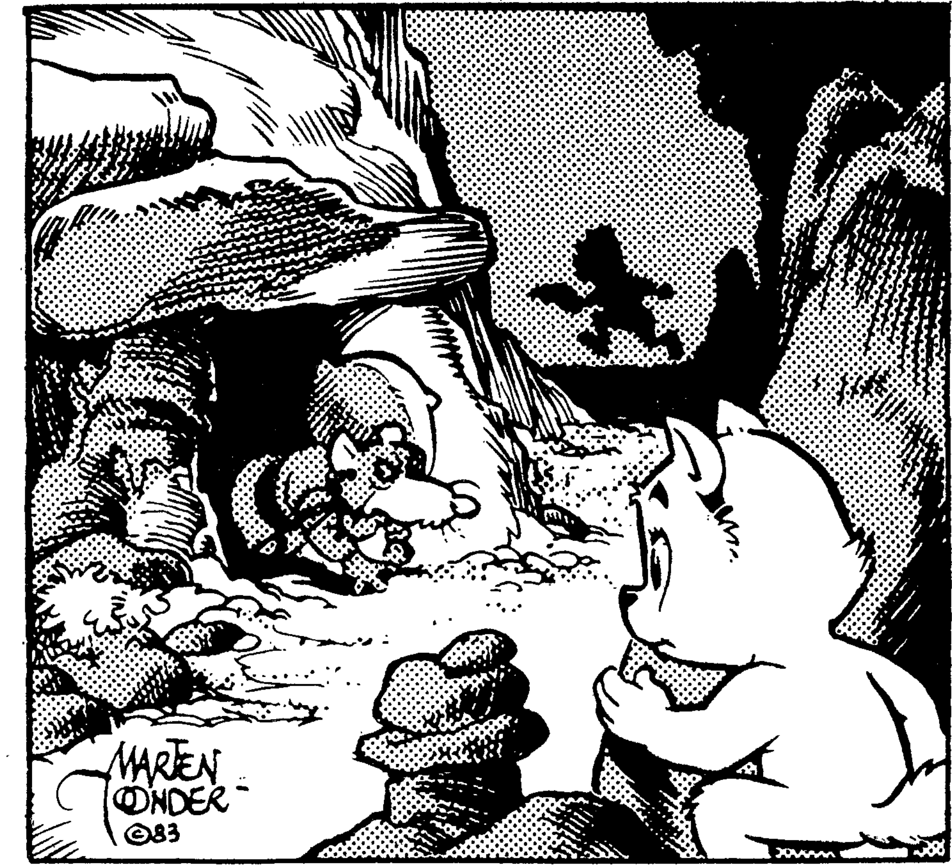
Hij kreeg geen antwoord, en toen hij verwilderd rondkeek, was er geen spoor meer van de vreemdeling te bespeuren.
"W-waar bent u?", vroeg hij nog, maar op dat moment werd de ingang kapot gebeukt door een zware boomstam. Het was een zware klap, en het is geen wonder dat de ongelukkige heer door brekende sponningen, slaglijsten en plankwerk aan het oog onttrokken werd.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

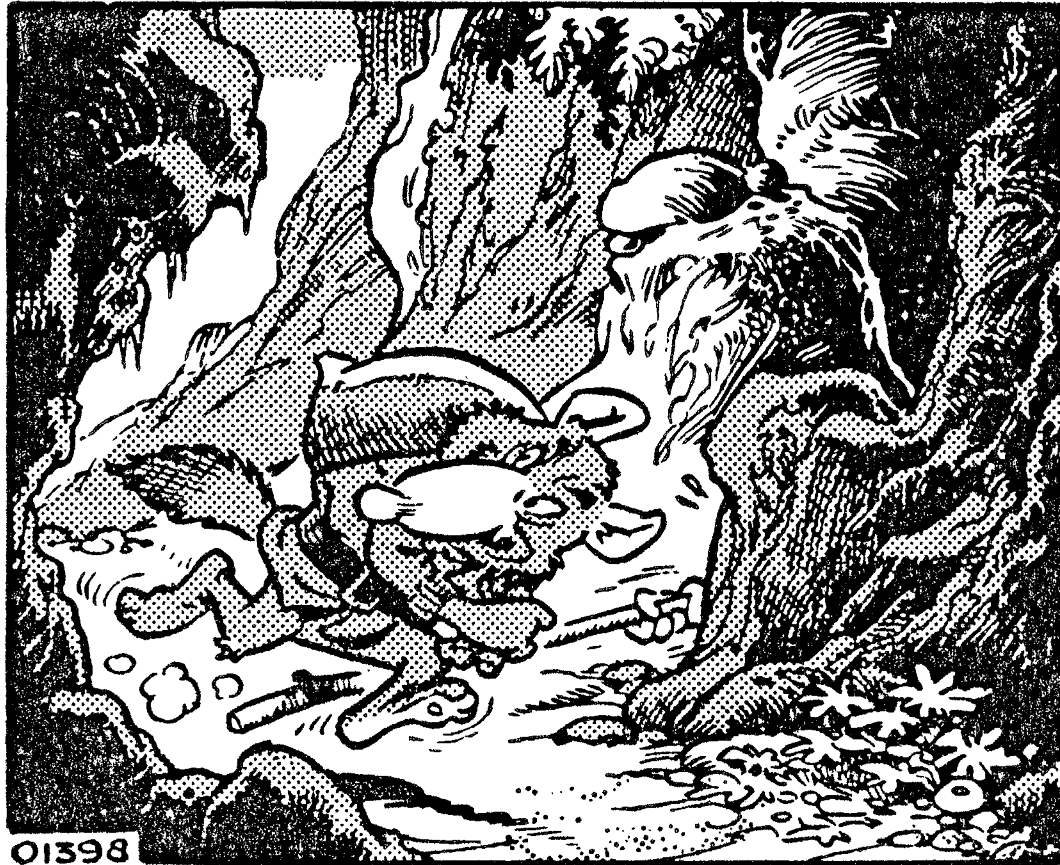
01397

01397 De klap met de stormram was zo hard aangekomen, dat de bouwvallige hut er ernstig onder geleden had. De voorkant was ingestort, en de rest hing ontredderd aan de steunbalken. Enige zwaar gewapende figuren stonden er voldaan naar te kijken, en één van hen zwaaide zijn bijl toen hij S5 aan zag komen.
"We hebben hem, chef!", riep hij. "Hij zit daar onder het wrakhout. Ik hoor hem krabbelen".
"Mooi werk", prees de aangesprokene. "Ik ga hem eruit halen. Houd hem in de gaten, want hij is tot alles in staat".
Zo sprekende trad hij op de beschadigde planken toe en schoof enige ervan terzijde, zodat het gelaat van heer Bommel zichtbaar werd. Deze knipperde pijnlijk tegen het daglicht, en werkte zich wat verder omhoog.
"Ik b-ben B-bor", stamelde hij. "D-dat heb ik beloofd. Bar, bedoel ik".
"Goed dat je het toegeeft", blafte de chef. "Balderik Bar, huh? Die moeten we hebben. Geef je over!"
"Balderik Bar?", herhaalde Tom Poes, die achter een rotsblok toekeek. "Daar deugt niets van. Hoe komt heer Ollie daarbij?"

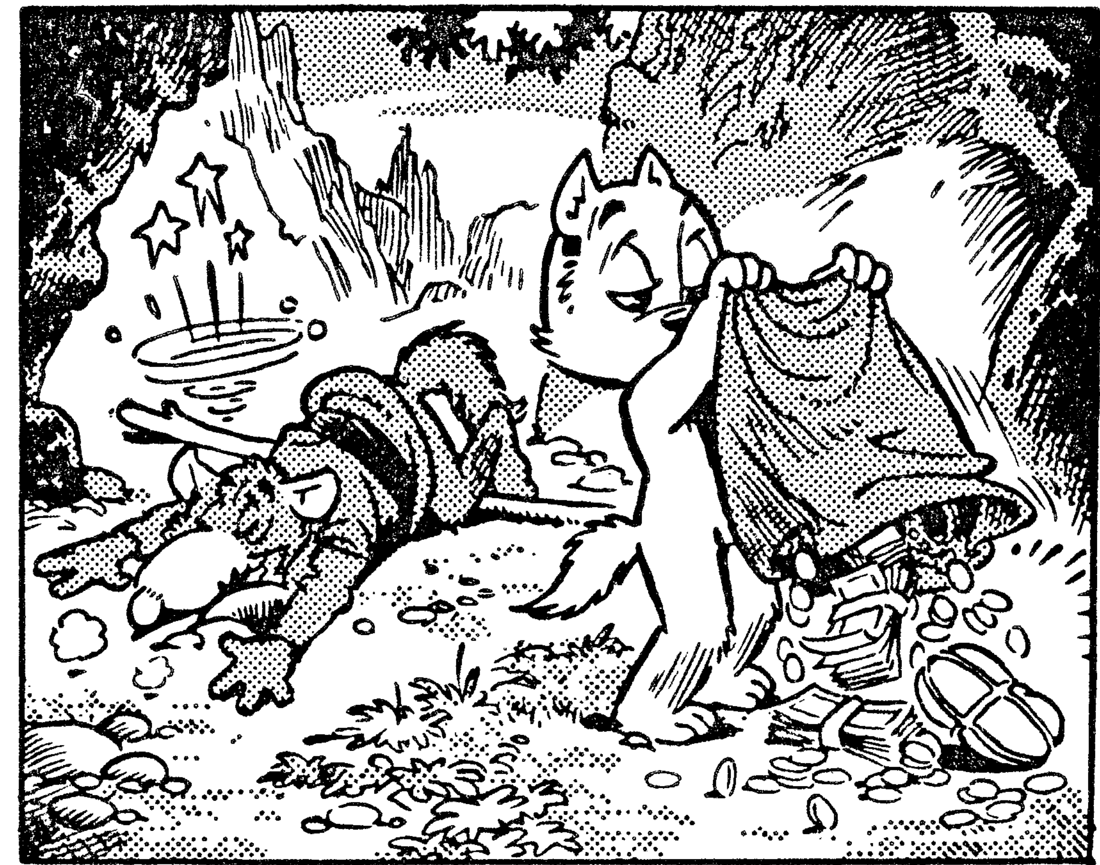
Op dat moment werd zijn aandacht afgeleid door een gedaante die schichtig uit een rotsspleet kroop. Het was de vluchteling die heer Bommel gevraagd had zich Balderik Bar te noemen, en die daarna door een onderaardse vluchtgang de hut verlaten had. Dat wist Tom Poes natuurlijk niet, maar de bewegingen en het uiterlijk van de onbekende stonden hem tegen.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

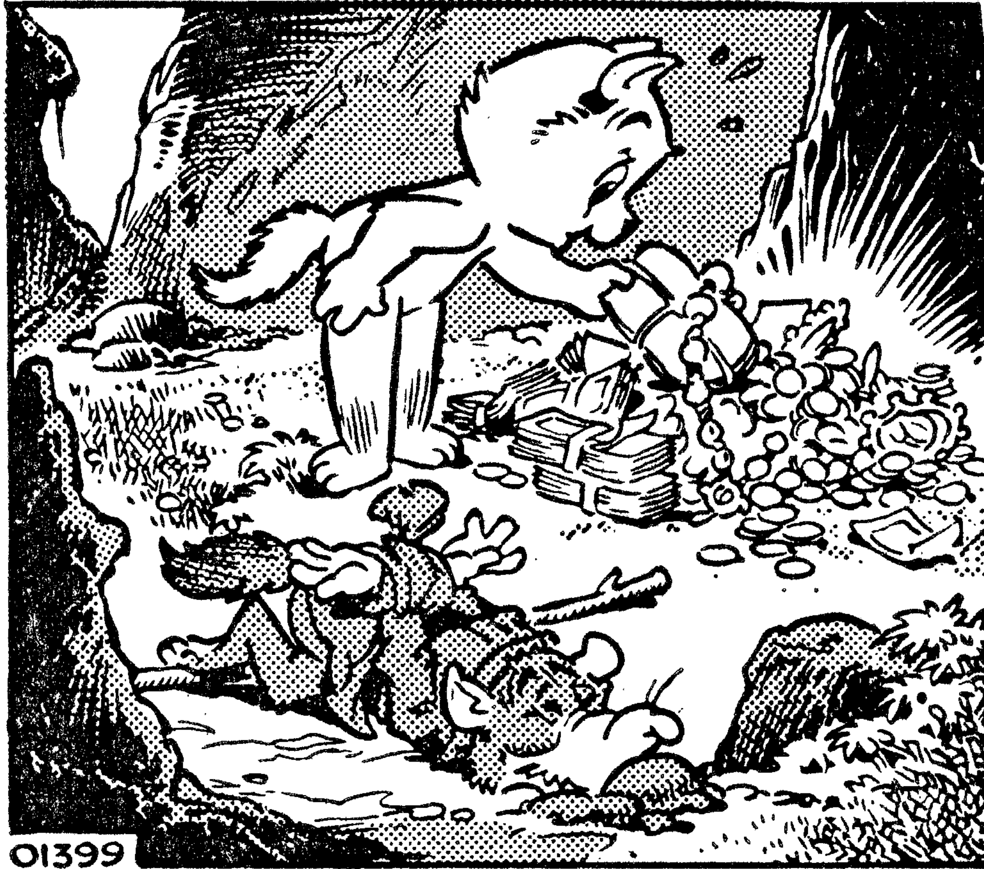

01398 Tom Poes zag dat de vreemdeling zich snel uit het rotsgat losmaakte en zijn buidel stevig vastgreep.
„Die dikke heeft me mooi geholpen", hoorde hij hem mompelen. "Balderik Bar noemde hij zich. Maar dat ben ik: Bar de Boze. Veilig en wel".
Hij vergiste zich echter in die veiligheid, en daaruit kan men leren hoe gevaarlijk het is in zichzelf te praten. Toen hij het op een lopen zette, werd hem een tak tussen de benen gestoken, zodat hij lelijk ten val kwam en voor de tweede keer die dag door een steen van zijn zinnen beroofd werd.
"Bar de Boze", zei Tom Poes, vanachter zijn rots tevoorschijn komend. "Ik weet niet wie je bent, maar voorzichtigheid kan geen kwaad. Ik zal je binden".
Hij keek zoekend rond, zonder een touw of een taaie stengel te vinden; en toen viel zijn blik op de zak die de ander met zich voerde.
"Die kan daarvoor wel dienen", stelde hij vast, en met die gedachte schudde hij de buidel leeg. Tot zijn verbazing rinkelde er een grote hoeveelheid gouden munten en kostbare sieraden op de rotsige bodem, afgewisseld door bundeltjes bankbiljetten. Hij gunde zich echter niet de tijd de inhoud nauwkeurig te bekijken, maar rolde de zak op en bond de gevallene de handen op de rug.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

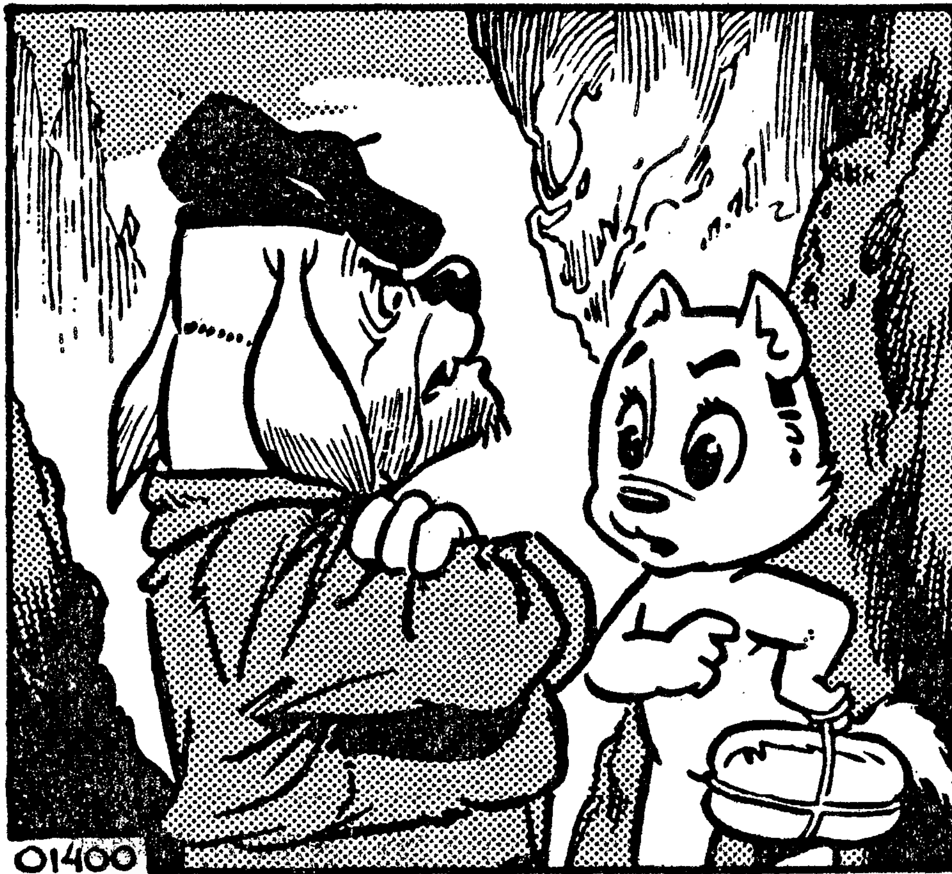

01399 Toen Balderik Bar op ruwe wijze met zijn eigen buidel gebonden was, begon Tom Poes de inhoud van de zak te onderzoeken. Het eerste wat hem opviel was het pakje dat heer Bommel zo plichtsgetrouw aan het bezorgen was.
"Juist", zei hij bij zichzelf. "Dit was geadresseerd aan Bor Bolderik. Alweer verkeerd, natuurlijk. Deze deugniet heet Balderik Bar. Maar in ieder geval weet ik nu dat heer Ollie bij dit geval betrokken is. Hij zal wel beroofd zijn, en de rest van de snuisterijen is natuurlijk ook van diefstal afkomstig. Maar waarom zei heer Bommel dat hij zelf Bar heet?"
Zo peinzende bestudeerde hij het adres dat op het pakje stond, en hij trok onthutst de wenkbrauwen op.
"Het is hetzelfde pakje", prevelde hij. "Maar het adres is weer veranderd, omdat het nu eenmaal een wisselpakje is. En dit adres is wel èrg vreemd".
Het duurde even voordat hij van zijn verbazing bekomen was, maar toen rende hij naar de overblijfselen van de hut, die steeds verder vervielen. S5 stond er voor en keek met grimmige voldoening naar het groepje dat over de heuvel verdween en dat heer Bommel gevankelijk meevoerde.
"Hela!", riep Tom Poes. "Ik weet niet wie je bent. Maar als je Bar zoekt, heb je daar de verkeerde te pakken. De echte ligt hier achter de rotsen".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

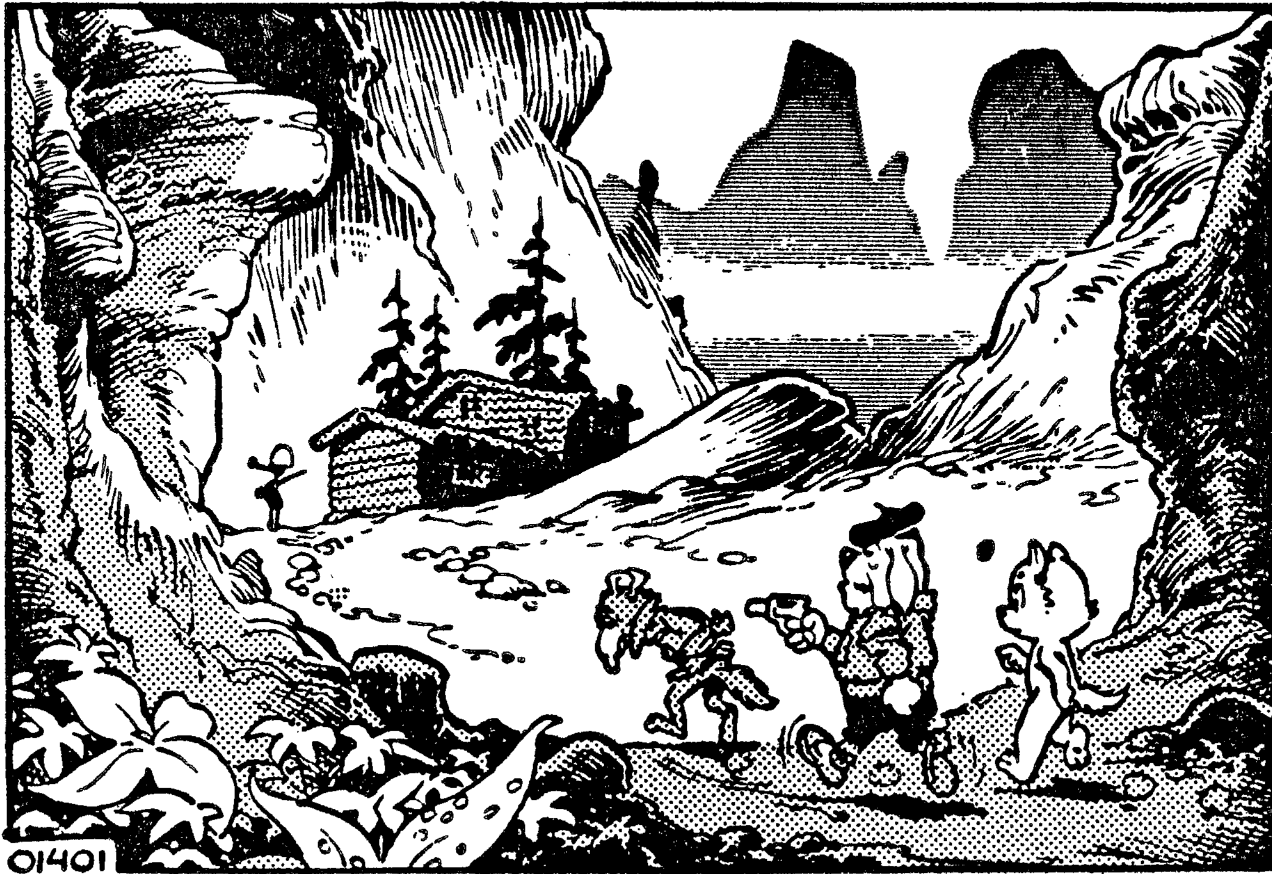

De hoofdman van de overvallers keerde zich om en keek misprijzend naar Tom Poes.
"Hoor es", zei hij streng. "Ik ben majoor Sturkjaard van de BP. De Bergpolitie. Ik ben niet gediend van je brutale praatjes. We hebben daarnet door een tactische overval een van de gevaarlijkste rovers in dit gebied gearresteerd. Een zekere Balderik Bar; en dat was mooi werk".
"O,zit het zo!", riep Tom Poes uit. "Nu, Bar ligt achter die berg, en ik heb hem gebonden met de zak waarin hij zijn buit meevoerde. Trouwens, tussen die buit zat dit pakje, dat geadresseerd is aan heer Olivier B. Bommel. En dat is degene die u gevangen hebt genomen".
Deze woorden gaven de majoor te denken, en hij liep mee naar de plek waar de ongelukkige Bar tussen de kostbaarheden lag. Peinzend monsterde hij de gevallene en zijn omgeving, en tenslotte gromde hij: "Als dat pakje tussen deze snuisterijen lag, moet het bij de buit gehoord hebben. Maar hoe weet ik, of je me niet voor de gek houdt?"
"Bel Rommeldam maar op", zei Tom Poes. "Dan zult u wel een signalement van heer Bommel krijgen. Hij is een heer van stand, voor wie geld geen rol speelt".
Heer Ollie dacht echter niet aan geld. Hij zat droevig in een cel en betreurde zijn droevig lot.
"Dat komt er nu van, wanneer een Bommel zichzelf Bos noemt om een onschuldige te helpen", mompelde hij. "De wereld is slecht; héél slecht. Ach, had ik nu dat ding maar, waarmee ik bewijzen kan wat mijn boodschap is..."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

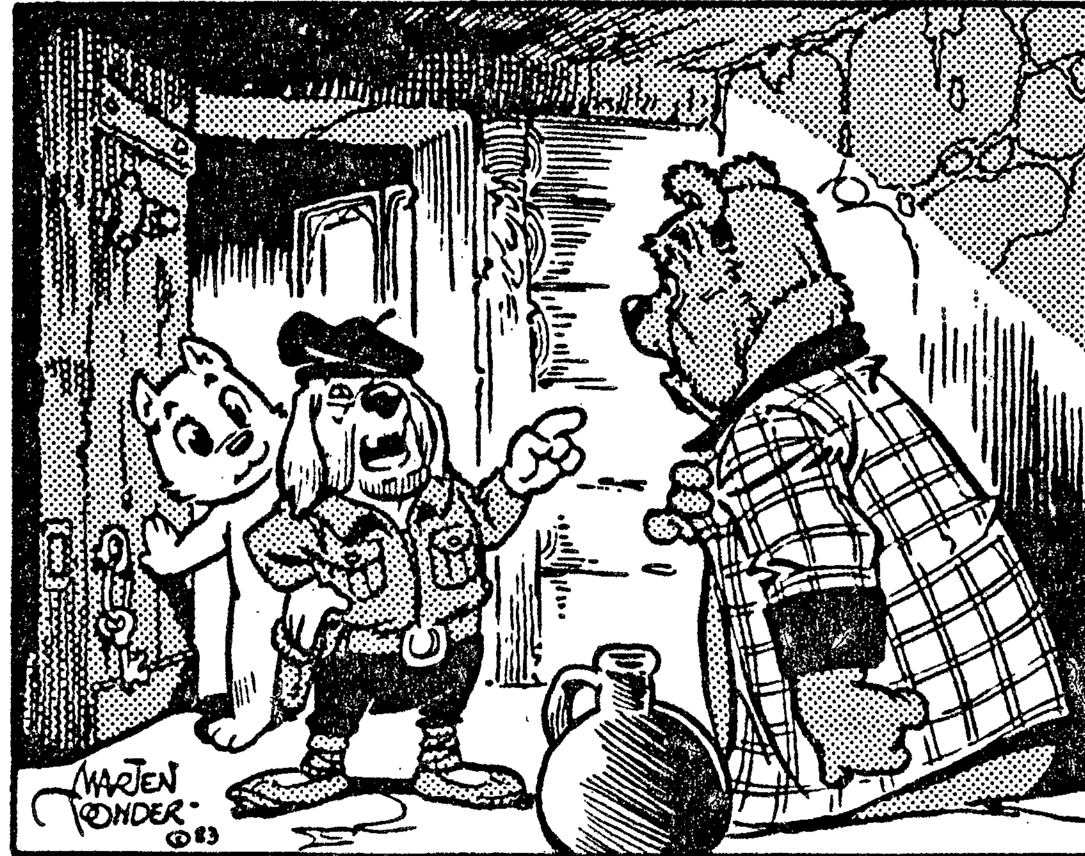

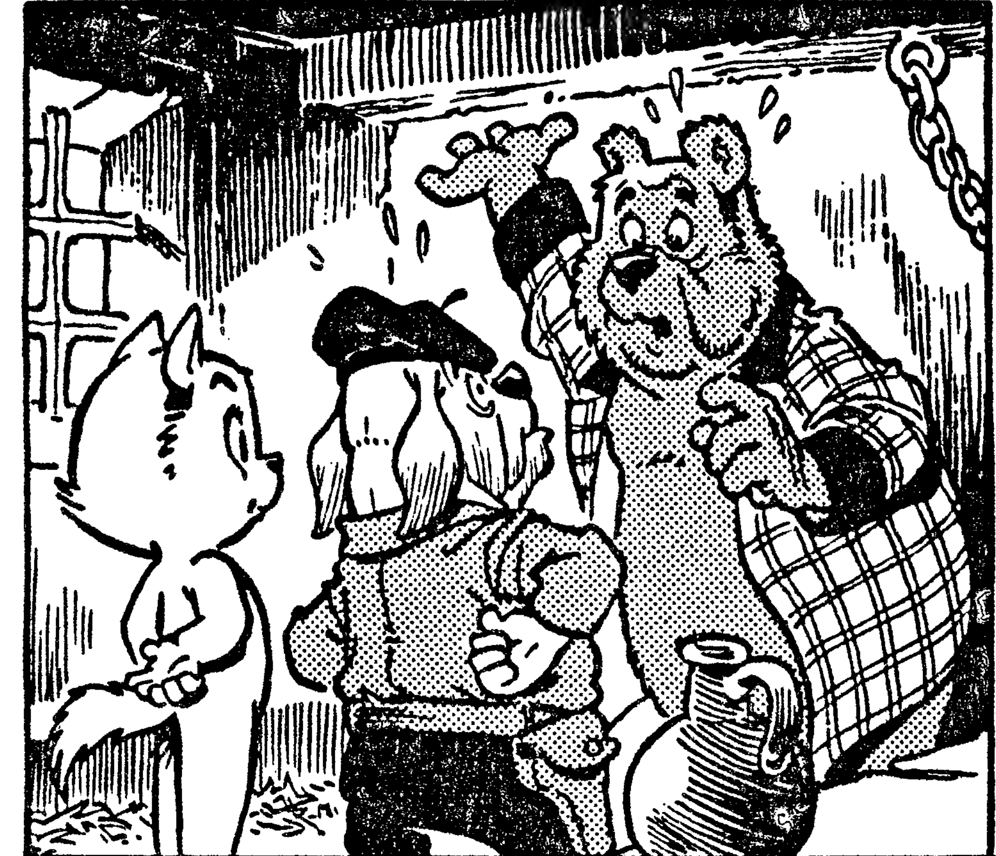
01401 Balderik Bar kwam langzaam bij uit zijn versuffing, maar voordat hij had kunnen vragen waar hij was, werd hij reeds op de wankele benen gezet.
"Lopen", beval de politie-overste. "En probeer niet te vluchten, want ik houd je onder schot".
De ongelukkige Bar dacht echter niet aan weglopen. Hij sjokte mistroostig over het bergpad, en keek op noch om; ook niet, toen er een bewaakte blokhut in het gezicht kwam.
"Ik geloof, dat je gelijk hebt", zei majoor Sturkjaard onder het gaan. "Dit ventje is te slap om die dikke te dragen. En die dikke is te zwaar en te onhandig om door de onderaardse vluchtgang te kruipen, zoals deze geep deed. Dit moet Balderik zijn. En hoe heette die dikke? Bommel? Mooi; ik zal Rommeldam opbellen. En dit is de BP-Post Noord".
Hij stampte het houten politiebureau binnen, om aan de dienstdoende wacht opdracht te geven de buit te halen, die nog steeds op de plaats van de overval lag; en Bar op te sluiten. Zo werd deze de buurman van heer Bommel, die zich in een belendende kerker in zijn zorgen verdiepte.
"Mijn eigen boodschap", prevelde hij. "Ik heb me af laten leiden door het doen van boodschappen voor anderen, zodat ik niet goed meer weet wat er in de mijne staat. Onschuldigen helpen, dacht ik; maar dat kan niet omdat de onschuldige schuldig was. Ook heb ik een zwakke en weerloze bijgestaan, terwijl dat een heks was. Als ik dat ding maar hier had, dan zou ik kunnen lezen wat ik moet doen, nu ik onschuldig en weerloos gevangen zit".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

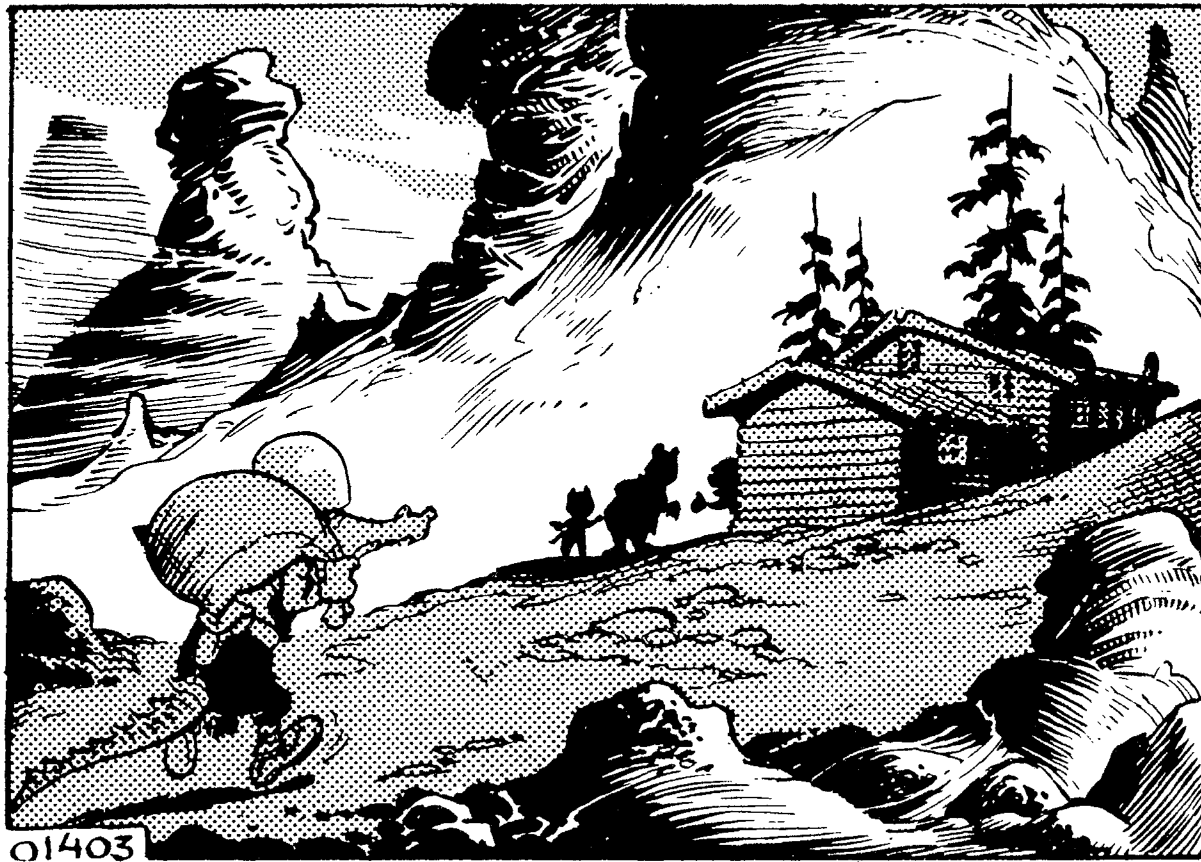

01402. Heer Ollie liet zijn blikken door het vreugdeloze vertrekje dwalen, en zuchtte smartelijk.
"Zonder opdracht heeft een heer geen enkel houvast", mompelde hij met bevende mond. "Eigenlijk zou men zo'n ding altijd bij zich moeten hebben, om het even te kunnen inkijken als men tegenover een misstand staat. Maar waar is het? Ach, ik sta ook overal alleen voor..."
Op dat moment knarste de sleutel in het slot van de celdeur, en de chef van de BP-Post Noord stapte binnen.
"Ik heb Rommeldam opgebeld", sprak deze. "U beantwoordt aan de beschrijving van een zekere Bommel, O. B. Waarom hebt u tegen mij gezegd dat u Bar heet?"
"D-dat deed ik natuurlijk, om een onschuldige te helpen!", riep heer Bommel uit. "Z-zo staat het in mijn boodschap-ding. Maar die onschuldige was schuldig, terwijl hij onschuldig leek omdat hij een schuldig uiterlijk had, als u begrijpt wat ik bedoel."

De majoor schudde echter niet-begrijpend het hoofd, en heer Ollie hernam: "Ik bedoel eh... ik zie nu in, dat een heer zijn naam nooit mag verloochenen, omdat daar misbruik van wordt gemaakt. Dat staat allemaal duidelijk in een ding dat ik niet vinden kan. Zeg jij dan ook eens iets, Tom Poes! Moet ik dan alles alleen doen?"
"Dat hoeft niet", zei de politiechef vermoeid. "U kunt gaan."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

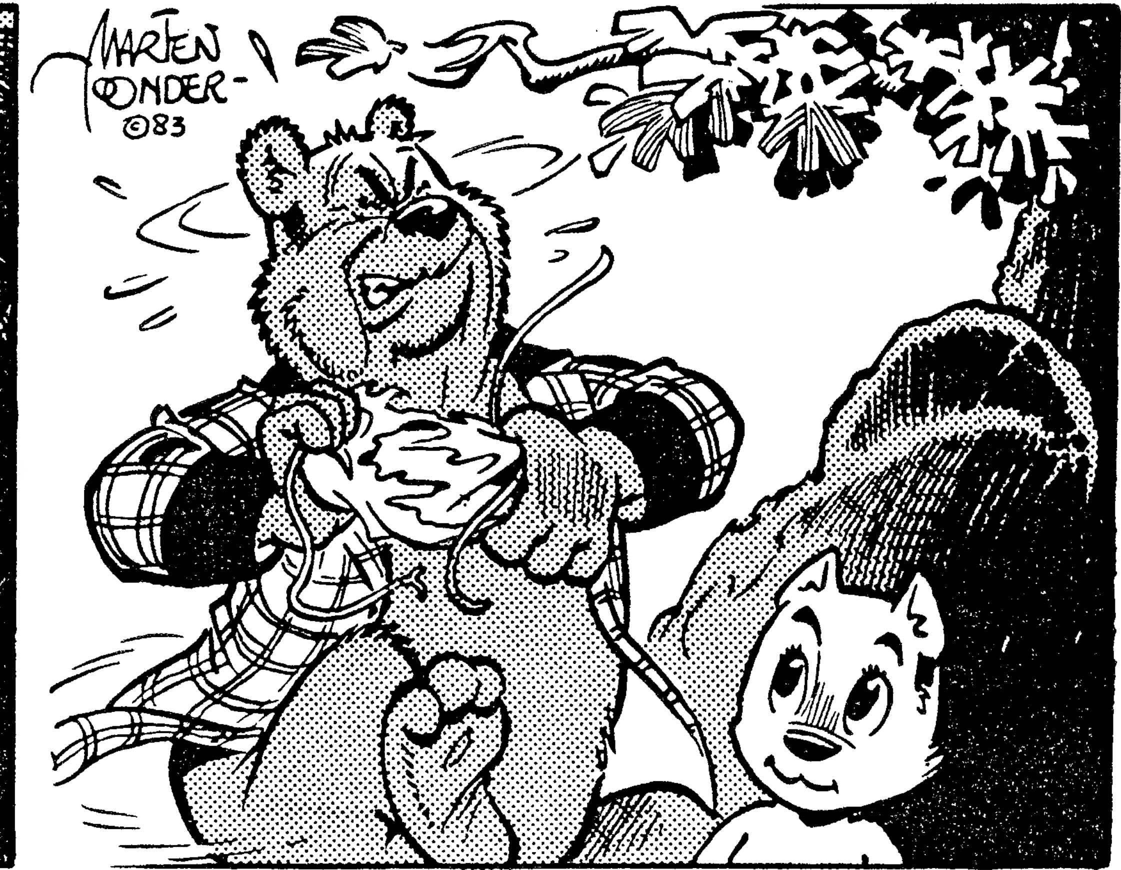

01403. Heer Bommel verliet oplevend zijn cel, en liep achter Tom Poes aan naar buiten. Daar snoof hij diep de bergwind op die over de hoogvlakte woei, en luisterde glimlachend naar het lied van de aaskouw in een pijnboom.
"Het is goed om weer een vrij heer te zijn", sprak hij. "Nu kan ik..."
"U kunt gaan", onderbrak majoor Sturkjaard gejaagd; maar Tom Poes wees naar de BP'er, die met een zak over de schouder naderde.
"Wacht even", zei hij. "Daar komt de buit van Bar aan, en bij die buit zit het pakje van heer Ollie."
"Ach ja, dat pakje", gaf de politie-overste toe. Hij tastte in de buidel die zijn ondergeschikte hem voorhield, en trok het ding eruit.
"Dat klopt", vervolgde hij. "Dit is voor u. Het hoort eigenlijk bij de bewijslast, maar die is al zwaar genoeg. Neem maar mee. Goedendag."
Hij haastte zich naar binnen, en heer Bommel keek onthutst naar het pakketje.
"Dit heb ik toch al besteld?", vroeg hij klagend. "Het is voor heer Balderik Bar, en die zit hier binnen, als ik het goed begrepen heb; zeg nu zelf, jonge vriend."
Met deze woorden hield hij het ding onder de neus om het adres goed te kunnen bekijken, en toen verstarde hij.
"Het is... Het is aan mij geadresseerd!", riep hij uit. "En d-dit k-keer is het goed g-gespeld!"
"Ja", zei Tom Poes. "Dat heb ik gezien: Olivier B. Bommel, Politiebureau Gele Vang, Zwarte Bergen."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01404Heer Bommel begon zwijgend te lopen, en al spoedig raakten ze nu tussen vreemde rotsformaties waar slechts het gekras van zwarte vogels vernomen werd.
"Bent u niet blij, dat het pakje eindelijk terecht is?", vroeg Tom Poes. "Nu weet u dat het van u is, en kunt u het rustig openmaken".
"Rustig?", herhaalde heer Ollie bitter. "Ik begrijp er niets meer van. D-dit pakje is betoverd, en wie weet wat er gebeurt als ik het open maak".
"Het is een wisselpakje", verbeterde Tom Poes. "Dat is een pakje waarvan de afzender niet weet wat hij bedoelt. Zo'n ding komt meestal in de ondergrondse terecht, en de bestellers daar nemen zo iemand graag te pakken. En weet u nog hoe die besteller heette, die uit de metro bij Bommelstein kwam? Paknemer!"
Heer Bommel had met klimmende ontroering geluisterd, en bij deze laatste mededeling voeren er akelige trekkingen over zijn gelaat.
"Ik heb er genoeg van!", riep hij met overslaande stem, terwijl hij in dolle drift het papier van het paikket scheurde. "Dit is het einde! Ik wil weten wie de suffe afzender is, die me een bestelling stuurt zonder te weten wat hij bedoelt; zodat ik van de ene ellende in de andere raak en hier zonder eten door de wildernis loop. Ik neem dat niet. En wie weet wat voor een ding er in dit papier zit. Maar ik ben op alles voorbereid."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

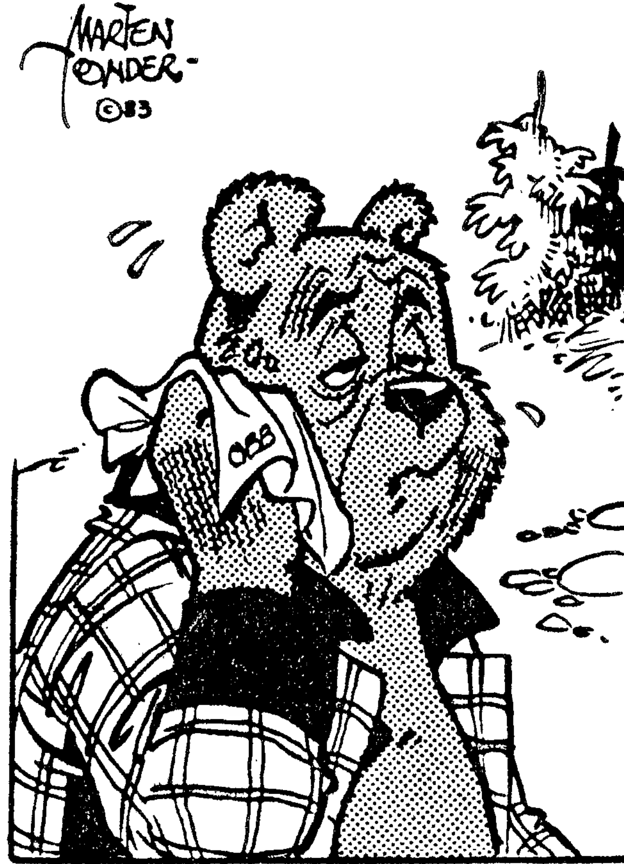
01405Rukkend en trekkend bracht heer Bommel de inhoud van het pakje aan het daglicht. Het was een plat kartonnen kokertje, waarin zich een opgerold papier bleek te bevinden. Met verbleekte inkt stond er een titel op, en heer Ollie las mompelend: "Voorschriften voor een heer".
"Dat handschrift komt me bekend voor", zei Tom Poes, maar zijn vriend had daar geen aandacht voor. Hij had het papier strak getrokken en stond met klimmende ontzetting de voorschriften tot zich te nemen.
"...Bestrijden van misstanden", mummelde hij. "Helpen van zwakken. Bijstaan van weduwen en wezen. Beschermen van onschuldigen. Nood lenigen van armen..."
Zijn stem was steeds zwakker geworden, en tenslotte liet hij zich op een steen zinken, met het hoofd in de handen.

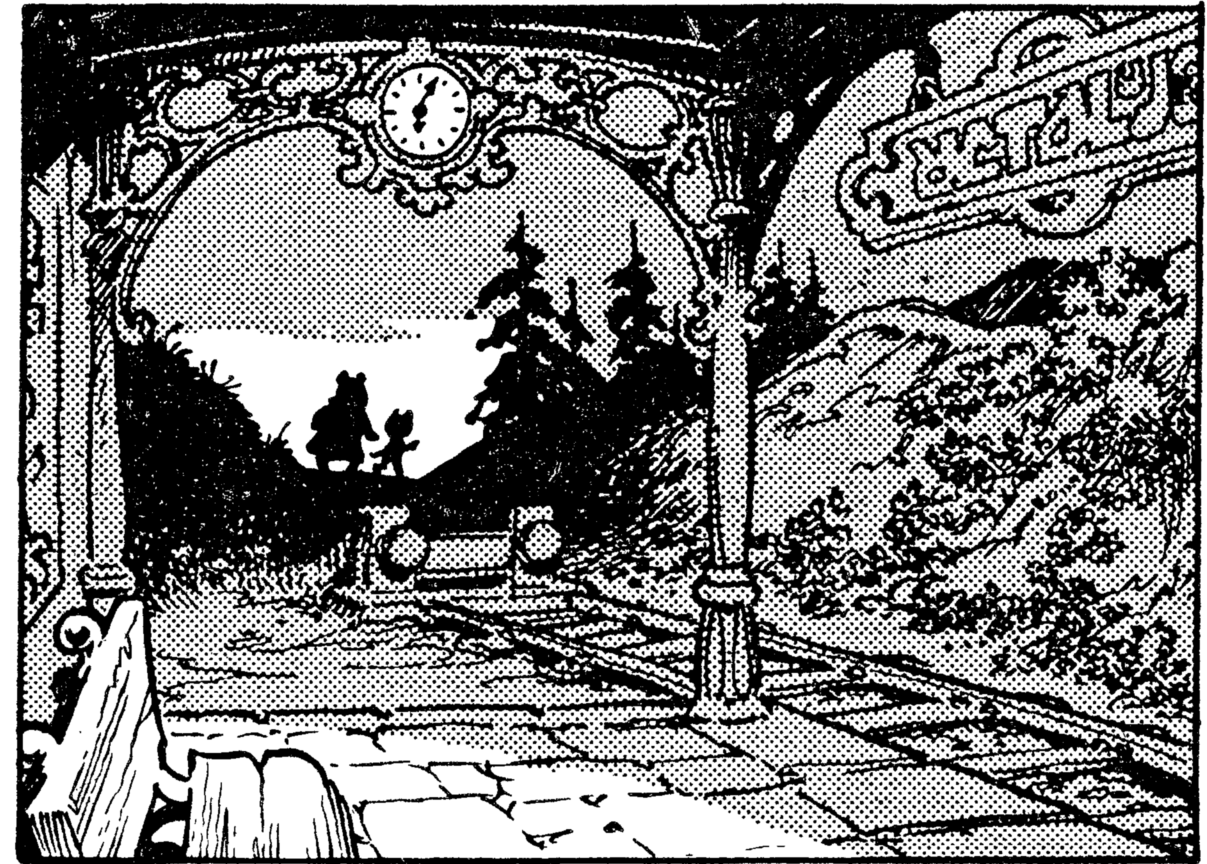
Tom Poes raapte het op de grond gevallen document op en bekeek het oplettend.
"Hm", zei hij. "Dit was natuurlijk het ding dat u zocht. De boodschap of de opdracht, weet u wel? Een richtlijn of een uitstippeling noemde u het. U dacht dat u die gekregen had van de Internationale Hoge Commissie van de Wereldraad of zo, en dat hij in een doos zat. Maar u hebt het ding zelf geschreven; aan uzelf. Zoiets dacht ik al".
"W-wat d-dacht je al?", vroeg heer Bommel met geplette stem. Het was duidelijk, dat hij zich lang niet goed voelde, maar Tom Poes vond het beter de zaak nu maar helemaal af te werken.
"U bent bezig de opdracht uit te voeren, die u uzelf gegeven hebt", legde hij uit.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01406 Het duurde geruime tijd voordat heer Bommel in staat was de tocht te hervatten. De middag was al een eind gevorderd, toen hij eindelijk opstond en Tom Poes begon te volgen met doffe blik en ingezakte houding. De eetlust was hem geheel vergaan, en omdat zijn denkleven kwijnde, verliep de afdaling naar de heuvels in diep stilzwijgen.

"Nog even volhouden, heer Ollie", zei Tom Poes, toen het geslof achter hem steeds trager verliep. "We zijn gelukkig uit de Zwarte Bergen, en ik geloof dat hier in de buurt een gewone trein rijdt. Als we die treffen, kunnen we naar huis gaan".

"Naar huis....", mompelde heer Bommel. "Hoe kan ik ooit weer... Wat zal Doddeltje... Ach, ik ben te pakken genomen, bedoel ik. Ik ben zélf de sukkel, die mij een opdracht heeft gegeven zonder te weten, wat hij bedoelt, als je begrijpt wat ik bedoel".

"Kom", zei Tom Poes troostend. "Iets vergeten kan iedereen. Zo erg is dat toch niet? En ten slotte weet niemand wat er gebeurd is. Alleen Joost, en die zal blij zijn als hij die metro vergeten kan".

"En daarvoor ben ik door orkanen van leed gegaan", hernam heer Ollie, die niet geluisterd had. "Het onrecht heeft mijn geest gebeukt, zodat ik last heb van hartwater en me op blaren voortbeweeg..."

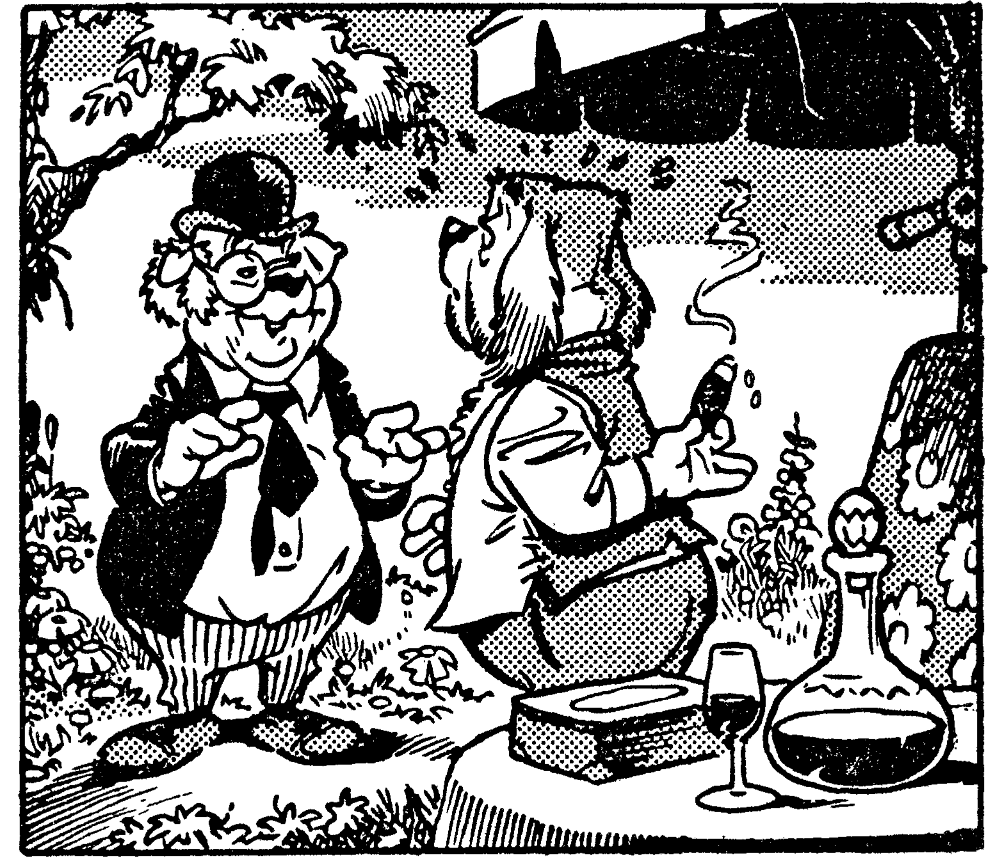
"Kijk!", riep Tom Poes. "Daar is een station! Het eindpunt van de trein, die ik bedoel".

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

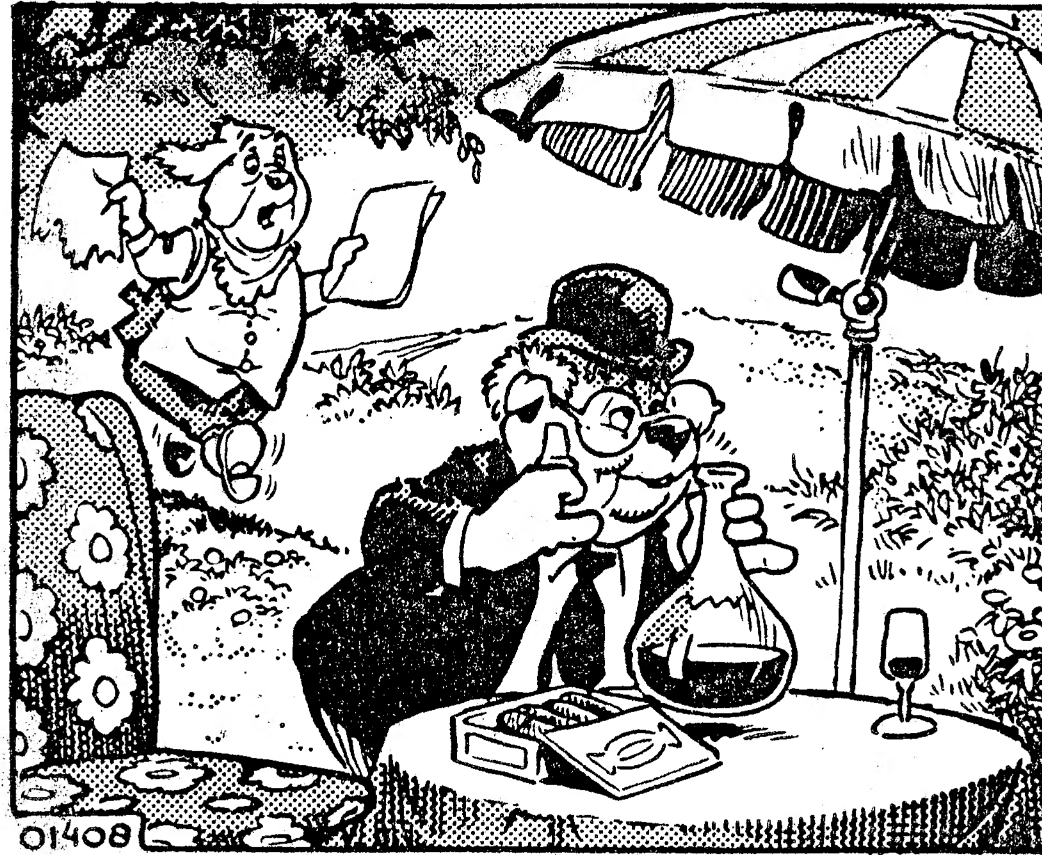

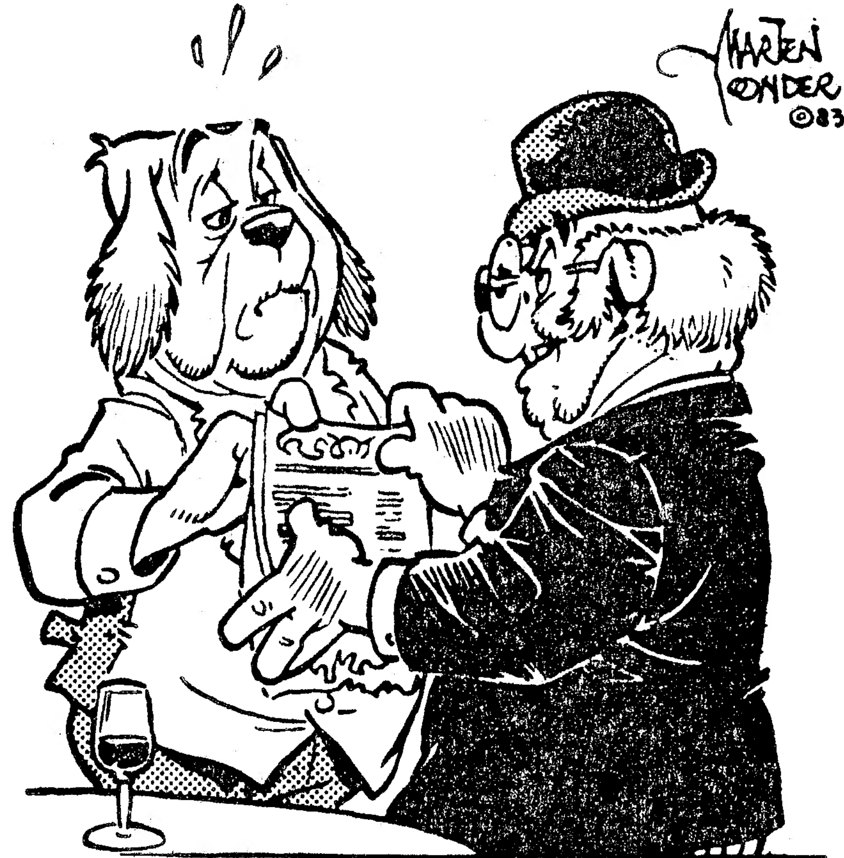

01407. De volgende morgen was warm en zonnig met wisselende bewolking. De bediende Joost had dan ook een gezellig zitje ingericht om aan de oostkant van Bommelstein het ochtendblad door te nemen. Hij was echter nog niet verder gekomen dan het sprookjesfeest van Lia Mara, waar alle sterren geschitterd hadden, toen hij gestoord werd door de ambtenaar Dorknoper, die met stille tred naderde.
"Ik stoor toch niet?", vroeg deze, een blik op het tafeltje werpend.
"N-nee... eh, nee", zei de knecht verschrikt. "Maar ik ben graag op de hoogte van het nieuws voordat ik aan het werk ga, met uw welnemen."
"Ik ook", hernam de beambte. "En toch heeft zich een ambtelijke vergissing voorgedaan, die teruggekoppeld moet worden. Ik heb de heer Bommel namelijk een belastingaanslag uitgereikt die niet voor hem bestemd was. Hij was gericht aan het Stralingsdetectorbedrijf ter voorkoming van fraudulente Bommeldingen. Voor het gemak had ik daarop geschreven: Bommelding. Het is dus begrijpelijk, dat ik me tot uw werkgever heb gewend, nietwaar? En die is daardoor ondergedoken."
"Heel b-betreurenswaardig", gaf Joost nerveus toe.
"Juist", mompelde de heer Dorknoper. Hij keek peinzend naar het rooksliertje dat achter de bediende opsteeg, en glimlachte vertrouwelijk.
"Het zou prettig zijn, als we dit onder ons konden houden", besloot hij. "Daarom zou u mij een groot genoegen doen door de desbetreffende papieren even op te zoeken en aan mij terug te geven."

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01408 Joost haastte zich naar Bommelstein, en de ambtenaar verdiepte zich in de karaf die op de tafel stond.

"Kijk", prevelde hij. "Zoiets zou de zorgdrempel van ons, ambtenaren, ook kunnen verlagen. Maar ik vrees, dat het de beslissingsmomenten zou vermistigen. Zoiets hoort in de recreatiesector . . ."

"Ik heb de papieren gevonden!", riep de bediende, de achter hem nadersnelde. "Ze lagen op de grond in de woonkamer. Ik heb nog geen tijd gehad die te redderen".

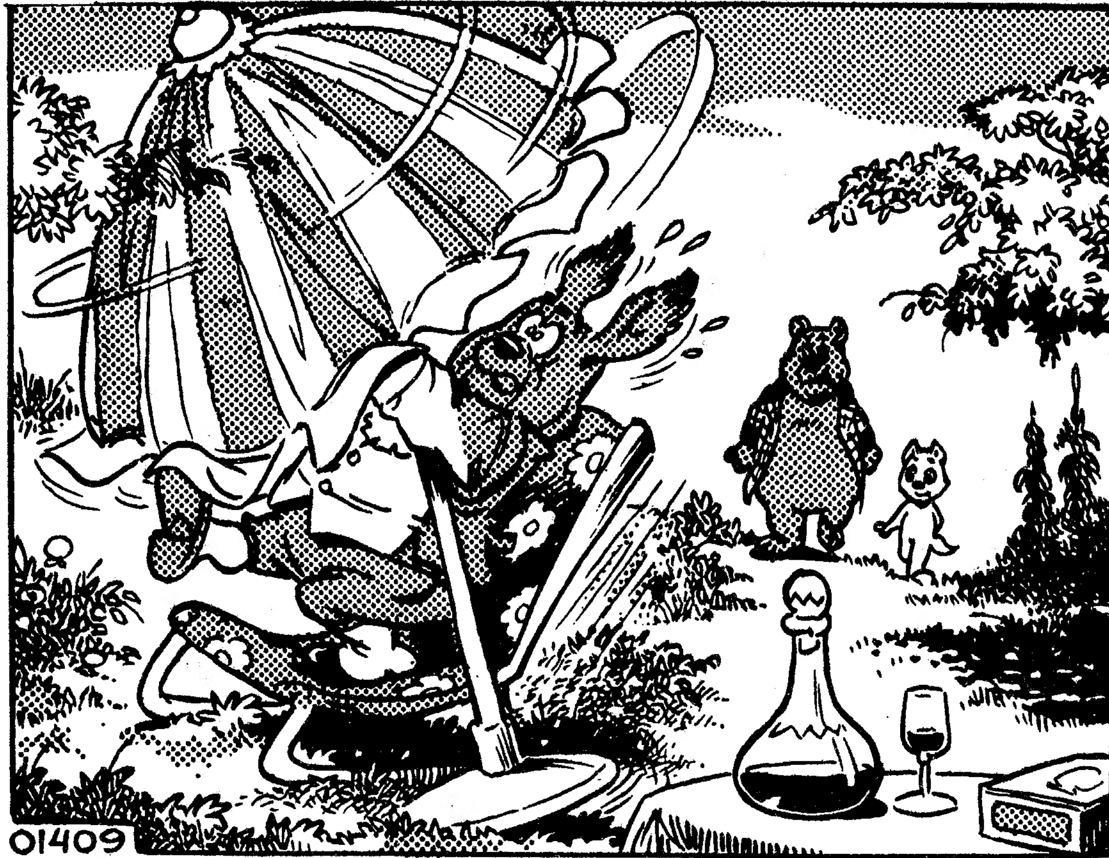
"Nee, dat begrijp ik", zei de heer Dorknoper. "De heer Bommel heeft goede port, en dat is een aardig bolknakje. Maar dit alles blijft natuurlijk geheel onder ons. Tenslotte kan iedereen zich vergissen; voor een ambtenaar eerste klasse is dat echter problematiserend, en het kan beter ingekaderd worden. Bedankt voor de papieren, en een prettige dag verder".

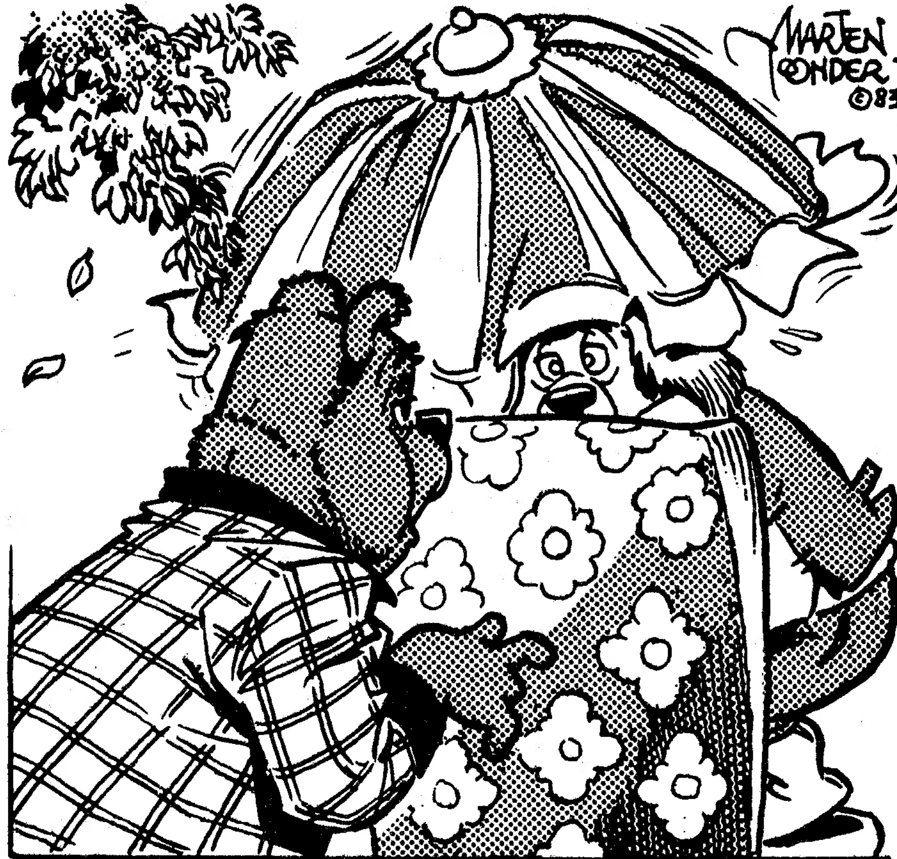
Hij verwijderde zich, maar voor Joost was de pret er af, en hij begon haastig de sporen van zijn ochtendzitje te verwijderen.

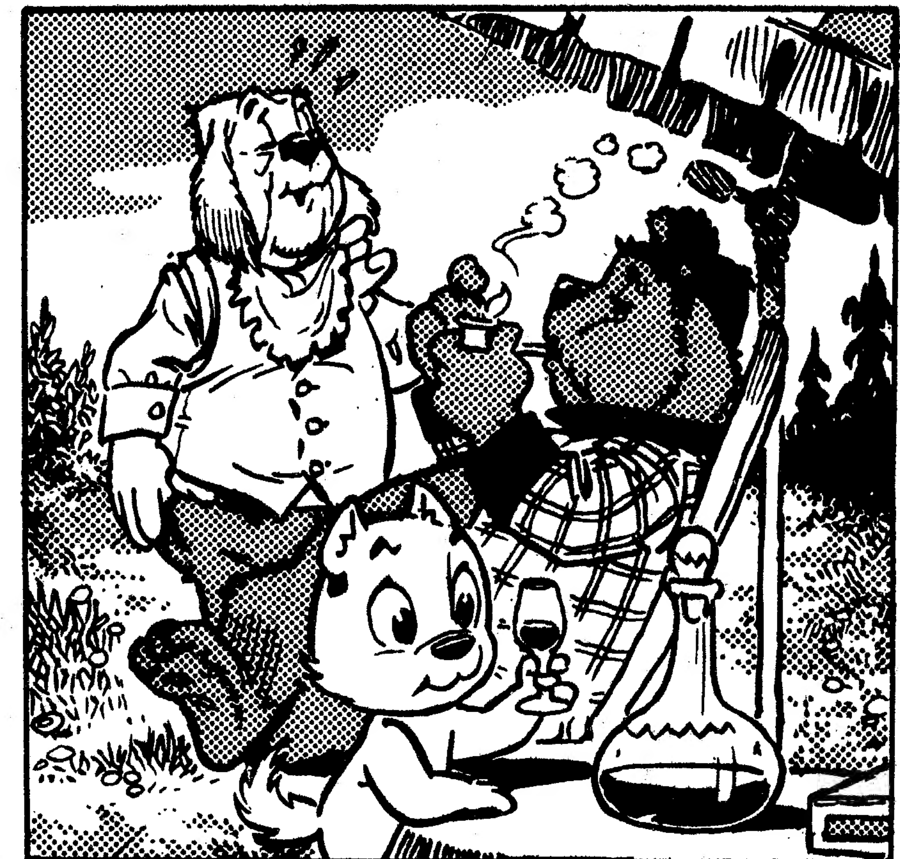
"Hoe was deze aberratie mogelijk?", vroeg de beambte zich af, terwijl hij al bladerend de heuvel afdaalde. "Ik zie daar een post 'vermakelijkheidsbelasting'. Die is voor de heer Bommel toch geheel misplaatst!"

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

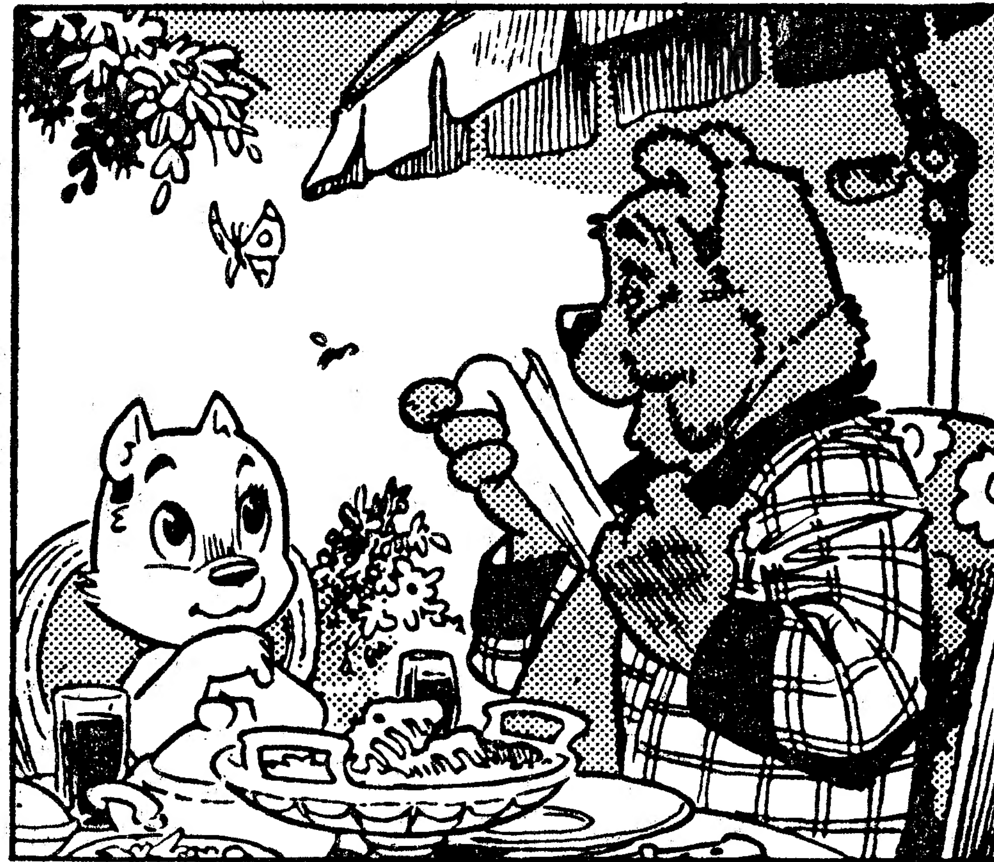
01409 Het opruimen van een gemakkelijk tuinzitje is niet eenvoudig. Allicht is het metaalwerk ergens door regen aangetast, zodat het dichtschuiven door roestvorming belemmerd wordt. Maar de verschijning van een ambtenaar eerste klasse had het geweten van Joost in opschudding gebracht, en hij werkte met grote ijver aan het verwijderen van zijn misstap toen heer Bommel en Tom Poes na een nachtelijke treinreis de tuin betraden.

"Wat ben je aan het doen?", vroeg de eerste, toen hij het toneeltje genaderd was. De ijverige bediende staakte danig geschrokken zijn arbeid en wierp een verwilderde blik onder het zonnescherm uit.
"Ik eh...", stamelde hij. "Met uw welnemen was ik bezig eh... Ik wilde een gezellig zitje maken. Voor het geval dat u onverwacht thuis zou komen. Nadat ik de kamer aan kant had gemaakt, heb ik de parasol uit het schuurtje gehaald en de port klaargezet. Ik dacht: daar zult u wel behoefte aan hebben, dacht ik, als ik zo vrij mag wezen".
"Dat heb je heel goed begrepen", prees heer Ollie, terwijl hij zich met een zucht in de stoel neerliet en een pijp opstak. "Heel goed. Na alle levensgevaarlijke ontberingen ben ik uitgemergeld, zodat ik hier nu net behoefte aan heb. Ik voel me vreemd leeg van binnen, bedoel ik".
"Zal ik de lunch hier serveren?", vroeg de trouwe knecht, de parasol en zichzelf haastig herstellend. "En zal ik een stoel voor de jonge heer halen? En een glaasje grenadine misschien? Dat zal smaken".
"Hm", zei Tom Poes.

Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

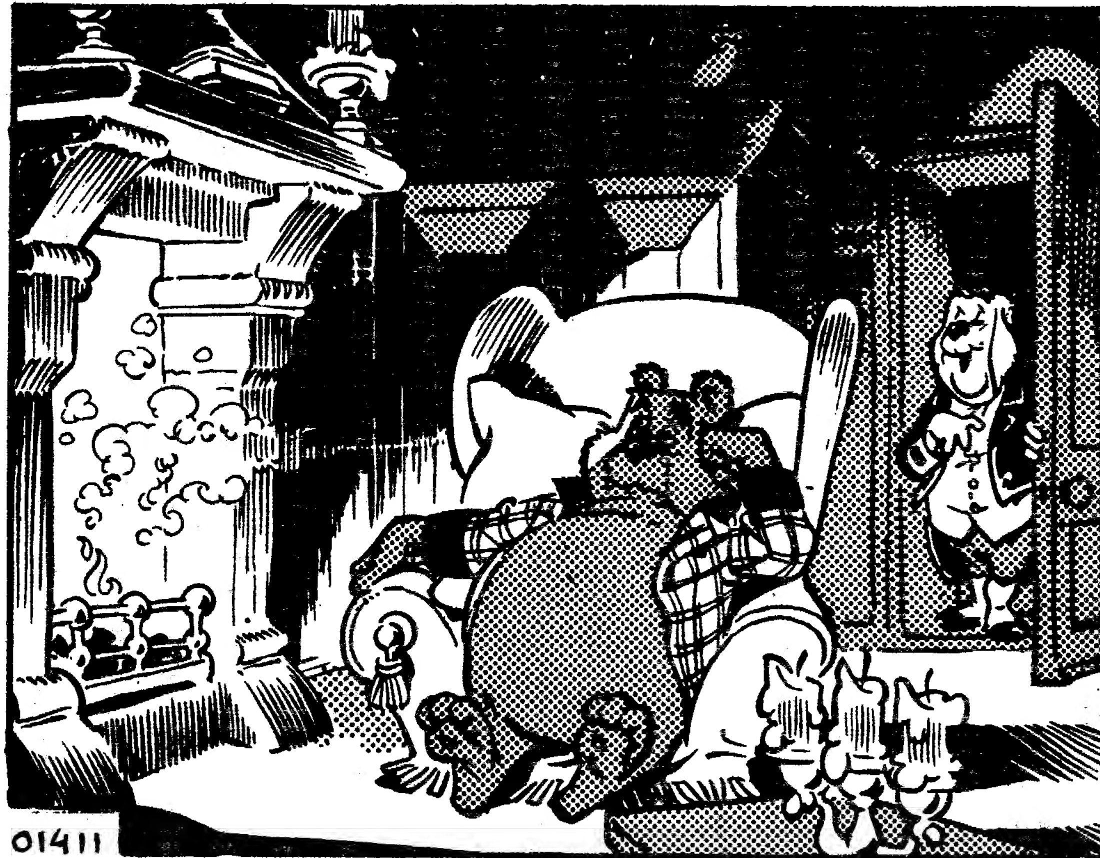

01410. Heer Bommel nipte aan de port, en leefde zichtbaar op.
"Die Joost is een wonder", sprak hij. "Hij weet precies waar ik al die tijd naar verlangd heb".
"Hij is een jokkebrok", zei Tom Poes. "Dat glas was bijna leeg. Ik wil wedden, dat hij zèlf..."
"Niets daarvan", onderbrak heer Ollie vermanend. "We hebben geleerd dat onschuldigen heksen of rovers zijn, terwijl arme monsters en politiemannen op schuldigen lijken. Met levensgevaar, jonge vriend. Laat het je een les zijn, zodat je niets onaardigs over Joost zegt. We praten nergens meer over, bedoel ik. Maar waar is het ding, dat ik aan mezelf geschreven heb?"
Hij begon te zoeken, terwijl de bediende een uitgelezen koude schotel ter tafel bracht. En toen hij ook nog de glazen gevuld had, trok heer Bommel de rol papier uit zijn binnenzak.
"Het is eigenlijk een heel belangrijke opdracht, die ik mezelf gegeven heb," verklaarde hij. "Je kunt er veel van leren, en ik zal hem in mijn testament aan jou vermaken. Maar ik moet er nog even bij schrijven, dat alles anders is dan het lijkt."
Zo sprekende hief hij zijn glas, en besloot glimlachend: "Op je gezondheid, Tom Poes. Zonder jou had ik dit niet kunnen volbrengen. Het bijschrijven, bedoel ik."
EINDE VAN DIT VERHAAL.

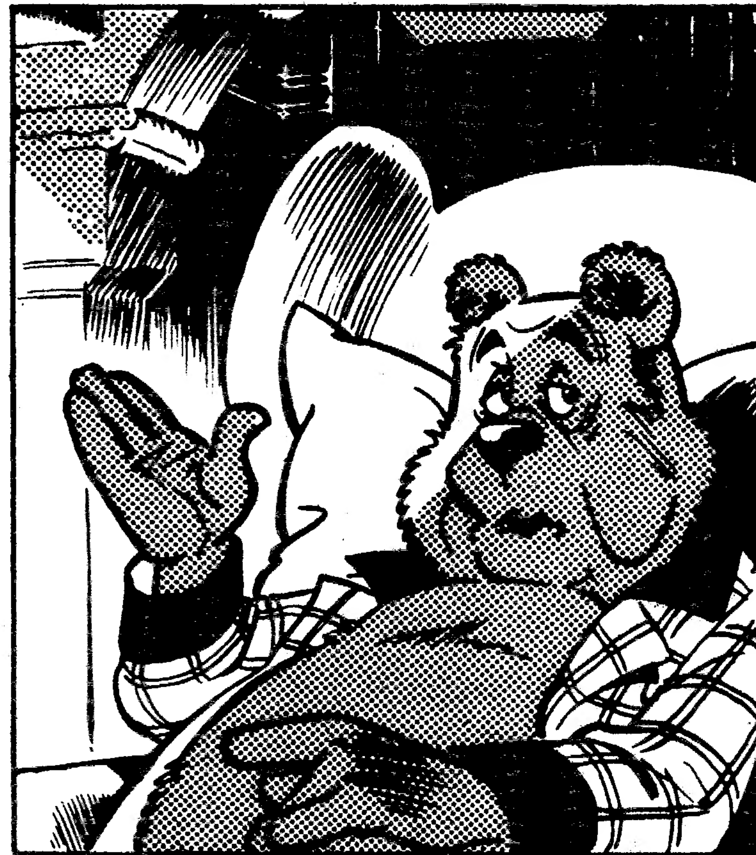
830919

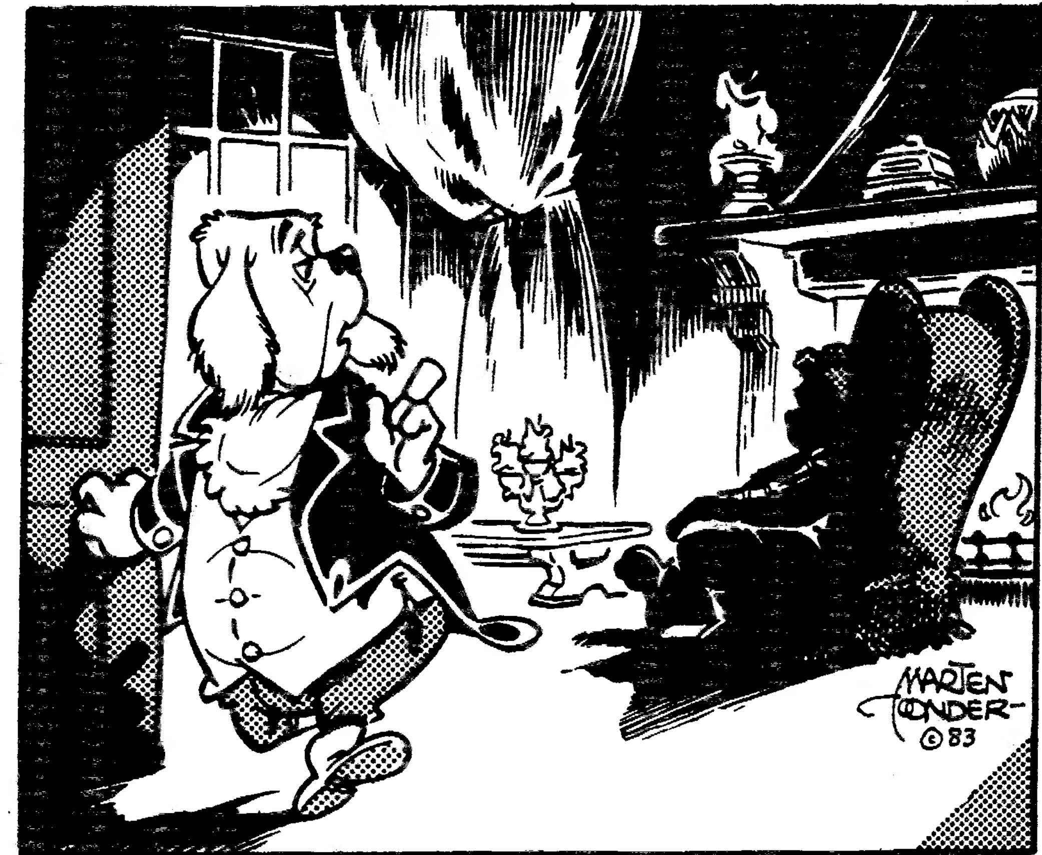
Heer Ollie en een Bommelding

door Marten Toonder

01411

01411 Het voorgevallene had heer Bommel natuurlijk aangegrepen. Toen de dagen korter werden en de herfstwind klagend in de schoorsteen blies, kon men hem meestal dof starend voor de haard aantreffen. Het is te begrijpen dat Joost zich daar zorgen over maakte, want hij kende zijn meester langer dan vandaag.

"Excuseer, heer Olivier", sprak hij op een avond. "Zal ik een boek uit de bibliotheek halen, of de geneesheer ontbieden? Dat nietsdoen kan niet goed voor u zijn, als ik mij verstouten mag".

"Ik doe nooit niets", zei heer Ollie verongelijkt. "Ik denk!"

"Dat bedoel ik juist", hernam de trouwe knecht, maar heer Bommel viel hem in de rede.

"Alles is anders dan het lijkt", vervolgde hij. "Dat staat in dat Bommelding. In die belangrijke opdracht, die ik mezelf gegeven heb, bedoel ik. Maar nu ik er over denk, vind ik, dat het leven daardoor erg moeilijk is. Als heer staat men zo gauw voor een misstand, die veel groter is dan men op het eerste gezicht denken zou. Wanneer alles nu eens sterk verkleind kon worden, zou de bestrijding veel gemakkelijker zijn. Stel je voor: een piepkleine wereld waarin de hand van een oudere en wijzere rustig wieden kan!"

"Stel je voor", riep Joost geschrokken uit.

"Wat bedoel je met: Stel je voor?", vroeg heer Ollie onthutst.

"Het zou zeer betreurenswaardig zijn", legde de verbleekte bediende uit. "Ik ben maar een eenvoudig persoon, maar ik zou er bezwaar tegen hebben om piepklein te worden. Herinnert u zich de aangrijpende tijd niet meer, dat er een Kniphoed rondwaarde?"

Heer Bommel schudde zwijgend het hoofd, en de knecht haastte zich naar de deur.

"Dan zal ik de redactie vragen of het verslag daarvan geplaatst kan worden", besloot hij. "Het is lang geleden, maar het blijft uiterst leerzaam, met uw welnemen".

830920